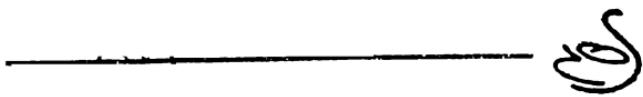

മാനസിക
ഭാവം

മാനസിക
ഭാവം

വിജയകമണ്ഡലം

(Malayalam)

Vignanamandalam

Essays

By P. V. KRISHNA WARRIER

First Published July 1960

Printed at

INDIA PRESS, KOTTAYAM

Price Rs. 1.50

Copyright

Sahitya Pravarthaka C. S. Ltd.

Publishers:

**Sahitya Pravarthaka Co-operative
Society Ltd., Kottayam, Kerala State**

Sales Department:

NATIONAL BOOKSTALL
Kottayam Kerala State India

വിജയാനമണ്ഡലം

കവിക്കേസറി
പഠി. വി. തൃജുവാരിയർ

പ്രസാധകക്കാർ
സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം

നാഷ്ടനൽ ബുക്ക്‌സൂറി

കോട്ടയം

പില ക. 1.50

S1106 B710 6/60-61 1-1000 CRB183

മുന്നാവണ

കുള്ളവിലാസം, കോട്ടയ്യൻ
1-6-'57

ഉള്ളിടക്കണം

അലങ്ങാരം	9
മലയാളീകളം സംസ്കാരം സംശയം	16
വിദ്യാത്മികളം സാഹിത്യചിന്തയം	27
മിസ്റ്റിക്ക് കവിത	32
സാഹിത്യം	37
പുരോഗമനസാഹിത്യം	43
സംസ്കാരകവികളം ചാലി ഫലിക കവനങ്ങൾ	50
പഴയ ഭാഷാകവികളം ചാലി ഫലിതപ്രയാഗങ്ങൾ	66
വെഞ്ചണി മഹൻനന്ദതീരിപ്പാട്	77
മലയാളഭാഷയും ക്രമത്തിലെണ്ണായ പുരോഗതി	85
നാലപ്പാടങ്ങൾ ചെറുപ്പത്തിലെ ചാലി കവിതകൾ	104
വള്ളി തേതാളം തൊനം	119

ഭര്ലങ്കാരം

മനഷ്യക്കിരു ഭേദം മരൊന്നാലുമെല്ല. അവക്ക് സ്വാതം ഭേദംമാത്രം പോരാ; തന്നെപ്പറ്റം പരിസരങ്ങളിൽ അവസ്ഥാനം അലങ്കരിച്ചുകാണണം. ചിലക്ക് ആന, കതിര, കാള മുതലായ മുഗങ്ങൾക്കം, തേരു കൊടി എന്നിവയും ഓരോരാത്രിൽ അലങ്കാരങ്ങൾ വേണ്ടുമെന്ന നിർപ്പണ്ഡിണ്ട്. ഇന്നുനെ ജനങ്ങളെ ആക്കം ക്ഷേവാൻവേണ്ടി മൊടിക്കുന്ന സാധനങ്ങളും അലങ്കാരങ്ങളായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നതാണ്.

സൗകർക്കാണ് ഈതിൽ എറുവുമധ്യികം നിഃജം. എത്ര പാവാപ്പുട്ട് ഒരു പവിഖ്യായാലും പണ്ഡം വല്ലതും തുടാതെ കഴിയില്ല. എച്ചുകിളം മറും ചില അധിക്കരിച്ചവയ്ക്കും സ്ഥാനിൽ കല്ലുമാല എന്ന പറയുന്ന ഒത്തരം പണ്ഡങ്ങൾ കൈടിക്കാണുന്നവണ്ടും. ചില ഉപാധകാർ ഒരുപണ്ഡങ്ങളിൽ ‘മുക്കു പണ്ഡ’നും ഉണ്ടാക്കി കഴിച്ചുകുടുന്നു. കമ്പീവളക്കൾ ഇക്കാല മുതലു പണ്ഡക്കാക്ക്കുടി പ്രധാനമാണ്. വസ്ത്രങ്ങളുടെ കാല്യം പരയുവാനേ ഇല്ല. ശൈലകളുടെ ജാതി, അതുണ്ടാക്കുന്ന സാധനം, ഇവക്കരനെ അനവധിയാണ്. വസ്ത്രങ്ങളുടെ രഹം, അതുണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന ഇടപ്പുകളുടെ സ്വാത്രപം, വസ്ത്രധാരണരീതി ഇതെല്ലാം ഓരോ രാജ്യത്തു തന്നെ വളരെ വ്യത്യസ്തമായിട്ടാണെല്ലാ കാണിക്കപ്പെടുന്നതു്.

ഈ ത്രിക്കതിൽ കവിതാംഗങ്ങളും കര അലക്കാരങ്ങൾ വേണമെന്ന സാഹിത്യകാരങ്ങാർ പണ്ഡിതീ തൃപ്പൂട്ടിയും ത്രിക്കിളിയും പ്രയതിം കര ചുബ്ബാനമല്ല. സ്കീകൾക്ക് സ്രൂപുരങ്ങൾ, കക്ഷാനങ്ങൾ, മാലകൾ മുതലായ പലതരം ഭ്രഷ്ടാനങ്ങളാക്കിവരുന്നതുപോലെ കവിതയ്ക്ക് പ്രാസാദപ്രാസങ്ങൾ, ഉപമ, ഉൽപ്പേക്ഷ ഇങ്ങനെ അനേകം അലക്കാരങ്ങൾ വേണമെന്ന നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്കീകളിടെ കാരുക്കത്തി വളരു യമേഷ്യം വളരു കണ്ണാലങ്ങളും, നാസാറുത്തിൽ ഒരു ഭാഗം തുലച്ച മുക്കുത്തിയും മറ്റും ധരിക്കുന്നതുപോലെ കവിതയ്ക്ക് ചില പദങ്ങൾ മുറിച്ചും, ചിലതു ത്രിക്കേച്ചുത്തും മറ്റും ഓരോ അലക്കാരങ്ങൾ കണ്ണപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇത്തരുകാരം ആകുത്തിക്കു ഭാഗിവരുത്തുന്ന അലക്കാരങ്ങൾക്ക് ശ്രദ്ധാലക്കാരങ്ങളെന്നും, പ്രകൃതിക്കു ഗ്രന്ഥം ത്രിക്കനവയ്ക്ക് അത്മാലക്കാരങ്ങളുന്നമാണ് പേര് കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. അതുമുണ്ട് പലതരത്തിലായി ധാരാളം ഉണ്ടാകുന്നതു മനഷ്യലോകത്തിലെ ദ്രാഘ്യമായിരുന്നു ഗണിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു.

ദൈവസ്മൂഹങ്ങളിൽപ്പോലും ദോഷങ്ങൾ കാണുന്നതു സാധാരണനാണ്. മനഷ്യസ്മൂഹങ്ങളിലായ സാഹിത്യത്തിൽ സംശയിക്കാനേ ഇല്ല. എറു കവിതയിലും ദോഷങ്ങൾ പരിയുവാനായിരിക്കും. എക്കിലും ആവക ദോഷങ്ങൾ പരിഹരിക്കപ്പെടാവുന്നവയാകയാൽ അതിനു ശ്രദ്ധിക്കുകതനുണ്ട്. കോക്കില്ലും, കോടുക്കാലും, കോആറുവല്ലും, അണ്ണിശ്ശാടിയും മറ്റുമാണുല്ലോ മനഷ്യസ്മൂഹങ്ങളിൽ വരുന്ന ആകുത്തിരേഖാങ്ങൾ. അതുപോലെ, 1) അപ്രയുക്തം, 2) അപുഷ്ടാർത്ഥം, 3) അസമത്തം, 4) നിരത്മകം, 5) നേരാത്മം, 6) ചുന്നതസംസ്കാരം, 7) സന്ദിശം, 8) അപ്രയോജകം, 9) സ്കിള്ളും, 10) മുഡാത്മകം, 11) ഗ്രാമ്യം, 12) അന്യാത്മം, 13) അപ്രതി-

തികം, 14) അവിയുള്ളവിധ്യാംശം, 15) വിതദമതിക്രമം, 16) അറ്റിലം, 17) പരശം ഇങ്ങനെ പതിനേഴപിധിം പദ ദോഷങ്ങൾ ഒരാചായ്ക്ക് എല്ലാിപ്പറാണതിട്ടണ്ട്. വേരു ചില ഒട്ട കണക്കപ്രകാരം എല്ലാം ഇതിലെല്ലാം കുറവാണ്. ഈ ദോഷങ്ങൾക്കുല്ലാം വൈദ്യരുടാഹരണങ്ങളുടുത്തു കാണിക്കുവാൻ ഇവിടെ സ്ഥലമില്ല. നാനോ ശമ്പൂർത്ഥമാകൊണ്ട് തന്നെ അതായും ദോഷത്തിന്റെ സ്വത്തുപം മിക്കവാറും ഗ്രഹിക്കാം.

ഈനി വാക്യദോഷങ്ങൾ വേരു കിടക്കുന്നു. പദദോഷങ്ങളും പരിഹരിച്ചാലും ഒരു വാക്യം കൊണ്ടുപോരുന്ന പലവിധിയാലും ദോഷം വരുവാനണ്ട്. ആവക ശമ്പൂഹിനം, കുമഞ്ചും മുതലായി ഇതുപണ്ടിനാലഭ്രൂ വാക്യദോഷങ്ങൾ. ഇതുമാത്രം സൂചിപ്പിക്കുവാനല്ലാതെ ഉടാഹരിച്ചുകാണിക്കുവാൻ ഇവിടെ സാദ്യമല്ല. ഈവക ദോഷങ്ങൾ സാമാന്യനും ശമ്പൂർത്ഥനും എറെക്കുക്കരം ബാധിച്ചു പുക്കനാവധാരകയാൽ കാവുകാരന്മാർ പരിഹരിക്കുകതനും വേണം.

“അദോഷാപ്യഗ്രണാ വാണി
ന വിദ്യാജ്ഞനരജ്ഞിനി
പതിപ്രതാപ്യത്രം സ്മൃ
പരിശോഭേ ന രോചനാ.”

ദോഷങ്ങളാനമില്ലെന്നിതനാലും, ഇണങ്ങളില്ലെങ്കിൽ സഹായകാക്കുന്ന രസിക്കുകയില്ല. ഒരു സ്മൃക്ക് പാതിപ്രത്യനിശ്ചയങ്ങളും സാരംമില്ലാത്തപക്ഷം ഭന്താവിനും ഇഷ്ടജീവാകയില്ല. ഗംഗാദേവിയുടെ ഈ അഭിപ്രായം വളരെ ശരീരാശനനും സമ്മതിക്കാതെ കഴിയില്ല. അതുകൊണ്ട് കവിതാപനിതിയ്ക്കു ദോഷരാഹിത്യമാത്രം പോരാ; ഇണപഴയും തന്നെ വേണമെന്നു തിരിച്ചെപ്പുട്ടുനു. ഇതിന്റെയും സംഖ്യ

ഗണനയിൽ ആചാര്യനാക്കണ്ടിപ്രായഭേദം കാണുന്നുണ്ട്. ദോഷപരിഹാരത്തിൽ കാരണത്പരം കല്പിച്ചിട്ടാണ് ചിലർ മുൻസഭാവിൽ സംഖ്യ അധികമാക്കുന്നത്. 1) ഒറ്റബാം, 2) സമത, 3) കാൺ, 4) അത്മവ്യക്തി, 5) പ്രസാദം, 6) സമാധി, 7) ഭ്രഹ്മം, 8) രാജസ്സു്, 9) മാധ്യം, 10) സൗക്രമ്യം ഇങ്ങനെ പത്തു മുണ്ഡുകൾ മാത്രമെ ആലക്കാരികവാക്കിടെൻ ഗണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിലോണാനിനും ഉദാഹരണങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കവാൻ പ്രധാനമില്ല.

കണ്ണാൽ സൗദാംശ്ചുണ്ട്; പ്രകൃതി നന്ന്; ദോഷങ്ങളാണമില്ല. ഇതെല്ലാം തീക്കണ്ണതാലും പിന്നെങ്കിലും ചിലവരതാക്ക നമ്മക്ക വേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്.

‘പുത്രി’യില്ലെങ്കിൽ പിന്ന വല്ല സുവവ്യുട്ടോടൊരു പോലെതന്നെ നാം ചെയ്യുന്ന ഓരോ കൂദ്യവും ഓരോ ‘രിതി’ ക്കുന്നസരിച്ചായിരിക്കുണ്ടാണ്. ഇന്ന പലതാം തെരനായിപ്പറിയുന്ന ‘പാകത്’ നമ്മക്ക് വേണ്ടാത്തതാണെങ്കിലും ‘പാകം’ ത്രിക്കൈയും കഴിയും. ‘ശയ്യ’യുടെ പ്രാധാന്യം പായേണ്ടതുമില്ലെല്ലാം. ഇംഗ്ലീഷ് പരിഞ്ഞ പുത്രി, രിതി, പാകം, ശയ്യ എന്നിവയെല്ലാം സാഹിത്യസില്ലും ഷഫിച്ചുക്കാത്തതാണ്. കൈകൾിക്കി, ആരട്ടി, ഭാരതി, സാത്പത്തി ഇങ്ങനെന്ന നാലുതരം പുത്രികളാണ് സാഹിത്യകാരന്മാർ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഏവരും, ഗൗഡി, പാണ്വാലി ഇങ്ങനെ മുന്നമാത്രമെ രിതികൾ ഉള്ളൂ. ഓരോ രാജ്യത്തു വിദ്യാഭ്യാസക്കു അത്യധികം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടാണ് രിതികൾക്ക് അതാളു രാജ്യത്തിന്റെ ഒപ്പ് കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്.

ഓരോ കാഞ്ചത്തിലും അവസരോച്ചിതമായ വാക്കും പ്രഭുത്വിയും ഉണ്ണായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രകൃതിവിശ്വാസം ലഭ്യ നമ്മക്ക് പാകമാകുന്നത്. സാഹിത്യത്തിലും അങ്ങനെത എന്ന് “അത്മഗംഭീരിമാ പാകം” എന്നതു ഒരു പ്രാഥാണിക

വചനം. അതും ഭാക്ഷാപാകം, നാളികേരപാകം തുന്നനെ രണ്ടുതരങ്ങിലായിട്ടണ്ട്. അകവും പുറവും ഒരപോലെ രസ പ്രദമായിരിക്കുന്നതു ഭാക്ഷാ(മൗണിരിന്നു)പാകവും, പൂരമെ കംിനമാണെങ്കിലും ഉള്ളിൽ നല്ല രസമുള്ളതു നാളികേരപാകവുമാണെന്ന തീച്ചുപ്പുട്ടെന്നിയിരിക്കുന്നു.

പേൻപ്രസ്താവിച്ച പുത്രി, രിതി, പാകം ഈ മുന്നിനം ഇവിടെ ദ്രശ്യാന്തങ്ങൾ കുണ്ടിക്കുന്നില്ല. ഒക്കരൈക്കീഴുത്തി, വൈദിക്കിരിതി, ഭാക്ഷാപാകം ഈ മുന്നിനം സംസ്ഥാനത്തിൽ കാളിഭാസകവിത്തകളും, നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ വള്ളെങ്ങാർത്തികളും സാമാന്യനു ഉദാഹരിക്കപ്പെടാവുന്നവയാണ്. മറ്റു പുത്രികൾക്കും രിതികൾക്കും പാകത്തിനം ദ്രശ്യാന്തങ്ങൾ മറ്റു കൃതികളിൽ സൂലമൊയ്യിരിക്കുന്നും ചെയ്താം.

നമ്മുള്ളപ്പോലെ സാഹിതിയും ശൃംഗാരത്തെന്നയാണു കിടന്നതു്. ‘പദവിനിമയാസഹിജ്ഞത്വം,’ അതായതു് എത്ര കിലും ഒരു പദം മാറ്റുന്നതു സഹിച്ചുകൂട്ടു എന്നുള്ളതാണു സാഹിത്യത്തിലെ ശ്രദ്ധയെന്നു് ഒരാചാൽന്നു് പറയുന്നു.

“യാ പദാനാം പരാനോധാന്യ—

മെമത്രീ ശ്രദ്ധേതി കട്ടുതെ.”

പദങ്ങൾക്കും പരസ്യമുണ്ടാക്കുന്ന ഉൾക്കൊള്ളലുമുണ്ടു് മെമത്രീ ശ്രദ്ധേതിയും പ്രാഥാണികൾ എന്നുപ്പറിക്കുന്നു. ഈ പരാജയാണു രണ്ടു ലക്ഷണവും കാഞ്ഞത്തിൽ നന്നതെന്നയാണു്. കാളിഭാസകവിതയുടെ ശ്രദ്ധാവിശേഷത്തിന്റെ ഒരു കമ്പ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഓർമ്മവൽക്കരം. രഘുവംശം പണ്ണുമസ്ത്രീക്കിൽ ഒരു കാട്ടാന മുദ്രിക്കിടന്നിരുന്നതു പൊതിയതായി,

“നിബിഡം താനാമലഗണ്യഭിത്തി—

ഘുന്ധരിതേതാ ഗജ ഉഖമജജ്”

എന്നായ ദ്രോകാല്പമുള്ളു്. സരിത്തിൽ(നദിയിൽ)നിന്നു് എന്നതമുള്ള ‘സരിത്തഃ’ എന്ന ശബ്ദത്തിനു ദ്രശ്യവദ്വാഹന

ബന്ധനം, അതു മാറ്റി ‘വന്യസ്തിന്യാഗജ ഉള്ളമജ്ജ’ എന്നാക്കിയാൽ അധികം സുവർണ്ണബന്ധനം ചീല വിദ്യാമുരഭിപ്രായപ്പെട്ട്. ശബ്ദഭിത്തികളിലെ മദ്ജലം കഴുകിക്കൊള്ളുന്ന നിക്ഷാലമാക്കണമെങ്കിൽ നദിക്കു നല്ല ഒഴുക്കണക്കായിരിക്കണം. സഹിത്തിനും അതുണ്ട്. തടിനിയായാൽ സാധാരണനബിയെ ആയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് വേഗത്തിൽ ഒഴുകുന്ന എന്നതാം കുട്ടിവാൻ മുൻപദ്യത്തിൽ ഒരു മാറ്റം വേണം. ഇങ്ങനെ ഓരോ മാറ്റം ചെയ്തുതന്നെയപ്പോൾ രഘുവംശത്തിലെ ആദ്യത്തെ ദ്രോകംവരെ ഓരോ മാറ്റം വേണ്ടുമെന്നമായി. എന്നാൽ അതുനിന്നുള്ളടെ രഘുവംശം, എൻ്റെ രഘുവംശം അശ്വയേണ്ടതു നേന്നാവെച്ച എന്ന കാളിഭാസൻ പാഞ്ച, എന്നാണെ കമ. പരമാത്മം എന്നായാലും കാളിഭാസാദിമഹാകവികളുടെ കൂതികളിൽ ഒരോറു പദംപോലും മാറ്റുവാൻ സാമ്പ്രദായിലുന്നമാത്രം ധരിച്ചാൽ മതി.

ആംഗാരാദികളായ ഒപ്പതു (വശലം തുടിയാൽ പത്രം) രസങ്ങളും നമ്മുടെ കാഞ്ഞത്തിലെന്നപോലെ സാഹിത്യത്തിലും ഉണ്ട്. സാഹിത്യത്തിൽ ദശ്യം ശ്രദ്ധാം ശ്രദ്ധാം ഇങ്ങനെ രണ്ടായം കാവ്യങ്ങളിലായിട്ടാണ് അതു സ്വഭ്യമാക്കുന്നതു്. നൈപ്പഡം, ഉമാകേരളം എന്നീ വകയെല്ലാം ശ്രദ്ധകാവ്യങ്ങളിലുംപെട്ടുനേരും നാടകപ്രകരണാദികളാണ് ദശ്യകാവ്യങ്ങൾ. ഇവയിൽ ഓരോ നായികാനായകാദിക്കമാപാത്രങ്ങളുടെ അഭിനയമാണെങ്ഗാരാദിരസങ്ങളും സർപ്പരിപ്പിക്കുന്നതു്. ഇവക്കപാത്രങ്ങളുടെക്കൂടും അഭിനയത്തിന്റെയും മറ്റും ത്രാപം നില്ക്കുന്നതിലും ത്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ദശ്യകാവ്യക്കുന്നക്കു ‘ത്രാപക്ക്രമം’ എന്നാൽ സാമാന്യസംജ്ഞയും വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇതിനൊക്കെ പൂരമെ ധനനി, വ്യാഖ്യാ എന്നം മറ്റും പേര് പറയുന്ന രസപ്രദങ്ങളായ പല സാരാംശങ്ങളും അലക്കാമത്തിലുന്നവിച്ചിട്ടുണ്ട്. എല്ലാത്താലും വസ്തുതാലും

എത്രയും വല്ലപ്പുമുള്ളതാണ് ധനനി. ഈ ധനനിവ്യംഗ്യങ്ങൾ തുടർച്ചയുമായാൽ കാളിഭാസകവിതയുള്ള പ്രാശ്നങ്ങളിൽ സ്വീകരിക്കാം.

മേൽ വിവരിച്ച വിഷയങ്ങളെല്ലാം അന്തർവിച്ചിട്ടുള്ള താങ്കൾ അലങ്കാരം. അതുകൊണ്ട് തന്നെയാണ് അതോടു ശോസ്യമായി നിന്നും. സാഹിത്യത്തിന്റെ ബഹുമാനിച്ച ഒരു വിഷയം പോലും അതിലും എപ്പറ്റാത്തതായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് സാഹിത്യശാസ്ത്രമെന്നുള്ള പേരും ഈ തന്നെ യുക്തംതന്നെയാണ്. ഭാമഹൻ മുതല്ലു് അനേകം ആചാര്യരാർ ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ ഗ്രന്ഥങ്ങളുള്ളതിട്ടുണ്ട്. അതെല്ലാം സംസ്കാരത്തിലൂണ്ട്. കേരളപാണിനിയും വടക്കംകൂർ രാജരാജവകും തന്നെ രാജം സാമാന്യം വിസ്തൃതിച്ചുള്ള സാഹിത്യശാസ്ത്രപുസ്തകങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിലുമെഴുതിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ ചിലതെക്കിലും പഠിച്ചിട്ടുവേണം വിദ്യാത്മീകർ സാഹിത്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ.

മലയാളികളും

സംസ്കാരാശാഖാസന്ധി

ഇന്ത്യയുടെ സാമ്പ്രദായിനിന്മായ ഒരു ഭാഷയുണ്ടെന്ന് അഭി മാനീക്യം എങ്കിൽ അതു സംസ്കാരം മാത്രമാണ്. ഡോക്ടർ കെരുക്ക പൊതുവിലുള്ള വേദങ്ങൾ, ശാസ്ത്രങ്ങൾ, പുരാണങ്ങൾ, കാവ്യങ്ങൾ മുതലായതെല്ലാം സംസ്കാരാശാഖയിലാണ് ഉള്ളത്. വിക്രമാദിത്യൻറെയും ഭോജരാജാവിൻറെയും മററും കാലം ഇന്ത്യയിൽ സംസ്കാരാശയും സംസ്കാരാശയിലാണ് എന്ന പ്രസിദ്ധമാണെല്ലാ. പിന്നീട് വിദേശരിയാക്രമണം മുതലായ രാഷ്ട്രീയവിപ്ലവങ്ങളാൽ ഭാരതവാണ്യം ടുടാകെ ഏ രക്കരെ അസ്വസ്ഥമായിത്തീരകയും, അതുനിമിത്തം ജനങ്ങൾ ജീവിതധാരണയിന്തന്തരം ക്ഷേണിക്കേണ്ടിവരികയും ചെയ്യു തോട്ടുടടി സംസ്കാരാശാഖാസന്ധിയിനു സമയവും സൗകര്യവും കാരണത്തുടക്കമി. ടുടവിൽ ഇംഗ്ലീഷ്കാക്ക് ഇന്ത്യയിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ കിട്ടിയപ്പോൾ അവതരെ ഭാഷയെ ഇന്ത്യയിൽ രാഷ്ട്രകാശയാക്കിത്തീക്കകയും, അതിന്റെ പ്രചാരത്തിനു സർവ്വകലാശാലകളും മററും സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതും സംസ്കാരാശാഖാസന്ധിയിൽ പൊതുജനങ്ങൾക്കു ശ്രദ്ധ കുറയു വാൻ നല്ലോത്തരം കാരണമായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, സപ്ലൈമാത്ര വ്യത്യാസമുണ്ട്.

പാശ്ചാത്യരാഖ്യ സാമാന്യനു സംസ്കാരാശയെ ഒരു മൂർത്തിക്കാശയായിട്ടാണ് ശബ്ദിച്ചുവരുന്നതെങ്കിലും അവരിൽ പലതാം സംസ്കാരം നിഃജ്ഞപ്പിച്ചു പഠിച്ചു് ഇതിന്റെ അനീതര സാധാരണമായ മാഹാത്മ്യം മനസ്സിലാക്കുവാനും, സംസ്കാരത്തിലുള്ള പല വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളും അവതരെ ഭാഷകളി

ലേക്ക തജ്ജമ ചെയ്യാൻ മുട്ടവരികയും നമ്മുടെ കലാശാലക മുൻതന്തന സംസ്കാരത്തിന് എപ്പറാഷാസമാനംആക്കി കല്ലി ക്ഷേപ്തുകയും ചെയ്തുകൊൽ മുഖ മുതഭാഷ അമൃതഭാഷയായി തന്തന ജീവിക്കുന്നുണ്ട്. ഏകില്ലോ ഭാരതത്തിലുട്ടാകെ സം സ്കൂതഭാഷാഭ്രാസനാമിനും മുപ്പോൾ പ്രാചീനകാലത്തോടുകാൾ ഗണ്യമായ ഒരു കാവുംബാനു പാതാതേയും കഴികയില്ല.

മുഖ പരബ്രഹ്മ ദശമിഖാഭാരതത്തിന്റെ ഒരുക്കെ അഥവാ മുഖ കിടക്കുന്ന നമ്മുടെ കേരളത്തിനും ഏറ്റവും ബാധകമാ ദാനകളിലും മുവിടാത്ത സംസ്കാരവിദ്യാഭ്രാസനാമിനും ആ ദ്വാരം മുതഞ്ഞേ ചീഡ പിശേഷഭാഡികളുണ്ട്. സംസ്കാരഭാഷ കേരളത്തിൽ പ്രചരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതു് ഉത്തരഭാരതത്തിൽ നിന്നു് ആർത്തുകാരാം പ്രാഹമണാർ—അതായതു് മുന്നുത്തു നമ്പുതിരിമാർ—മുവിടം വന്നതുമുതല്ലാണുന്ന തച്ചും സാമ്പ്രദായി. അതുവരെ തമിഴിന്മപ്പോലെ ഒരുരം ആവിഡാ ഷയാണ് മുവിടെയുള്ളവൻ സംസാരിച്ചിരുന്നതു്. പുതുതയി വന്ന ആർത്തുകാർക്ക് മുഖ നാട്ടകരുടെ ഭാഷയും, മുവിടം ഉണ്ടായിരുന്നവക്ക് അവരുടെ ഭാഷയും മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധി ആജനില്ല. ഏകില്ലോ ഒരുത്താത്മകിച്ചു കഴിയേണ്ടിവന്നപ്പോൾ രണ്ടു മുട്ടയം പരാമ്പരം ഭാഷകൾ കാര്യേ പഠിക്കാതേയും, പദവിനിമയം ചെയ്യാതേയും നിലവിൽക്കില്ലന്നായിരുന്നീൻ. പക്ഷേ, പരിജ്ഞാരവും പ്രാബല്യവും വളരെ അധികമുള്ള ആർത്തുകാർക്കുന്നപോലെ അവരുടെ ഭാഷയും അതിനേക്കാൾ താണപടിയിലുള്ള മുഖ നാട്ടിലെ ആവിഡാക്കുന്ന അവരുടെ ഭാഷയുടേയുംമേൽ ഏഴുപ്പുംതിൽ ആധിപത്യം സ്ഥാപി ക്കുവാൻ സാധിച്ചു. അതു നിമിത്തമാണ് മലയാളത്തിൽ മുമ്പു സാധാരിക്കുന്ന ആവിഡാഭാഷയിൽ സംസ്കാരപദ്ധതിൾ വളരെയു ദിക്കം കടന്നാക്കുവാൻ സംഗതിവന്നതു്. ഏതിനും വി സ്ത്രീക്കുന്നു മുവിടെത്ത പഴയ ആവിഡാഭാഷയിലുണ്ടായി

അന്ന് പല വാക്കുകളേയും ഗളിപ്പിക്കുന്ന ചെറു[”] ആ സഹാന്തര സംസ്കാരശബ്ദങ്ങൾ പ്രതിപ്പിച്ചുള്ളായിട്ടുണ്ടെന്നും ധാരാളം കാണാവുന്നതാണ്. ഈനു നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന നവം മുഖം മുതലായവ സംസ്കാരശബ്ദങ്ങളാണ്. ഈവയ്ക്കു പകരം മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ഭാഷാപദ്ധതിയിൽ എന്നതാണുന്നും സാമാന്യനു കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ലപ്പോ. ഈങ്ങനെ രണ്ടായിര മൊ അതിലധികമോ സംവസ്തരങ്ങൾക്ക് മുമ്പു തുടങ്ങി കുറെ കാലത്തോളം ആയും ഭാഷയായ സംസ്കാരവും ഭാവിഥഭാഷയായ പഴയ മലയാളവും തമിൽ കൊള്ളുക്കൊടുക്ക നടത്തിയതിൽ ഈ ഒരുവിൽ പറഞ്ഞ ഭാഷയുടെ സ്വന്തത്വം തിരെ മാറ്റത്തക്കവിധിം അതു വളരെ പദ്ധതി തന്മുഖങ്ങളായിട്ടും തത്സമനങ്ങളായിട്ടും സംസ്കാരത്തിൽനിന്നും[”] ഈ ഭാഷയിലേക്കു സംകുമിച്ചിട്ടുണ്ട്. സംസ്കാരത്തിലേക്കും ഈ ഭാഷയിൽനിന്നും അല്ലോ ചില പദ്ധതികളുടെ പ്രക്രിയയിലും പാശ്ചാത്യ, അതെല്ലാം സംസ്കാരികരിച്ചു തുലിച്ചെഴുതിട്ടും മാത്രമാണ്. ഈങ്ങാട്ടു കൊടുത്തതോന്നും ആ വിധത്തിലെല്ലുന്ന മാത്രമല്ല, വിഭക്തി പ്രത്യയങ്ങളുടെ വൈച്ഛുക്കട്ടി തന്നീ സംസ്കാരത്തുപരമില്ലായിരുന്നതാണ്. ഈങ്ങനെന്നയാണ് “മന്മിപ്രവാളമുണ്ടായതു്”. “ജഗതീമുലകനം ഭജേമാഃ” എന്നും മറ്റും തുലസംസ്കാരമായും, “അതിശയപാപിജനങ്ങളാരഭ്രതേ” എന്നിങ്ങനെ സംസ്കാരിയാപദ്ധതികളുടെ ധാരാളം പ്രയോഗങ്ങൾക്കിട്ടും ധാരാളം പ്രയോഗങ്ങൾക്കിട്ടും തന്നീയതു് ഈ സംഘട്ടനമാണ്. ഭാഷാസംസ്കാരങ്ങയോഗമാണ് മന്മിപ്രവാളമെന്ന നില്പ് ചന്ദ്രശലക്ഷ്മിയും, “ഗ്രീരാമചന്ദ്രൻ വരദുഷണാദീൻ പോരാളിവീരൻ സമരര നിഹത്യ” എന്നീ തന്നെത്തിൽ നെല്ലും മോതം കൂടിയതുപോലുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ സാമാന്യനു ഉല്ലേഖനങ്ങളായിത്തോന്നുംതുടങ്ങിയതീനാൽ സംസ്കാരശബ്ദങ്ങൾ എത്രതെന്ന ഇതിലേക്കുള്ളത്താലും ഭാഷയുടെ സ്വത്വം കളിയാതിരിപ്പാണ് വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങളും മറ്റും

സപനമായിട്ടുള്ളതെന്ന എടുത്തേ മതിയാവു എന്ന ചില
പ്രാചീനാചാര്യരും നിശ്ചയിച്ചു കാണിച്ചതനു മാർഗ്ഗത്തി
ലാണ് ഈ മലയാളം പ്രചരിക്കുന്നത്. ഈ ഭാഗം ഇതിലെ
ധികം ഇവിടെ വിസ്തൃതിക്കുന്നില്ല.

ഈരും ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചതും മലയാളം സംസ്കാരത്തി
നൽകി അനുകൂലമായി ഇതുവരുത്തില്ല. ഇതരഭാഷകളുംകാർ
അധികം വിധേയമായിട്ടുണ്ടെന്ന കാണിപ്പാനാണ്. ഉത്തരഭാ
ഷയിൽ ബഹുജാതി മുതലായ ഷേഖാഷകളും ദാരോ
തരം പ്രാതൃതഭാഷയിൽനിന്നാണ് ജനിച്ചിട്ടുള്ളത്. പ്രാതൃ
താത്തന്നെ സംസ്കാരം ഒരു ദിവസം സംസ്കാരിക്കിയിട്ടും, പി
നൊ കുമേണ പല സംസ്കാരങ്ങളും നേരിട്ട് സ്വീകരിച്ചി
ട്ടുള്ളതുകാണ്ടും സംസ്കാരങ്ങൾ ഇന്ത്യയിലെ നാട്ടഭാഷക
ഉം ഇവലെല്ലാം എറുക്കരെ കാണാം. എന്നാൽ അതുപോലെയും മല
യാളഭാഷയുടെ കാർഥം. സാധാരണ ഒരു മലയാളിക്ക് ഈ പ
ദ്ധത്യാളത്തിൽ സാംസാരികവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. സംസാ
രിക്കുന്നവർ അനവധി സംസ്കാരങ്ങൾ അറിയാതെ വുന്ന
പോകാം. അതുമാത്രം സംസ്കാരങ്ങൾ ഇന്നത്തെ മലയാള
ഭാഷയും. രാഖിക്കും ഇം ഭാഷയിൽ ഒരവിധം വ്യസ്തതി
യുണ്ടെന്ന പരിഞ്ഞാൽ അയാൾക്കു സംസ്കാരഭാഷയിലും കർ
പരിചയമുണ്ടെന്ന വിശ്വസിക്കാം. ഇതു ഒരൊറ്റ ഉദാഹര
ണാക്കാണ്ടും വ്യക്തമാക്കാം.

“താഴിത്തന്നപീകടാക്ഷാംബുലമധുപകലാ—
രാമ! രാമാജനാനാം

നീരിത്താർഖാണാ! വൈരാകരനികരതമോ—
മണ്ണലീചണ്ണഭാനോ!

സേരേതാനോത നിയുംതൊട്ടുകരി കളയാ—
ജൈനമേഷാ കളിയു—
സേരത്തിനില്ലുറം വികുമ്ഹവരിയരാ
രഹാതി! കല്പാതതോയേ.”

ഈ ഒരു ദ്രോകം ശക്തൻനമ്പുതിരിപ്പാട്ടിലെ വിദ്യർഖ്ണസദ്ധീം അരകാവിധായിതന പുന്നതിഞ്ചുര തൃതീധാണം പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. അത് സദ്ധീംന്റെ 18 കവികളും സംസ്കാരാശയിൽ കവനംചെയ്യുവരായിരുന്നു. പുനാമാത്രം ഭാഷാകവിധായകിനാൽ അരകാവിധായിപ്പോയി. ഈവിടെ അരയോ മുക്കാലോ എന്നീ ചില്ലാ സംഗതിയല്ല നമ്പകാലോചനിക്കുവാനെത്തുടർന്നു. ഈ ഒരു ഭാഷാകവിയുടെ കവിതയെന്ന എത്രമാത്രം സംസ്കാരപ്രാഥലകായിരിക്കുന്ന എന്ന നോക്കുക! സംസ്കാരപ്രാഥലകായിരിക്കുന്ന ഒരു കവിയില്ലെന്നു തന്നെ കാഡാരണമല്ലാളിക്കു് ഈ ദ്രോകാവിക്കാർ അതും മനസ്സിലാക്കുമോ? ഒരിക്കലുമില്ലല്ലോ. പഴയ ഭാഷാദ്രോക്കങ്ങൾ അധികവും ഇത്തരത്തിലുള്ള പദ്ധതികൾ. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലെ ഒരു പ്രധാനവിഭാഗമായ ചന്ദ്രക്കളിലെ സംസ്കാരപ്രാഥല്ലോ എത്രയെന്ന പറഞ്ഞാലവസാനിക്കുകയില്ല. ഒരു ദ്രോക്കത്തിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ മലയാളവാക്കുണ്ടുകൂടി പത്രോ ഇത്യപത്രോ സംസ്കാരപ്രാഥലും അതിനോടു ചേർത്തിരിക്കുന്നതു കാണാം. “അവപരത്താനക്ഷരാളീകലിത്തതാലവതേ” എന്ന കേട്ടാൽ അവപരത്താനു് എന്ന മാത്രമേ ഒരു ശ്രദ്ധമലയാളിക്കു മനസ്സിലാജാവാൻ കഴിക്കുന്നതു. ബാക്കിയാക്കുന്ന സംസ്കാരം, ഈന്നീ മലയാളപദമോ പ്രത്യയമോ വഞ്ചിയും ചേരുന്നും നേര്പ്പിക്കാത്ത ശ്രദ്ധ സംസ്കാരദ്രോക്കങ്ങളും ശദ്ധങ്ങളും ചാപുക്കളിൽ സുലഭമാണു്.

“കലയന്തീ കരേ മാലാം
തുലയന്തീ രതീം തച്ചാ
ദമയന്തീ ഗതാ രംഗം
നമയന്തീ മുഖാംബുജം.”

ഭാഷാനൈഷ്യചന്ദ്രവിൽ കാണുന്ന ഈ ദ്രോക്കത്തിൽ ഭാഷ എവിടെ! പച്ച മലയാളികൾക്കു കടിച്ചാൽ പൊട്ടാത്ത സംസ്കാരം മാത്രമാണല്ലോ ഇതിലുള്ളതു്.

ആധുനികരായ വൈജ്ഞാനികസ്ക്രിപ്പുച്ചു് കൊട്ടൺ ശ്ലോർ തന്നുരാക്കണം മുതലായവക്കുടെ കുതികളിൽ സംസ്കൃത വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങളും മറ്റും വിചുകളാണെന്നുകൂണിലും അംഗങ്ങൾ പദ്ധതിയിൽ ധാരാളം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം. “അംഗുമേചക്കചാധരിതാസ്യകാരേ” എന്നംമാറ്റു ഒഴി വൈജ്ഞാനി പ്രയോഗങ്ങൾ മലയാളം മാത്രം അടിസ്ഥാനവ ക്കു ഗ്രാഫ്യൂമല്ലോ. ഈ ക്രമത്തിൽ കേരളവന്നുവലിയക്കാക്കി തന്നുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ കുതികൾ പ്രായോഗം പഴയ ചന്ദ്ര പ്രസ്ഥാനത്തിലും മണിപ്രവാളത്തിലാക്കാൻ തുവിടെ അംഗോചനങ്ങു വിഷയമാക്കുന്നില്ല. അതുംവേണ്ടാ; മഹാകവി കളായ ഉള്ളത്, വള്ളരോഗം തുവക്കുന്ന ഭാഷാമഹാകാവ്യ അംഗൾ വായിച്ചു് അത്മം മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽക്കൂട്ടി സാമാ ന്യം സംസ്കൃതവ്യുമ്പുത്തി വേണമെന്നു് അക്കാണാറിന്തുക്കാ തത്തു്? കവിതയ്ക്ക് പ്രശ്നത്തിനും സംസ്കൃതാപേക്ഷ അംഗികരായിത്തീരുമെന്നുള്ള താണു് ചൂതക്കാം. തുരു പദ്യത്തി ലെന്നപോലെ ശദ്രത്തിലും കാണാവുന്നതാണെന്ന തെളിയി കുവാൻ അക്ക്‌ബർ മുതലായ അവധ്യായികകളോ, ഉയൻ ട്രാ ഫ്ലൂകളിലേക്കുള്ള പാഠപ്പുസ്തകങ്ങളോ എഴുതാൻ മതിയാവുന്ന താണു്.

ഇതുമാത്രം വിജ്ഞാനിച്ചു് പാഠാനാതു് മലയാളിക്കു സംസ്കൃതഭാഷാഭ്യസനം അത്യാവശ്യമാണെന്നും മാത്രമല്ല, ഒഴിച്ചുകൂട്ടാതെ കാണിപ്പാൻവേണ്ടിയാണു്. മലയാളികളായ നമ്മക്കു മലയാളഭാഷാകാണ്ടു വേണ്ടവിധിം ഏകകാണ്ടുംചെപ്പുണ്ടെന്നുമെങ്കിൽത്തന്നെന്ന സംസ്കൃതം പഠിക്കാതെ നിപുണതിക്കില്ലെല്ലാണു് എന്നിക്കു പറയാനുള്ളതു്. ഇന്നത്തെ പൊതുജീവിത തത്ത്വങ്ങൾ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിനു പ്രാധാന്യം ദിവസംപ്രതി ക്രിടിക്കാണാണു് വരുന്നതെന്നു സ്വീകൃതമാണെല്ലോ. ഇംഗ്ലീഷുവി ദ്രാലയങ്ങളിൽ സൈക്കണ്ടറിസ്റ്റാഫ്സുകളിൽപ്പോലും ഇംഗ്ലീ-

അന്തരുക്കായി പോരാ. ഇപ്പോൾ സാധാരണ കാണുന്നതുമല്ല. മുമ്പുള്ള തുമായ സാഹിത്യപുസ്തകങ്ങളിൽ എത്ര വായിച്ചറിയണമെങ്കിലും സംസ്കൃതജ്ഞാനം അത്യാവശ്യമല്ല എന്നതുടർന്നൊക്കെക്ക്. എഴുഞ്ഞാലും രാമാധാരം പാരാധാരം ചെയ്യാത്ത ഒരു വീടിലും മലയാളത്തിലില്ല. അതു വായിക്കാത്ത ഒരു ഭാഷാ സാഹിത്യകാരണബന്ധകാരം തരമല്ല. അതു വായിച്ചു കാണും. ശരിയായി മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ സംസ്കൃതഭാഷ പഠിക്കാതെ കൂടിയുമോ? “പ്രയുഷം നീയാരയച്ചുവന്നു കുപേ!” എന്നീവരിക്ക പഠണാരാൻ “അല്ലെ പ്രയുഷംനായ വാനരാ, നിനെ ആരാണംചുത്തു” എന്നത്മം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി കേ ടിട്ടിണ്ണ്. പ്രയുഷനെന്നാവെച്ചാൽ കമകളിയിൽക്കാണുന്ന ഹനുമാൻറെയും മരും ക്ഷുണ്ണായംപോലെ ദേഹത്തിൽ രോഗം തുടങ്ങിനില്ലാതെ ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്നവൻ എന്നാണു താല്പര്യം. “തലബയാക്കേ പ്രയുഷം എന്നാക്കിയിട്ടിരിക്കുന്നതെന്നാം” എന്നും ഇന്ന നാട്ടഭാഷയിൽ പറയുകയുടെ പാഠിവായി കിക്കുന്നു. ഇതിനു വഴിവെച്ചുകൊടുത്തു മെല്ലിരത്തുപ്രകാരം വസ്തുക്കിയില്ലാതെ ഒരു വിദ്യാശശ്രീ അത്മംപരയലാണ്. കമകളിസാഹിത്യത്തിന്റെക്കമ ആലോച്ചിച്ചും ആ കലയെ

നമ്മുടെ പോലെ ആസ്പദിക്കാൻ സാധിക്കണമെങ്കിൽ സംസ്കാരം പൂര്വാഭിയേക്കഴിയു. ആ സാഹിത്യത്തിലെ ഭ്രാക്ക് അംഗൾ പ്രായേണ സംസ്കാരവും പദ്ധതികൾ മണിപ്രവാളവുമാണ്. ചാപുക്കളുടെ കമ്മ മുന്നേ പഠണതിട്ടിലേണ്ണോ. നവീനതയാറിൽ ചിലതടങ്കൾ കൃതികളോ ജീവശ്ശംസാഹിത്യപൂര്ണക്കങ്ങളോ സംസ്കാരഭവ്യങ്ങൾ കഠണ്ടതായി കണ്ണക്കാമെങ്കിലും ഭാഷാസാഹിത്യകളും ബഹുമാനിക്കേണ്ടതും, ഇന്ത്യം അഞ്ചെന്നയല്ലെന്തെ കഴിഞ്ഞുള്ളടക്കയിലെല്ലാം പാശ്ചാത്യ് ഈ പ്രശ്നത്തിലും അവസാനിപ്പിക്കാട്ട.

ഈ നിലയിൽ മലയാളികളായ നാം സംസ്കാര ത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ എറ്റവും നമ്മൾ മലയാളികളാണെങ്കിൽ സംസ്കാരം പ്രത്യേകം പഠിക്കണം. അതെന്നിനെന്നും വച്ചും; ഒന്നാമതു നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയായ മലയാളം നല്ലവല്ലോ മനസ്സിലാക്കുവാൻ. ഇപ്പോൾ നാം ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കണാതു് അതു നമ്മുടെ രാഷ്ട്രഭാഷയായതുകൊണ്ടോ, ആ ഭാഷ അറിയാതെ ഇന്ന് പൂമേ നമ്മുടെ കാർണ്ണവും നടത്തുവാൻ സാധിക്കാതെ തുകൊണ്ടോ മാതൃമാണ്. നാളെ നമ്മുടെ റഷ്യയോ ജപ്പാനോ അഥവാ മേൽക്കോയിയായി വരുന്നതെങ്കിൽ (ഈശ്രാന്മാനഗ്രഹം കൊണ്ട് നമ്മുടെ ദൈത്യപത്രം വരുത്തിരിക്കാം.) അപ്പോൾ നമ്മക്ക് ആ ഭാഷയായിരിക്കും പഠിക്കേണ്ടിവരുന്നതു്. എന്നാൽ സംസ്കാരം ആ കൂടുതലിലെല്ലാം. അതു നമ്മുടെ പുംബ സ്വത്താണ്. നമ്മുടെ പരിശുദ്ധം മതഗ്രന്ഥങ്ങളും ശാസ്ത്രങ്ങളും മറ്റും അഖിലാണ് എഴുതുപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും നാം മനക്കിൽ തു്. നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയെ പോഷിപ്പിച്ചതു് അതാണ്. അമര ഭാരതി മലയാളഭാഷയുടെ മാതാവിലെല്ലക്കിലും ആ സ്ഥാനത്തിലിരിക്കുന്നവളാണ്. പോററുകയാണെന്നുള്ള കാർണ്ണത്തിൽ ആക്കം വാദമില്ലാണ്ണോ. പെററുക ആരാബ്ഗാനു് ഇന്ത്യം

നിസ്ത്രയീകാർ കഴിയാത്ത നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ പോററമ്മയെ പൊറാമ്മയെപ്പോലെതന്നെ കരത്തേണ്ടതല്ലോ? ഈ പറഞ്ഞ രണ്ട് സംഗതികളാലും മലയാളികളേവന്നും സംസ്കരണം പഠിക്കുന്നതും അവരുടെ പ്രമാണവും പ്രധാനവുമായ തൃത്യമാണെന്നും പ്രത്യേകം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ നേര്ക്കീതു ചുത്തരിയല്ല. സംസ്കരഭാഷയും മലയാളത്തിലെപ്പോലെ തുറയധികം പ്രചാരം തൃത്യയിൽ മഡറാറും ഭാഗത്തുമില്ല. പരദേശങ്ങളിൽ അപ്രാഹമണത്തെയിടയിൽ സംസ്കരാഭ്യാസം ഈ. അടുത്തകാലംവരെ വളരെ ദുർഘട്ടമൊയിരുന്നു. മലയാളത്തിൽ അണ്ണനെന്നയല്ല. ആദ്യകാലത്തും തുവിടേയും, ഈ ബ്രാഹ്മണങ്ങുടെ സ്വകാര്യസ്ഥായിട്ടാണ് വൈച്ഛികന്നതെക്കിലും ഈ ഉപന്യാസത്തിൻ്റെ ആദ്യഭാഗത്തു പ്രസ്താവിച്ചപ്രകാരം തുവിടെ ബ്രാഹ്മണൻകീതു പണ്ടുതന്നെ പുരാണിക്കേണ്ടിവന്നു. ആദ്യമാദ്യം ബ്രാഹ്മണരോടും അടുത്തു പെരുക്കാറിയിരുന്ന ജാതിക്കാർമ്മാത്മാതും സംസ്കരം കിട്ടുകയും, അവരിൽനിന്നും അവരോടും ഏതൊക്കെരെ അടുത്തവരിൽ വ്യാപിക്കയും ചെയ്തിനാൽ കേരളത്തിൽ അവർണ്ണരായ മല്ലിൻ തിരുന്ന മുതലായവർവരെ എല്ലാ ജാതിക്കാരുടെ യിടയിലും സംസ്കരഭാഷയും എറക്കേരെ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിത്തം. തുന്നനിമിത്തം കേരളത്തിൽ മാത്രമല്ലായ സംസ്കരാവാരിയും സാമാന്യത്തിലെയിടു വിനൃംഭ്രമകായി കൂടുന്നു. സാഹിത്യത്തിന്റെ സകലശാഖകളിലും കേരളീയർ ഗ്രന്ഥനിക്കുണ്ടാണെന്നും റിജയംനേടിയിട്ടുള്ളതായിക്കാണാം. ഈതിൽ മുസ്ലിം കെകയും ബ്രാഹ്മണക്കുതന്നുണ്ടാണെന്നും മറ്റു ജാതിക്കാരുടെ പ്രയതിഖ്യം ഗണ്യമായിട്ടുണ്ട്. ജാതിവ്യത്യാസത്തിനും ശൈമലില്ലും വന്നിട്ടുള്ള അടുത്തകാലത്തു കേരളത്തിലെ സകല ജാതിക്കാരുടെയിടയിലും സംസ്കരാവാരിയും യാരാളമായിട്ടുണ്ട്. ഏകില്ലും സാമാന്യ

ജനങ്ങൾക്ക്—പ്രത്യേകിച്ചും സ്കീകർക്ക് ഈ വിദ്യാഭ്യാസം നൽകിയും തുണ്ടി ജനിച്ചുകാണുന്നില്ല. അവിടെ സ്കീകർ ധാരാളമായി സംസ്ഥാനം പഠിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ മനോരമത്താപ്രാച്ചിത്യഭേദങ്ങൾ മറ്റും പേര് ലുനം പ്രസിദ്ധമായി കേൾക്കുന്നതു്. ഈ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു കാംബുട്ടി പാജുന്നതു ജാതിപക്ഷപാതയാണെന്നും ധരിക്കാതിരിക്കാനും പോക്കും. മലയാളികൾ സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ പ്രമാണം മനോപാനമായി അഭ്യസിച്ചുവരുന്ന ഗ്രീക്കാമോദതം കാവ്യം ഒരു വാരസ്യാഭാസ കൃതിയാണെന്നു പഴമകാർ പറഞ്ഞുകേ ട്രിക്സ്. യുധിഷ്ഠിരവിജയം എന്ന ധമകകാവ്യത്തിൻ്റെ കാഞ്ചാവായ പെത്തമന്നതു് വാസ്തവാദിച്ചട്ടത്തിരി അവിടെ അടയുള്ള തിരവള്ളൂട്ടുകാവുന്ന ഫേഖത്രത്തിൽ ഒരു രാത്രി ക്ഷേമാനം കഴിക്കാതെയും ദുർമാനിയാതെയും കിടന്നറഞ്ഞി പ്രോബുകയും, മുക്കമുണ്ടാവും നോക്കിയപ്രോബുൾ ക്ഷേത്രം അടച്ചു പുട്ടിപ്പോയതായി കാണുന്നയും, വിശ്വപ്പു സഹിക്കാതെ തടപ്പു ഇളിയിൽപ്പോയി നോക്കിയതിൽ അവിടെക്കണ്ണ ഒരുക്കല കൂദലിപ്പം എടുത്തു തിന്നുകയുംചെയ്തു എന്നം, പിറ്റെബിംഗം രാവിലെ അവിടെ കഴകത്തിനു ചെന്ന വാരസ്യാർ വാതിൽ തുറന്ന നോക്കിയ സമയം ഭട്ടതിരിരിയെ അവിടെ കണ്ണു എന്ന മാത്രമല്ല, അതുവരെ മനസ്പുലിയായിരുന്ന അദ്ദേഹം പെട്ടെന്നു് ഒരു മഹാവിഭ്യാസം കവിയുമായിരത്തിന്റെ ഏന്നുട്ടി മനസ്സിലാക്കുന്നും, അതിന്റെ കാരണം ചോദിച്ചപ്രോബുൾ അവിടെ കണ്ണു പഴം എടുത്തു തിന്നതാണെന്നു പറക്കയാൽ അതിന്റെ തൊലി വാരസ്യാഭാസം തിരഞ്ഞെടുത്തു തിന്നുകയും, അതു നിമിത്തം അവരും പൊട്ടുനു വിദ്യുഷിയും കവയിത്രിയുമായിരതീരു കയ്യും ചെയ്തു എന്നു മറ്റുമാണു് ഇതിനെപ്പറാറിയുള്ള ഏതൊക്കെയും, തിരവള്ളൂട്ടുകാവിലജ്ജപ്പുണ്ട് കുരണ്ണാകടാക്ഷംകൊണ്ടു കിട്ടിയ പഴം തിന്നുന്നു് ഈ അത്ഭുതസംഭവത്തിനു കാരണം

മെന്നുള്ള കമ ഇങ്ങാലത്തു് അധികമായം വിശദസിക്കേയില്ല. എന്നാലും തീച്ചുണ്ട്. ഈ സംഭവത്തിനാശേഷം ഇന്നോ വരെ കൂടിക്കൊള്ളുന്ന കാവിൽ കൊണ്ടപോയി വിദ്യാ രംഗം നടത്തുക എന്ന കൂടും പലജം ചെയ്യുക പതിവായിക്കാണുണ്ട്. അതുവരെ മാറ്റാക്കണം പരക്കു പരിഹാസപാത്രവും യായിതന ഭേദത്തിനാശേഷം ആദ്യം പുറത്തുകണ്ടപോൾ സഖ്യമചാരികൾ,

“ഇതയിൽ വാതു വരുന്നു”

എന്ന ‘വാസു’വിനെ ‘വാതു’വാക്കിപ്പിരണ്ടു പരിഹാസവാക്കിനു്,

“വെററില തിനാഞ്ഞതനിൽ വാ തുവരുന്നു”

എന്ന് ഉടനടി ഭേദത്തിനില ഉത്തരം പരബ്രഹ്മവന്നു. ഈ രീം തിയിൽ ഇദ്ദേഹം പിന്നിട്ടണാക്കിയ യുദ്ധിഷ്ഠിരവിജയം കാവ്യം കാര്യോന്തിൽപ്പോലും പ്രചൂരപ്രചാരം സിദ്ധിച്ചതാണ്. പ്രകൃതത്തിലുള്ള വാരസ്യാങ്കട പ്രധാന കൂതി ശ്രീരാമോദത്താ തന്നെ. ഈതു് ആയിരമോ ആയിരത്തണ്ണുരോ കൊല്ലുക്കിന കുപ്പ കഴിഞ്ഞ കാഞ്ഞമാഞ്ഞനാളുടി ഓക്കേബാൾ മലയാളസ്ഥികളുടെയിടയിൽ നാംസ്ഥിതപംന്നത്തിനു് എത്രതോളം പഴക്കമുണ്ടാക്കുന്ന തൊൻ പ്രത്യേകിച്ചു പരിയേണ്ടതില്ലെല്ലാ. ഇന്നിയെങ്കിലും നമ്മുടെ പഴയ പാരസ്യം വിട്ടുകളും കാലാനസ്തമായ പരിപ്പാരയേണ്ടുള്ളടി സംസ്ഥിതവിദ്യാഭ്യാസം പുണ്ണിപ്പുട്ടതുവാൻ നാം ഇന്നിയൊടും താമസിക്കേതതാൽ താക്കാം.

വിദ്യാത്മികളും സാഹിത്യവിനയം

എത്താൽ വിദ്യാത്മികൾ ഒരു ഭാഷാപശികളും വീഡിയോസം സാജുമല്ല. ഉദാഹരണത്തിന് രഹിഞ്ചേബിദ്യാ തമിഴുടെ കാർത്താഗാ നോക്കു. അധിഭേദപ്രഗ്രാമങ്ങളും സംസ്കാരാഭാഷയിൽ നിന്മിക്കപ്പെട്ടവയാണ്. അവക വല്ലതും പഠിക്കണമെങ്കിൽ സംസ്കാരാഭാഷ ആദ്യമേ അറിഞ്ഞതിനിട്ടും സാ. ഭാഷകളും വയ്‌മൊഴിയായും വരമൊഴിയായും ഉള്ള തിൽ വരമൊഴിത്തെന്ന അറിഞ്ഞിതനാലേ ശാസ്ത്രം പഠിക്കുവാൻ സാധിക്കുമ്പോൾ. ഒരു ഭാഷയിലുള്ള ശാസ്ത്രപ്രമാണങ്ങൾ പഠിക്കുവാൻ പുറപ്പെട്ടവവൽ ആ ഭാഷയിൽ സാമാന്യം നല്ല പാണ്ഡിത്യം സന്ധാരിക്കണമെന്നും തിൽച്ചപ്പെട്ട സംഗതിയാണ്.

ഭാഷാപാണസിത്യത്തിന് ഒഴിച്ചുകൂടാതെതാണല്ലോ സാഹിത്യചിന്തയും, ഏതു ഭാഷയിലായാലും അതിാലു സാഹിത്യം അഭിയാത്തവൻ പാണ്ഡിതനെന്നു പേരിനുമന്നാകയില്ല. അപ്പോൾ വിദ്യാത്മികളും സാഹിത്യചിന്തയും തമിൽ അംഗീക്രാന്തായ ഒരു ബന്ധമുണ്ടെന്നും സിലവമാക്കണംണല്ലോ.

വാസ്തവത്തിൽ സാഹിത്യവും ശാസ്ത്രവും ഒന്നല്ല; ഒന്നു തന്നെയാണ്. ശാസ്ത്രങ്ങൾ സാഹിത്യമാകയില്ലെന്നാണ് സിലവാതം. എത്തുകൊണ്ടുനാൽ ശ്രീ ഐഞ്ചേരിയ ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന സഹസ്രയോഗം, കാലാവിപക്ഷ, തച്ചാശാസ്ത്രം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സാഹിത്യമായി ശാഖാക്കപ്പെടുന്നില്ല. ഇതിനു കാരണമെന്താണെന്നും, ഇവരുമിൽ എത്രഭേദങ്ങളും അന്തരൈരുണ്ടും വ്യക്തമാക്കണമെങ്കിൽ സാഹിത്യമെന്താണെന്ന് ആദ്യമായി മനസ്സിലുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു.

സാഹിത്യമെന്ന ശബ്ദത്തിനു ‘സഹിതത്’ അതായതു യോജിച്ചുനിൽ്കു എന്നാണ്ടത്മം. ഒന്നിലധികം വസ്തുക്കളിൽ കീൽ യോജിപ്പിക്കേൻറ പ്രസക്തിയില്ലല്ലോ. ഇവിടെ ശബ്ദം തമ്മാളുടെ യോജിപ്പിനെന്നാണദ്രോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്.

“ശബ്ദാത്മയോന്ത്രമാവൽ

സഹഭാവേന വിദ്യതേ,

സാ സാഹിത്യവിദ്യാ”

എന്നാണിതിനെന്ന ശരിയായ നിറ്റ് ചന്ദ. ശബ്ദാത്മങ്ങളുടെ വേണ്ടവിധത്തിലുള്ള സഹക്കമാണ് സാഹിത്യമെന്ന താല്പര്യം. ഇതാണ കാളിഭാസമഹാകവി രഘുവംശ നായിലെ,

“വാഗത്തംബവിവ സംപ്രക്രഷ്ണ.

വാഗത്തംപ്രതിച്ചത്തയേ

ജഗതഃ പിതരു വന്നേ

പാർത്തിപരമേഖരൗ”

എന്ന പ്രമാണ്ഡോകാകാണ്ട മനസ്സിലുകൊണ്ടുനാതു. ശബ്ദവും അതംവും തക്കിലുള്ള സന്ധകൾ നിത്യമാണ്. ഈ രണ്ടുണ്ഡായാൽ മാത്രം സാഹിത്യമാകയില്ല. ശബ്ദാർത്ഥങ്ങൾ സാഹിത്യത്തിനെന്ന ശരീരം മാത്രമാണ്. രസമാണ് ഈ നീതി നീതി ആത്മാവു്. വൈദർഭി മുതലായ രീതികൾ അവയവ സംസ്ഥാനവിശ്വാസവും, നാജഃപ്രസാദാദികൾ സൗജന്യത്വാദി മുണ്ണങ്ങളും, അട്ടാലം ദ്വാരുവം എന്നിവക കോക്കല്ലു മുതലായ ദോഷങ്ങളും, ഉപമാദ്യലക്ഷാരങ്ങൾ ഹാരകണ്ണാഡിക കൂമാണ്ണനും കണക്കാക്കാം. ശബ്ദാർത്ഥങ്ങൾ മാത്രം സാഹിത്യക്കോടിയിലുംകൂപ്പ് ടുത്തണം. അതിൽനിന്നു വ്യാവത്തനം വേണമെന്ന കാരണിട്ടാണു “അമാവൽ സഹഭാവേന” എന്ന ചാരണതിട്ടുള്ളത്. ഇതുകൊണ്ട് ശബ്ദാർത്ഥങ്ങളെ ഏറ്റാംഗമകായ വിധത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചുപാലേ സാഹിത്യകയളുള്ള എന്ന തീർച്ചപ്പെട്ടു.

ശാസ്ത്രഗവണങ്ങളിലാകട്ടെ ഉദ്ദീഷ്ടകാംഗം പ്രകാശിപ്പിക്കണമെന്ന മാത്രമല്ലാതെ ആ പ്രകാശനം ചമൽക്കാരജനകമാക്കണമെന്ന നിർപ്പണമില്ലല്ലോ.

ശബ്ദാത്മാങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യം ശബ്ദത്തിനാത്തനായാണ്. ശബ്ദമാണാല്ലോ നമ്മളാദ്യം കേൾക്കുന്നതു്. അതിലാത്തംഭവിച്ചിരിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചിറതിക്കുന്നതു പിന്നുന്നാണ്. അതുകൊണ്ട് സാഹിത്യത്തിന്റെ നനാമത്തെ മേരു ശബ്ദത്തിലാണിരിക്കുന്നതു്. നനായിട്ടുള്ള അതം പല കംജാ തോന്ത്രിയേക്കം. അതു് ഉചിതവും രസകരവുമായ ശബ്ദം കൊണ്ട് പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനാണ് പ്രധാനം.

“തയാ കവിതയാ കിം സ്വാർഡ്
തയാ വനിതയാപി കിം?
പദവിന്ധാസമാത്രേണ
യയാ നാപഴു നം മനഃ.”

ശബ്ദവുമണ്ണു്, അതിനു് അതുവുമണ്ണു്. പറയത്തക്ക ദോഷങ്ങളാണമില്ലതാണു്. എകില്ലും റസിക്കജനരസജനകമാകാണ ഒരു കൂതി കവിതയാവില്ലെന്നു്. ‘മധുരാവിജയം’ കാവ്യത്തിൽ ഗാഗാദേവി എന്തു മധുരമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന എന്നു നോക്കുക:

“അദോഷാപ്യുഗ്രണാ വാണി
ന വിദ്യാജ്ജനരജ്ജിനി
പതിപ്രതാപ്യുദ്ധപാ സ്തു
പരിശോഭ്രേ ന രോച്ചതെ.”

പതിപ്രതതന്നെന്നയാണെങ്കിലും സൗന്ദര്യമില്ലാത്ത സ്തു ഭത്താവിനു് എന്നുണ്ടെന്ന തച്ചിക്കാണ്ടവളാക്കുന്നവോ അതുപോലെയാണു്, ദോഷരഹിതയാണെങ്കിലും ഗ്രന്ഥങ്ങളില്ലാത്ത വാക്കുന്നതു ഇം കവയിത്രി പറയുന്നതു്. ഈ തരത്തിൽ ശബ്ദപ്രാധാന്യത്തിനു് എന്തുക്കൈല്ലും ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിക്കാം.

ഇതുകൂടം പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നും നിങ്ങാശമായും, അതേ സമയത്തുനെ റസജനകമായുള്ള വാക്കുമേ സാഹിത്യമാക്കുള്ള എന്ന തീച്ചയായല്ലോ. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് “വാക്കും റസായകം കാവ്യം” എന്ന് ആചാര്യരൂപ വിഡിച്ചിട്ടുള്ളതും.

ഈത്തുപ്രകാരം തക്കവ്യാകരണാദി ശാസ്ത്രങ്ങൾ സാഹിത്യവകുപ്പിൽ പെട്ടവാൻ നിപുണതയില്ല. ഏകില്ലോ ഈ വകയിലും സാഹിത്യം ചിലപ്പോൾ വന്നതുടാ എന്നമില്ല. ഉദാഹരണത്തിനും അപ്പാംഗവൃദ്ധയംതനെ ഏഴുക്കക്ക്. ഇതൊക്കെ വൈദ്യശാസ്ത്രഗ്രന്ഥക്കാക്കാൽ സ്വന്തേ സ്വന്തേ സാഹിത്യജ്ഞങ്ങൾക്കും ഗ്രന്ഥകാർണ്ണ സാഹിത്യരാസികനാകക്കാൽ താൻ അറിംതാംഭ്രാംഗം അറിയാതെയോ സാഹിത്യരസം തുള്ളുന്ന പല ഭാഗങ്ങളും അതിൽ വന്നപോകിട്ടണ്ട്. ഒരുചത്തുംബുദ്ധായത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും വസന്തഗ്രീഷ്മചാംപികൾ, മദാന്ത്യചികിത്സയിൽ മദ്യപാനം വിധിക്കുന്ന ഘട്ടം, ഇങ്ങനെ അനേകം ഭാഗങ്ങളിൽ സാഹിത്യരസം വഴിയുന്ന പദ്ധതികൾ നിജങ്ങൾ പഠിച്ചിരിക്കുമ്പോല്ലോ. ഈ ഒട്ടവിൽ പറയുന്നതു മദ്യപാനവിധിയിൽ “സ്ത്രീ: പ്രഖ്യാതിയായ 75-ാം പദ്ധം മുതലുടെ” എത്താനം ദ്രോക്കങ്ങൾ വൈദിക്കിരിക്കിയില്ലെന്നുപോട്ടാവുന്ന വയാണ്. ഉത്തരത്തിലും ശബ്ദാത്മാലങ്കാരങ്ങൾക്കാണ്ടു സ്വന്നങ്ങളായ സാഹിത്യരക്കലങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുമെല്ലോ.

“അക്കെസ്സുമസ്സുകന്നു-

ഗഭസ്സും സ്ത്രീഭക്ഷാഹതാഃ”

ദാഹിണാണ്ടാശവിവരണത്തിലെ ഈ ദ്രോക്കവും മറ്റും ദ്രോക്കാശത്തിനെന്നുക്കാം.

“സാധ്യശബ്ദാത്മാലങ്കാരങ്ങിൽ

ഗണാലങ്കാരങ്ങിൽ

സ്‌ഹടരിതിരസോപേതഃ
കാവ്യം കച്ചറിത കീതയേ”

എന്ന് അലങ്കാരകത്താവായ വാഗ്ഭടന്തരനാ പറയുന്നു. ഇതിൽനിന്നു കാവ്യം അതായതു സാഹിത്യം എത്താശണനു വ്യക്തമായി. എന്നാൽ ആലങ്കാരികനായ വാഗ്ഭടനം, അംഗ്ലാംഗലൈറ്റഡയകത്താവായ വാക്കഭടനം നാമമാത്രംകൊണ്ടല്ലോ തെ മരുരല്ലാംകൊണ്ടും ഭിന്നമാരാണെന്ന പ്രഖ്യലമായ ഒരു പക്ഷമുള്ളതുകൊണ്ട് ഈ വിഷയം വിസ്തരിക്കുന്നില്ല.

ഇതുപോലെ തക്കം, വ്യാകരണം, ജ്യോതിഷം എന്ന വക സകല ശാസ്ത്രങ്ങളിലും ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടുമുള്ള മുള്ളപക്ഷം സാഹിത്യത്തിനു യഥാദ്യോഗ്യം പ്രവേശാണഭാക്തവാനും കാണാം.

“ദപ്തണ വാനമാത്രേപി
ദനീ പ്രതിച്ഛവേദ്യമാ
തമാല്പേപി പ്രകരണം
മഹദ്യാകരണം സ്‌ഹരം”

എന്നാരംഭിച്ചുകൊണ്ടു തുക്കണാംപുരുഷൻ അച്ചുതപിശാരോടി തന്റെ വ്യാകരണഗതിയിൽ,

“ടിൽ പീംവദധന്നിശ്ചേജ
കിമുഖംനി കിരിടവം”

എന്നം,

“സ്ഥാന ശത്രുവദാദേശഃ
ചരത്വത്തി പ്രത്യയാഃ പരേ”

എന്നം മറ്റൊരു തുടിവിട്ടിരിക്കുന്നതു കാണണമ്പാലി എത്തു ശ്രൂജി കവിതയിലും സരസമായ സാഹിത്യത്തിനു സന്നിവേശം കിട്ടുമെന്നം സ്ഥാപിച്ചുമാകുന്നു. ഒരുദാഹരണംകൂടി കാണിച്ചു കൂട്ടു തം അവസാനിപ്പിക്കാം.

“രാസവിലാസവിലോലം
 നൂരത മഹാരേഖംനോരമം ത്രപം
 പ്രക്തിഷ്ഠ യദി പ്രത്യയവൽ
 പ്രത്യേകം ഗ്രാവികാസു സമ്മിളിതം.”

മേലുത്തുറിശ്വരൻ ‘പ്രക്തിയാസർവ്വസ്പം’ എന്ന പ്രശ്നവ്യാകരണഗ്രന്ഥത്തിലെ ശ്രാരംഭമംഗളമായ ഈ പദ്യം കണ്ടിട്ട് ‘സിദ്ധാന്തകാഴ്ച’കത്താവായ ഭദ്രാജിദിക്ഷിതർ ഭരിച്ച പോയെന്നും, ഇതെഴുതിയ അരുളു ഒന്ന നേരിട്ട് കാണണമെന്നവെച്ചു കേരളത്തിലേണ്ട പൂര്വപ്രുട്ടകയണ്ഡായെന്നും മററും ഒരു ക്രമയുണ്ട്. ഈ ദ്രോകത്തിൽ പ്രക്തിപ്രത്യയങ്ങളുടെ ബന്ധംപോലെയാണ് ശ്രീകൃഷ്ണം ഗ്രാവസ്തീകർക്കാമുള്ള ഏക്ക്യമെന്ന വസ്ത്രിച്ചിരിക്കുന്നതു കവിതയുടെ പരമകാഴ്ചയായി പരിഗണിക്കപ്പേണ്ടതാണെല്ലോ.

മേൽവിവരിച്ചപ്രകാരം എത്ര ശാസ്ത്രമായാലും ശക്തിയുള്ള വക്ക് അതിൽ സാഹിത്യം കടത്തിവിടാൻ സാധിക്കുമെന്ന തീർച്ചപ്പെടുന്നു. അപ്പോൾ ശാസ്ത്രം പഠിക്കുന്ന വിദ്യാത്മികർക്കും സാഹിത്യം തുടക്കതെക്കഴിയിഉള്ളനായില്ലോ! അതുകൊണ്ടും കഴിഞ്ഞില്ല. ശാസ്ത്രഭാഷ സാമാന്യനു പ്രാധാന്യമായിരിക്കും, വിദ്യാത്മികർക്ക് അതു മനസ്സിലാക്കുന്നുമെങ്കിൽ ഭാഷയിൽ നല്ല വ്യൂപ്തതിയുണ്ടായിരിക്കുണ്ടോ. ഭാഷാവും ശതിക്ര പ്രധാനമായി വേണ്ടതു് ആ ഭാഷയിലുള്ള സാഹിത്യ ശ്രമങ്ങൾ നിഃജ്ഞമിച്ചു പഠിക്കുയുമാണു്. എന്നാല് നിഃജ്ഞ വിദ്യാത്മികർക്കും സാഹിത്യചിത്ര വേണ്ടമോ എന്ന സംശയിക്കുവാൻതന്നെ അവകാശമില്ലെന്നായെല്ലോ.

മിസ്സിഡ് കവിത

‘ഇതു മഹാ മിസ്സിഡായിരിക്കുന്നവല്ലോ’ എന്ന് ഈ പ്രോം പല സാഹിത്യകാരരാജാം പറയുന്നതു കേൾക്കാം. ഇതിന്റെ അത്ഭുത മനസ്സിലാക്കവാൻ വളരെ വിഷമമായി രിക്കുന്ന എന്നായുത്തമില്ലാണ് അവരിങ്ങെന പറയുന്നതു്. ഇങ്ങനെ സാഹിത്യകാരരാർ പറയുന്നതു കേട്ടുകേട്ട മറ്റൊരു വദം, കാഞ്ചിം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്തതിനൊക്കെ ‘മിസ്സി ക്ക്’ എന്ന ക്രൈസ്തു പാരബാതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതിൽ അതുനുമില്ല. ആക്കം അതു എഴുപ്പുത്തിലെബാനം മനസ്സിലാക്ക വാൻ കഴിയാത്ത ഒരു ശബ്ദമാണെന്നു്.

‘മിസ്സിസിസം’ എന്നതു് ഒരിംസ്റ്റീഷ്യവാക്കാണു്. ഇംഗ്ലീഷിലേക്ക് അതു ഗ്രീക്കാഡാഷ്ടയിൽനിന്നാണെന്നാട്ടത്തിരിക്കുന്നതു്. ‘ക്ലീനിക്കുക’ എന്നാണു് അതിന്റെ ആദ്യത്തെ അത്ഭുതം. ക്ലീനിക്കു പിന്നെ ഒന്നം കാണ്ണാൻ കഴിയില്ലല്ലോ. അപ്പോൾ നമ്മുക്കൊന്നം മനസ്സിലുക്കാൻ കഴിയാതെ വിചാരിക്കുവാൻ മാത്രമേ സാധിക്കുമെന്നുള്ളൂ. അങ്ങെനെ വദങ്ങോൾ ഓഫോനം ആലോച്ചിച്ചിട്ടുമായും കാഞ്ചിം മനസ്സിലാക്കുന്നും. എന്നാൽത്തന്നെ വന്ന വസ്തുസ്ഥിതി സൂക്ഷ്മായി മനസ്സിലാക്കുമെന്നും. ഈ ഒരു വിഷമതയാണ് മിസ്സിസിസത്തിനുള്ളതു്. അതുകൊണ്ടു് ഈ പദംതിനു ശ്രദ്ധ അല്ലെങ്കിൽ ഗ്രാഫ്റ്റ് എന്നോ ഗഹനതയെ നോ അത്ഭുത പറഞ്ഞുവദാനും. അപ്പോൾ മിസ്സിസിസം എന്ന വെച്ചാൽ അവധുക്താ എന്നേ നമ്മുക്കു പറഞ്ഞുള്ളൂ. ഈ അ വ്യക്തമായതിനെ ഈശ്വരരാമനോ പരമാത്മാവെന്നോ സ കല്പിക്കാം. ആ പരമാത്മാവിനെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ ജീവാത്മാവു പാട്ടുപെട്ടുന്ന ഒരു രീതിയശ്രദ്ധ മിസ്സിസിസം.

ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ മിറ്റുസിസം ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനമായിട്ടാണ് പലകം ശണിച്ചുവരുത്താൻ, വ്യാകരണസാഹിത്യരിരോമണി ശ്രീ. പി. കൃഷ്ണൻനായർ ഈ സന്ദേശത്തിലും മിറ്റുക്ക്‌സാഹിത്യം ഭാവപ്രധാനമാകയാൽ രാഖാൻറിക്കിഞ്ചു ഒരു വക്കേദമാണെന്നു് അദ്ദേഹം അഞ്ചു ‘കാവ്യജീവിതവുത്തി’യിൽ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. “ഒരു ലുഘാത്മകമായ ഒരു അനുപദേശമാകുന്നു് മിറ്റുസിസം മെന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായമാണു് ഇന്നു സാധാരണ സാഹിത്യകാരന്മാർപ്പാരുളുന്നതു്. ശിരോമണി പാശുന്നതുതന്നെ ഈ പിരെ എടുത്തു കാണിക്കാം: “ഈ അനുപദേശം സാരോപാദ്യവസാധമായിട്ടാണ് കണ്ടുവരുന്നതു് എന്നാൽ വിശ്വേഷമില്ലെന്നില്ലെ. ഇന്നുതന്നെ കേരളീയമിറ്റുസിസം തന്നിനാക്കട്ടെ പല വിലക്കണക്കുപാശങ്ങളും കണ്ടുവരുന്നുണ്ടു്. ഈ മിറ്റുസിസകാരിൽ പലക്കം അഭിപ്രേക്ഷമായ ആര്യവുതന്നെ പ്രേമമാകുന്നു. അതുതന്നെന്നായാണു് അവക്കു സത്യവും സന്നദ്ധവും എന്നവേണ്ടാം സർവ്വസ്വവും. കൂടാതെ തൽപ്രതിപാദനത്തിനായി അവർ അവലംബിക്കുന്ന സാരോപാദ്യവസാധക്കണാവുത്തിക്ക സാദ്ധ്യമോ സാമീപ്യാദിയായ മറ്റൊരു വല്ലു സംബന്ധമോ അവരുടെ സാഹിത്യസ്വർണ്ണപ്രവഞ്ചത്തിൽ ആവശ്യമില്ലെ. എന്നിനായികൂടും പരിയുന്നു, എന്താനും ചിലജീടെ എന്നവേണ്ട പലതക്കും ഉള്ളിയിൽ മിറ്റുസിസം മെന്നതു്, എന്തെങ്കിലും വിചാരിച്ചു് എന്തെങ്കിലും പരഞ്ഞകുന്നായിരിക്കുന്നു. ഇവയെല്ലാഞ്ചു സാഹിത്യമാണെന്നുതന്നെ വിചാരിച്ചുകൂട്ടുന്നു് എനിക്കു ദോന്നുന്നതു്.”

വിമർശകാഗ്രസന്ദേശാധികന്നു സജ്ജയൻ ഇന്ത്യമാറ്റം കൊണ്ടാനും തുഴിപ്പുടുന്നില്ലെ. അദ്ദേഹം മിറ്റുസിസം പുറാൻ അഗാധമായി ചിത്രീച്ചു് അതിനെപുറാൻ എഴുതീടുകളും തുതനെ ഇവിടെ പകരുന്നു നിപുത്തിയുള്ളൂ. “മിറ്റുക്ക്

കവിത അതിന്റെ അധ്യാശ്വരിവഹനത്തിൽനിന്ന് കിഴുപ്പോട്ടി രണ്ടിയാൽ പിന്നിട്ട് അതിന്റെ വിശ്രമംമാറാം നിരത്തിലു ലപനത്തിന്റെ ചുറവും അഭ്യാസമായ കഴിയുടെ അടിസ്ഥാനം. ഇടങ്ങ്ങളും അഭിനന്ദനാ സമാനമില്ല. പഴയ കവിയാണെന്നു തമി കവിപദ്ധതിനാർഹനായിബ്ലൈൻ വെറും ഒരു ചാദ്യകാരനെന്ന നിലയിൽ അധ്യാർഷക സാഹിത്യസംഘത്തിന്റെ ഒപ്പ് രണ്ടെ കോലായിലെങ്കിലും ഒരു സ്ഥാനം അനുബദ്ധിക്കാം. പുതിയ മിസ്റ്റിക്ക് കവിസ്ഥാനാത്മിയാക്കേ എന്നകിൽ അമാരാഷ്ട്രക്കാരുടെ ദിവ്യദർശനത്താട്ടള്ളടിയ ഒരു അഞ്ചാനിയോ, അല്ലാത്തപക്ഷം അർത്ഥമില്ലാതെ പുലഗ്നീന ഒരു ഭാഗത്തോ ആയിരിക്കം. ആയാൾ ഏഴുതുന്നതു് എന്നകിൽ അനശ്വരമായ കവിത, അല്ലെങ്കിൽ അചൂടികവാൻ കൊള്ളാതെ അസംഖ്യം. ഇവയുടെ ഇടങ്ങ്ങൾ ആയാർക്ക് ഒരു സ്ഥാനമേയില്ല.” ഇങ്ങനെ സിലുവാടിച്ചിട്ടും മതിശാക്കാതെ അദ്ദേഹം വീണ്ടും മരറാരിടത്തിനുണ്ടാക്കിപ്പറയുന്നു.

“മിസ്റ്റിസിസമന്ത്ര ദിതിയാക്കരൂപാസംപോലെയോ കൈതവാപഹരംതിപോലെയോ ഒരു കവിതയിൽ മുത്രിക്കമായി കവിതയുടെ ഇപ്പോൾ കൂട്ടിച്ചേരുക്കാവുന്ന ഒരു കവിക്കാർന്നമാരണനു മിക്കവാറും മുഖക്കവികൾ തൊറിഞ്ഞിട്ടിരിക്കുന്നു. അതു് ഒരു കാവ്യഗ്രംഖയല്ല. ഒരു കവിച്ചടി സ്വഭാവ പിശേഷംഖണ്ഡനം അംബർ മനസ്സിലാക്കുന്ന കാലത്തു് മാത്രമേ, കവിതാലോകത്തിൽ ഏതൊന്നും പകർ ചുവ്വായിപ്പോലെ പടന്നപിടിച്ചിരിക്കുന്ന മിസ്റ്റിക്ക് കവിതാഭാഷി വേരുട്ടു പോകായുള്ളൂ. മിസ്റ്റിക്ക് കവിത ഏന്ന പരാബന്ധം മിസ്റ്റിസിസമത്താട്ടള്ളടിയ കവിതയല്ല; മിസ്റ്റിക്ക് കവിച്ചടി കവിതയാണ്. മിസ്റ്റിക്ക് കവി കവിലോകത്തിലെ നോഗിയുമാണ്.”

മതി. ഇതുകൊണ്ട് മനസ്സിലാക്കാം മിസ്റ്റിക്ക് കവിത എന്നാണുന്നു.

സംസ്കൃതഭാഷയിൽ മിസ്സിക്ക് കവിത പുത്രനല്ല; ഏററ റൂം പഴയതാണ്. ഒവരിക്കുക്കത്താദളിൽ ഇതു ധാരാള മായിക്കാണാം. ഉപനിഷത്തുകളാണെങ്കിൽ മിസ്സിക്ക് മയമാ ണ്ണന്നരുടി പരയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സർവ്വത്തൊള്ളടക്കയും അ നീത്യാധികാരിയായ പരമാത്മാവിന്റെ ആസ്ഥിക്ക്യത്തിനും സർവ്വപ്രാ പിതപ്ത്വത്തിനും സാക്ഷ്യം വഹിക്കാതെ ഒരോറു വ്യാപാര വും ഭ്രഹ്മാണ്ഡത്തിൽ കരിക്കുന്നും കാണാതെ യോഗിയാണ മിസ്സിക്ക് കവി.

അട്ടത്തകാലത്തു ടാഗോൾ മാത്രമാണ് ഈ പരിപ്പ് സ്ഥിരപിജയം നേടിട്ടുള്ളതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗൈതാജ്ജലിക്കാം മറ്റും കേരളജനിൽ മുച്ചാരംവന്നമുതല്ലോണു് ഈ നാട്ടിലെ കവികൾ മിസ്സിസിസ്ത്തിൽ ഭ്രമിച്ച ചിലതെഴുതുവാൻ തുട നേരിയതു്. അഞ്ചെന്ന മിസ്സിക്ക് കവികളുടെ വേഷത്തിൽ രംഗ പ്രവേശം ചെയ്തിട്ടുള്ളവരിൽ നുറുക്ക് നേന്നു രന്നോ പേര് പോലും ആ പേരിനു തികച്ചും അവകാശികളായിട്ടുണ്ടോ എന്ന സംശയമാണു്; പിന്നു മററുള്ളവതുടെ കമ പായു വാനമില്ലശ്രോ.

ചുരുക്കത്തിൽ, ഈ മിസ്സിസിസമാണെന്ന പരിഞ്ഞു് ഓരോ നേരിനും തിരുട്ടുന്ന നമ്മുടെ യുവകവികൾ സ്പഷ്ടിക്കുന്നതോ നും മിസ്സിക്കല്ലും, മിസ്സുക്ക് (തെററ്) മാത്രമാണെന്ന മനസ്സി ലാക്കിയാണ് മതി.

സാഹിത്യം

സാഹിത്യം അമവാ കവിത എന്ന വിഷയത്തെ പുരസ്കരിച്ചു പ്രാചീനകാലം അർപ്പാചീനകാലം, പഴന്ത്യകാലം പാശ്ചാത്യകാലം ആയ ഒന്നേക്കം സാഹിത്യകാരന്മാർ ഗാഖമായി നിത്രപിക്കുകയും കാരോ വിധത്തിൽ അതിൻറെ ലക്ഷണങ്ങളെ നിൽച്ചിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും നമ്മുടെ ആലക്കാരികന്മാരെപ്പോലെ ആത്രയും സുക്ഷമമായി ആലോച്ചിച്ചു ലക്ഷണനിൽച്ചപനും ചെയ്യാൻ മറ്റാക്കം സാധിച്ചിട്ടില്ല നാണ് എൻ്റെ അഭിപ്രായം. തുതിനു ചില ആചാര്യങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം ഇവിടെ കാാഗിച്ചു് എൻ്റെ വിനിത്മായ ആര്യം വിശദമാക്കാം.

മുണ്ണാലങ്കാരസംസ്കൃതമായ ശബ്ദാർത്ഥങ്ങളിലാണ് കാവ്യത്വം പ്രതിഫ്ല്ലാപിതമായിരിക്കുന്നതു് എന്നതു വാമനമരം. ലോകോത്തരമായ വല്ലംനയിൽ നിപുണനായ കവിയുടെ മുതിയാണ് കാവ്യമെന്ന കാവ്യപ്രകാരകാരൻ സിദ്ധാന്തിച്ചു് രിക്കുന്ന. രമണീയാത്മപ്രതിപാദകമായ ശബ്ദസമുച്ചയമാണ് കാവ്യമെന്നാണ് പണ്ഡിതരാജരൻറെ സിദ്ധാന്തം. “കാവ്യം രസാത്മകം വാക്യം” എന്ന സാഹിത്യദർപ്പണകാരൻറെ വിധിക്കുന്ന. ഇതെല്ലാം കേർമ്മക്കുന്നമാത്രയിൽ പരസ്പരം ഭിന്നങ്ങളാണെന്നാണ് തോന്നാമെകിലും വാസ്തവമാലോച്ചിക്കുന്നോ കാഞ്ഞത്തിലോ വ്യത്യാസവും കാണും യില്ല. ശബ്ദാത്മങ്ങളുടെ വേണ്ടവിധത്തിലുള്ള സമ്പർക്കമാണ് കാവ്യരാരീരമെന്ന പരിയന്ത്രിൽ പക്ഷാന്തരത്തിനവകാശില്ല. കാളിഭാസമഹാകവി “വാഗത്മാവിവ സംസ്കാരം വാഗത്മപ്രതിപത്തയെ” എന്നിങ്ങനെ തന്റെ മഹാകാവ്യം ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ളതുനെ

ഈ കിശൻ സുചനയല്ലോ ഈ ശൈഖ്യവും അത്മവും വേണ്ടവിധാ യോജിച്ചുണ്ട് നല്ലോരു ആകൃതിയായി എന്ന സമ്മതിക്കാം. ശ്രദ്ധപിന്ധാസം അല്ലെങ്കിൽ അത്മം പ്രകൃതിജ്ഞമാണെന്നു് ഒരു പക്ഷത്തിൽ പറയാമെങ്കിലും ശ്രദ്ധാത്മഞ്ഞൾ പുറവുമാവുമായി കല്പിക്കാം നല്ലോരു ആകൃതിയിലും. ശരീരമുണ്ടായാൽ മാത്രം പോരാം ഓരോനൊരു ജീവൻ തുടിയിടായാലേ പ്രവർത്തനമെന്തു കിട്ടുകയുള്ളൂ എന്ന തീർച്ചയാണല്ലോ. ഏറാം ആ ജീവനാശ രസാം ചാവുലക്ഷ്യിയുടെ, അതായതു കവിതയുടെ, അത്മാവായി ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു രസമാണു്. ജീവനുള്ള ശരീരത്തിൽ യഭോച്ചിതം അലങ്കാരാദികൾക്കൊണ്ടു മോട്ടി തുട്ടുന്നതു പോലെതന്നെയാണു രസകരമായ കാവ്യത്തിനു് അലങ്കാരാദികൾക്കൊണ്ടു ക്ഷാത്രകം ജനിപ്പിക്കുന്നതു്.

ഈന്നെന്ന ചില സാമാന്യത്തെപ്പറ്റി പായാമെങ്കിലും, ശ്രദ്ധാത്മഞ്ഞളിൽവെച്ചു് നന്നാമതു നന്നാകേണ്ടതു ശ്രദ്ധാത്മഞ്ഞാണു് എരു പിരു പക്ഷം. കാഴ്ചയിൽ തന്നെ ഒരാളുമാറി നല്ല അഭിപ്രായമുണ്ടാക്കണമെങ്കിൽ ആകൃതി നന്നായിരിക്കുണ്ടോ? പ്രകൃതിയുടെ കാണ്ടം പിരുന്നയാണു് അറിയുന്നതു്. “യത്രാകൃതിജ്ഞതു ഗ്രംബാഃ” എന്ന സാമാന്യത്തോ സാഹിത്യലോകത്തിലും സ്വീകരിക്കാതെ കഴികയില്ല.

“അപാരേ കാവ്യസംസാരേ
കവിരേവ പ്രജാപതി!”

എന്ന വാക്കെന്നസരിച്ചു ബ്രഹ്മസ്തുപോലെ കവിസ്തുപ്പിയും കാഴ്ചയിൽ നന്നായിരിക്കുകയെന്ന വേണം. ഒരാളുടെ പ്രകൃതി വളരെ വിശദമാണു്; പാണിയിത്യാദിഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടു്; എന്നിതനും ആകൃതി അറുവഷളാണെങ്കിൽ അധികമാതം അട്ടക്കകയില്ല.

“തയാ കവിതയാ കീ സ്യാൽ
 തയാ വനിതയാപി കീ? ഒരു പദവിന്യാസമാഗ്രേണ
 തയാ നാപഴുതം മനഃ.”

കവിതയും വനിതയും പദവിന്യാസമാഗ്രംകൊണ്ട് മനസ്സിനെ ഹരിക്കണം എന്നപറഞ്ഞാൽ പരമാത്മായേ! വിശ്വേഷപ്പേട്ട അശയങ്ങൾ പലക്കം തോന്ത്രിയൻ വരാം. അവരെ ഭംഗിയായി പ്രകടിപ്പിക്കുവാനായിരിക്കും പ്രയാസം. മഹാകവിക്കമാരനാശാൻറെ ചില കവിതകളെപ്പറ്റാറി ഈ ഒരു പല പണ്ഡിതന്മാരും കുട്ടിക്കുണ്ട്. ആശാൻറെ അശയപശ്ചാല്യല്പത്തെപ്പറ്റാറി ആക്കം അഭിപ്രായങ്ങളും. അതിനുസരിച്ചു രചനാളം പോരാ ഏന്നാണീവത്രെ പക്ഷം. വളരെതോർക്കുവിതയ്ക്കുള്ള വിശ്വേഷം രചനാസ്ഥലം വമാണെന്നും ഇവർ പറയുന്നു.

വാസ്തുവന്തിൽ അശയത്തെക്കാളായികും മനസ്സിൽത്തേരണതു രചനയിലാണെന്നും ഏനിക്കേതോന്നീടുള്ളതു.

“നിദ്രാഷാപ്യഗ്രണാ വാണി
 ന വിദപജ്ജനരജിനി
 പതിപ്രതാപ്യഗ്രഹ സ്തു
 പരിണേഞ്ചു ന രോചത”

എന്നും മനോഹരമായ മധ്യരാവിജയകാവ്യത്തിൽ ശാംഗാദേവി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു റാളിരെ പരമാത്മാജന്മാണും ഏനിക്കേ പലപ്പോഴും തോന്നീടുകുണ്ട്. ഒരു സ്തു പതിപ്രതതന്നെന്നാണെന്നും വിത്രുപണാജൈകിൽ ഭൗതാവിനു തച്ചിക്കുവാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. ഒരു കവിതയ്ക്കും അശയവിച്ചായത്തിൽ ധാരാതൊഴുവും പരയുവാനില്ലെങ്കിൽക്കൂട്ടാണി രചനാഭംഗി മുതലായ കാവ്യഗ്രണങ്ങളിലൂതിരുന്നും വിദ്യാരാക്കുക രസികകയിലും. ചില നവീനകവികൾ പൊതുജനങ്ങളുടെ ആരാധനാധർത്ഥി

കളായിട്ടുള്ളത് ഈ രചനാഭംഗി ഒന്നെകാണ്ടു മാത്രമാണെന്നും ചിലരാക്കെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടമാറുണ്ട്. സംഗീതംപോലെതന്നെ ആപാതമധുരമായിരിക്കണം സാഹിത്യവും (കവിതയും) എന്നാണെന്നെൻ്ന വിനിതമായ അഭിപ്രായം. അതു മാത്രമേ ശ്രോതാക്കളെ ആകഷിക്കുന്നുള്ളൂ. അതു “അലോ ചനാത്രതമാണോ അല്ലയോ എന്ന കാണ്ടു പിനിടാണ് പരിക്ഷിക്കുന്നതു”. ഇതുപ്രകാരം ചിന്തിക്കപ്പോൾ രഘുനാഥത്മ പ്രതിപാദകമായ ശബ്ദമാണ് കാവ്യം എന്നുള്ള മതംതന്നെയാണ് സർവ്വമാ സ്വീകാര്യമെന്ന വത്സന്.

പാഠ്യാത്യം രാഹായ ചില സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കവിതാനിപ്രചനവും ഞാൻ വായിച്ചിട്ടിരുന്നില്ല. ആവകയും ഓരോ തരത്തിൽ ന്യായീകരിക്കപ്പെടാമെന്നല്ലാതെ, സാർത്തുകമായി സ്വീകരിക്കാവുന്ന നിറ്റചനം പാരസ്യാലങ്കാരികളാർത്ഥനെന്നാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഈ പ്രകൃതത്തിൽ അതൊന്നും വിനൃതിക്കുന്നില്ല. പ്രകടനത്തിൻ്റെ അല്ലെങ്കിൽ പ്രതിപാദനത്തിൻ്റെ ഭാഗിയാണ് കവിത എന്ന മാത്രം കണക്കാക്കിയാൽ മതി എന്നവൈച്ചാൽത്തന്നെന്ന തെററില്ല.

പത്ര പതിനെട്ടു കൊല്ലും മുന്പു കഴിഞ്ഞെത്തേ ഒരു സാഹിത്യപരിഷത്തിൽ ഞാൻ വായിച്ചു ‘ഇന്നത്തെ ലോകം’ എന്ന കവിതയിൽ കവിതയെപ്പറ്റി ഞാഥ.ഗാത എഴുപ്പം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്, അതുകൂടി ഇവിടെ കാണിച്ചു് ഇതു് അവസാനിപ്പിക്കാം.

“വിശ്വത്തിലിപിസ്താഹിതിപോലെയിരു
വിശ്വാലമായോ വിളവുള്ളതായോ,
വിശ്വിഷ്ടമായോ വിലയറതായോ
വിളിപ്പുടം ദിക്കിനിവേശറയില്ല.

സരസപതീസ്തന്യരസം സത്രഭം
സദാ പലേ ചാലുവഴിശ്രമഞ്ഞി

സന്തുഷ്ടിയാക്കുന്ന കൃഷിസ്ഥലങ്ങൾ
സർപ്പക്ഷയേക്കുന്ന സമസ്യസംവദം.

വാത്തുകി പാരരെ മുവ്വുൾ നട്ട്
 വള്ളത്ത് കല്ലുള്ളുമവാടിയല്ലോ,
 വായ്യേറിട്ടു വാസനയൊള്ളു നൽകി—
 വരനു നമ്മൾക്കവിലെപ്പുണ്ടിതാത്മം.
 “ശയ്യാവിശ്വഷത്തു” ടലകരിച്ചു—
 “ഉള്ള കരുളു” “ഭാവ” തനിനു ദേശമെന്നു
 “സുവുത്തു” യായ “പുത്തൻ” എഡാട്ടാരുളു “പാകം”
 നോക്കിബു “ഭേദിക്കും പ്രിയയെന്നപോലെ,
 സാരോപദേശം സരസോക്കതിന്തിരുലു
 സദാത്തം നൽകവിതല്ലോ വാഴാൻ
 സജജ്ഞിക്കിച്ചു എളളും സത്യലോകം
 സാഹിത്യമാത്യത്തികസാഖ്യങ്ങളും

* * *

കാലം പിശ്ചുട്ടിതിലെ മുഖിയും
കാണുന്ന ദോഷം ചിലതേരിട്ടും;
കാരിനു മോഹിച്ചു മുഖിപ്പുനിക്കാൻ
കായ്യും ഒക്കുക്കുന്നതു കുറുമേരും.

മല്ലിനാമഗമില്ലാത്ത നിലത്തെതാൻ
മാരാറിക്കുമാംപോൽ വളമിട്ടിടാതെ
മുപ്പും മുപ്പും കരവായ വിത്ത്
മുടിക്കൈഫില്ലതാൽ മുപ്പമിച്ച കുത്യും.

பளிச்சுநிக்காற்றகொண்ட நீலே—
பூரைபொன்னும் கலை மூடி நீலை
பானவர்க் கொண்டிடு மதிரைச்சுந்தால்
பாதிக்கமேலை பூதிர்தங்காலைபூர்.

കാവ്യാദിത്തേശങ്ങളിൽ മുഖ്യഭാഗം

കാടായ് കിടന്നിട്ടുക മാത്രമല്ല,

കാട്ടാനയും പനിയുമിങ്ങ റിന്നോ—

കാട്ടുന്ന കോലുഹലമെന്തുചൊല്ലാം?

ഇത്തരം ഇവിടെ ഉഖരിച്ചതു കവിതാസ്വന്പന്നം മനസ്സിലാക്കവാൻം ഇന്നതെത്ത കവിതാരീതി എത്രതേതാളം അധികം അധികം കാണിക്കവാൻം മാത്രമാണ്.

— 1950

പുരോഗമനസാഹിത്യം

ഈ തലവാചകവും ലേവകൻറ പേരംകൂടി കാണം
സോർ പുരോഗമനപക്ഷകാർ—പ്രത്യേകിച്ചും അവരിൽ
തീപ്രവാദികൾ—നെററി ചുളിച്ചുക്കാം. ഈ പഴങ്ങൾ പു
രോഗമനസാഹിത്യത്തെ എതിക്കുവാനാണ് ഭാവമെന്നായി
രിക്കം അവാടാട ധാരണ. എന്നാൽ അതു അസ്ഥാനത്താണെന്ന്
അതുപോലെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു. എത്ര വിഷയ
തുലിലും പുരോഗമനത്തെ സ്വാത്തം ചെയ്യും, പുരോഗാമി
ധാക്കവാനാഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനാണ് ഈ ലേവകനെ
നുതേവരെയുള്ള ചരിത്രം നിർജ്ജീക്ഷാമായി പരിശോധിക്കു
വാനൊരുക്കുന്നുവും ബോധപ്പെട്ടു.

പുരോഗമനം മനഷ്യൻറ തുടപ്പിാപ്പാണ്. എത്ര വി
ഷയത്തിലും എത്ര സമയത്തും മനഷ്യനു പുരോഗമിക്കാതെ
നിവൃത്തിയില്ല. “മരണം പ്രക്തിസ്ഫോറിണാം” എന്ന കാളി
ദാസമഹാകവി പറഞ്ഞാതിനെ അനുകരിച്ചു,

“പ്രക്തിപ്പി റണാം പുരോഗതിഃ.”

എന്നതെന്ന പരിയാപ്പുന്നതാണ്. മനഷ്യവംശത്തിൻറ
ചരിത്രംതന്നെയാണ് ഇതിനുള്ള ലക്ഷ്യം. ആദിമനഷ്യൻറ
പ്രാക്തിക്കാവസ്ഥയിൽനിന്നു മനഷ്യസ്ഫടായം ഇന്നത്തെ സ്ഥി
തിയിലെത്തിയതു് എത്രമാത്രം പുരോഗമിച്ചിട്ടാണെന്നു് ആ
ലോചിച്ചാൽ മതി. ഈ പുരോഗമനപലത്തെയാണ് നാം
സംഘാരമെന്ന വ്യവഹരിക്കുന്നതു്. ഭിന്നപ്രധിക്കാരായ അതാ
രു തുടങ്ങെ പരിത്രഃസംഭിക്കാനുസരിച്ചു പുരോഗതിക്കു സ്വാരീ
കരിക്കുന്ന പാശത്തിയുടെ വ്യത്യാസമാണ് ഓരോത്തുതുടേ
യും സംസ്കാരം വ്യത്യസ്തമായിക്കാണുന്നതിനുള്ള കാരണം.

വാസ്തവത്തിൽ മനഷ്യൻറെ പുരോഗതിയില്ലെങ്കിലും നാഴിക ക്ലൂക്കളാണ് കലകളും ശാസ്ത്രങ്ങളുമെന്ന പറഞ്ഞാൻ തെറ്റി സ്ഥി. ഈ തുടങ്ങിയിൽ പ്രചൃതതന്നെന്നാണ് ശ്വാസം തുടർന്നും. തമിൽ എന്ന പേര് പറഞ്ഞാൽതന്നെ ഒരു ഭാവിയഭാഷയാണ് ആദികാലത്തിലെ പ്രചരിച്ചിരുത്തെന്നെന്ന ലിലാതിലകം മുതലായ രേഖകളെക്കാണ്ടു തീർച്ചയായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ഭാഷയും ആദികാലം മുതലും ഏതുമാറ്റം പുരോഗതിയുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ അല്ലോച്ചിക്കേണ്ടതും. സംസ്കാരഭാഷ സംസാരിച്ചിരുത്തുന്ന ആന്ത്യങ്ങാർ കേരളത്തിൽവന്ന സ്ഥാനത്താമ സം തുടങ്ങിയശേഷം അവതരിച്ച ഭാഷയും കേരളഭാഷയും തുടർന്നിൽ സംബന്ധം ഒഴിച്ചുകൂട്ടാത്തതായിത്തീർന്നു. അതിലെൻ്റെ വാലമായി മലയാളഭാഷയില്ലെങ്കിലും പല പദങ്ങളും തേരഞ്ഞെടുത്താണെന്നും പോവുകയും അവക്കെല്ലാം പകരം സംസ്കാരഭാഷയുണ്ടെങ്കിലും കാലാകാണ്ടു പഴയ ഭാഷയുടെ കോലംത നെന്ന മാറുകയും ചെയ്യും. മലയാളഭാഷയും നമ്മുടെ അറിവിൽ ഒപ്പു ആദ്യത്തെ പുരോഗമനമാണിതും. നാലോ, അഞ്ചോ ഒരു വാഷംകാണ്ടു സാധിച്ചു ഈ പുരോഗതി അധ്യനികഭാഷയും ഏതുമെന്തെന്നും അടുന്നിട്ടുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കിവാൻ അക്കാദമിയും ഒരു താഴെ ചേർക്കാം:

“കണ്ണചുരൻ¹തല ഗ്രണ്ടേമെട്ടിലവൻ
ചാമുണ്ടിയെന്നുള്ള നാമം ധരിച്ചവൻ
കണ്ണലം² കാതിനു വാരണ്ണം പുണ്ണവൻ
കൂളിപ്പുത്രവട ചുമതലപ്പുവൻ.”

കു. പി. അഞ്ചോം നുറരാണ്ടു പരമാവധി ദിവതാം നുറരാണ്ടു ആയപ്പോഴേയും ഭാഷയും ഏതാണ്ടും ഈനാശ്രാ നീല തുഡിയുള്ളു പരിപ്പൂരം വന്നുകഴിഞ്ഞതിരിക്കുന്നു. ഒട്ടകത്തെ പെത്രമാളിക്കു നമ്മസച്ചിവന്നായിരുന്നു തോലണ്ണു കവിതകളാണ്

1 അചുരൻ=അസുരൻ. 2 കണ്ണലം=കണ്ണലം. (ക്ഷേത്രാലക്കാരം)

ഇതിനു തെളിവായിട്ടുള്ളത്. പച്ചമലയാളത്തിലുള്ള തോല്‌
കുതികൾ എത്രയൈക്കിലും ഉദാഹരിക്കാവുന്നതാണ്.

“കല്ലോലങ്ങളടിഞ്ചറ്റം
വെഞ്ഞവതായുള്ള വെള്ളവും
നല്ലോരു കല്ലും കടവു്-
മിക്കളുകിൽ കള്ളിയില്ല മേ.”

ഈത്യാദി പദ്യങ്ങൾ നോക്കു. അതുംഭാഷാസംസ്കൃതത്തിൽ
നശിശ്വം നമ്മുടെ തമിൽ എന്ന പഴയ കേരളഭാഷ മുന്നു
ചാലിൽക്കൂടി പുരോഗമിച്ചിട്ടിരിക്കുന്ന സുക്ഷ്മമായി പരിശോ
ധിക്കനവക്ക് കാണാവുന്നതാണ്. ഈതിലെവരുത് പദ്യത്തിൽ
ഒരുക്കേരളത്തിലെ മലയാളികളുടെ ശ്രദ്ധാലുംതന്നെ മേൽ
പറവുന്ന തോലവൻ്റെ നല്ല ഭാഷാപദ്യങ്ങൾതന്നെയാണീതിൽ
നാ ദേശ്വാന്തം.

“പോകാ ഭ്രതതടിയാ
ക്കുടാ നമോച്ച നിരെൻറ ദ്രമോഹം
തടികൊണ്ടടികൊണ്ടടനെ
തടിബുത ചൊടിയാക്കമേഷ കൗണ്ഡിന്യൻ.”

യാമാസമിതികമാരിൽ അറുഗ്രഭാഗ്യത്വാരായ ചാക്ക്യാനാർ ആ-
ദിക്കാലം മുതല്ലു ധനജ്ഞയമ്പാറിൽ വിശ്വഷകവേഷംകെട്ടി ചൊ-
ല്ലിവത്തനു ഇംവക പദ്യങ്ങൾ പെതമാളുടെ കാലത്തു് തോല-
നാണാക്കിയതല്ലെന്നും, പിന്നീടു് അരുരെക്കിലും ഉണ്ടാക്കിയതാ-
ണെനും വല്ലവതും വാദിച്ചാൽ നിലനില്ലുന്നതല്ല. അതുകൊ-
ണ്ടു് ഇന്ത്യൻ ശ്രദ്ധാലുംലയാളത്തിലെവരുത് പ്രസ്ഥാനം അക്കാല
ത്തുന്നെനു ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

മരീറാതു പ്രസ്ഥാനം ഏതാനും ചില ശ്രദ്ധാലുംപ
ദണ്ഡളീൻ സംസ്കൃതപദ്യങ്ങൾ പ്രത്യയങ്ങളോടുകൂടിയാരാളത്തു്
ലയിക്കം ചെത്തുണ്ടാക്കുന്ന കട്ടത്തു മണിപ്രവാളമാണു്. തോ-
ലൻതന്നെ ഇത്തരത്തിലും വളരെ കുതിക്കെല്ലുതീടുണ്ടു്. ഉദാ-
ഹരണം:

“വാനാറരു, കവർന്നാറരു, മീറപൊടിയും
ഭാവം കൊടുംകുറമാം
വാക്കം നോക്കുമിതാദിസ്ത്രീവിഭവാൻ
നില്പേഷചക്രീഹണാൻ
എത്സ്യാമുപയുജ്യ പത്മജനരേഹ
ശക്കു ന ചക്രന്നരു
സ്രഷ്ടിപ്പാ, നമു വേണമെക്കിലിപിച്ച വ-
നൗജ്യാമിരനീടണം.”

ഈവക വിചുഷകപദ്യങ്ങൾ നോക്കു. ഭാഷാചപന്നുകാരന്മാർ മഴവനും ഈ മാതിരിയിലെന്നല്ല ഇതിലുമെന്തും അധികം സംസ്കാരത്തിലുള്ളതിലാണ് തുടികളെഴുതി കൂടിയതു്.

സംസ്കാരഭാഷാസന്ധവക്കുണ്ടായിട്ടും ഒക്കളുത്തിലെ പഴയ തമിഴിലുള്ള പദങ്ങളും പ്രത്യയങ്ങളും അധികം നശിക്കാതെ യും പരബ്രഹ്മതമിൽപ്പദങ്ങൾക്കുടി അത്യാവശ്യം ചേരും മുണ്ടാമെന്തു പ്രസ്ഥാനംകൂടി അക്കാലത്തുണ്ടായിത്തും. കള്ളം പ്രൂരാമാധാരണം മുതലായ ചില തുടികളാണ് ഇതിനുഭാഹരണം. ഈ പറഞ്ഞത രാമാധാരവും മറ്റുണ്ടായ കാലത്തു കേരള ഭാഷ സാമാന്യനും ഇതുന്നേതാളുമെ പുരോഗമിച്ചിട്ടുള്ള എന്ന ചിലർ അഭ്യർഹിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. ഇതിനും വളരെ മുമ്പുണ്ടായ തോല്തുടികളെപ്പറ്റി ഇവക്കുന്നതാണ് സമാധാനം പറയുവാനുള്ളതു്? കൊച്ചിപ്പുരീമയുടെ തെക്കേഭാഗം മുതൽ തിരുവിതാംകൂറിൽ മീക്കടിക്കിലും പഴയ കേരളഭാഷയുടെ ശത്രുയിപ്പത്തും അതല്ലെങ്കിൽ പരബ്രഹ്മതമിഴിക്കേണ്ട സാധ അട്ട തതകാലംവരെ വിട്ടിരന്നില്ല. ലീലാതിലകം മനസ്സിൽത്തും പഠിച്ചാൽ കേരളഭാഷ ഈ അട്ടത്തകാലംവരെ മേൽപ്പറഞ്ഞ മുന്നും കൈവഴിയായി പ്രവച്ചിച്ചിരുന്നു എന്ന രൂപഭൂമാകന്താണ്.

തുണ്ടുതുള്ള കൂട്ടിൽ രാമായണം പ്രത്യേകിച്ചു ഭാരതം, ഇതിലാദ്യം പറഞ്ഞ പ്രസ്താവനത്തെ പ്രഖ്യാപിച്ചുത്തു വാഗ്പരകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പകേഷ്, അചൂടിയതുതിന്റെ സഹായത്താണെങ്കിലും ഇതു പ്രസ്താവനത്തിനും ഇന്നും തെക്കൻ ദിക്കിൽ ഇന്ന കാണുന്നിടങ്ങാളും പ്രചാരമുണ്ടാക്കമായിരുന്നില്ല. തിരുവിതാംകൂറിൽ മിക്ക ഭാഗങ്ങളിലും ആധാരം അള്ളും മറ്റും തമിഴിലായിരുന്നവല്ലോ ഈ അട്ടത്തെ കാലത്തു തുടർന്ന് എഴുതിവന്നിരുന്നതു്. എഴുത്തുകൂൾ, കണ്ണുന്നവ്യാർ മുതലായ മല്ലുകേരളകവികളുടെ കൃതികൾ അചൂടിച്ചു പ്രചരിക്കവാനം, തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നും നല്ല മലയാളഭാഷയിലെഴുതിയ പാഠപുസ്തകങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കവാനം തുടങ്ങിയതോടു തുടർന്നിരുന്നതു്. ചേലക്കലാപകാലത്തു മല്ലുകേരളത്തിൽനിന്നും അനവധി ആളുകൾ തിരുവിതാംകൂറിൽ അഭ്യംപ്രാപിച്ചു. അവിടെ അധികകാലം താമസിച്ചതു മുതല്ലാണു്, ഭാഷയുടെ ഈക്കുറപ്പുമാരംഭിച്ചതുനും പറയാവുന്നതാണു്.

കൊല്ലവഷ്ടം പതിനൊന്നാം ശതകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ഒന്നേബാടും, വൈഖണി മുതലായവർ എഴുത്തുകൂട്ടിൽ പദ്ധതിയെ ഒന്നുള്ളടി സാമ്പത്തികവും സന്പൂജ്യവുമാക്കിത്തീർത്തു്. ഈ പതിനൊന്നാം ശതകത്തിന്റെ പദ്ധിമാർലുമായ ഷ്ടൂർഭ ഭാഷാസംഖാത്യത്തിൽനിന്നും, മഹാകാവ്യങ്ങൾ, വണിയകൃതികൾ മുതലായി പദ്യരാവയിലും, നോവലുകൾ, ചരിത്രങ്ങൾ മുതലായി ഗദ്യരാവയിലും അനേകം കൃതികളും തഭവിച്ചതുടാരെ, വ്യാകരണം, സാഹിത്യം എന്നിവകിൽ എതാനം ചില നല്ല ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കും ഉണ്ടാക്കവാനിടവനും ഇന്നും ഏറാറെ നുറീണ്ടിനകത്തുതനെ ആരംഭിയാതെ അമുഖം ആരംഭിച്ചും പ്രേരണക്കുടാതെതനെ ഭാഷാസംഖാത്യം

വളരെ പുരോഗമിച്ചു. 1001-ാമാണ്ടിലേയും 1101-ാമാണ്ടിലേയും ഭാഷാസാഹിത്യസ്ഥാപനിൽ പരിശോധിച്ചാൽ ഈ ഒരു സംഗതി ഇഷ്ടമാകും. മനസ്യസമുദ്ദായത്തിന്റെ പരിത്യാസി തിക്കം പരിപ്പൂരണത്തിനും അനുസരിച്ച് “എല്ലാ വിഷയത്തിലും പുരോഗതി ഉണ്ടാകാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയിരിക്കുന്നു” ആദ്യം തന്നെ പരിഞ്ഞുവെച്ചതു് ഈതുകൊണ്ടാണ്.

കൊല്ലുവർഷം പതിനേന്നാംശത്തിന്റെ ആരംഭം മുതൽക്കു് അവസാനമായപ്പോഴേക്കു് (1001-ാമാണ്ടേമുതലു് 1101-ാമാണ്ടാക്കന്നോഫേക്കു്) പദ്യസാഹിത്യത്തിനണ്ടായിട്ടു് ഈ പുരോഗമനം പ്രധാനമായി രണ്ടുള്ളടക്കമാണ്. നന്നാമതു മഹാകാവ്യങ്ങളും, മറ്റു ദിശയ്ക്കുത്തികളും ഇഷ്ടപ്പെട്ടാതെ വായനക്കാർ വണ്ണിക്കുത്തികളിലായിത്തും അധികം രസം. ഈതു വാസ്തവത്തിൽ ആളുകൾക്കു മുഖിജാതിയിൽനാം വായിക്കവാൻ സമയവും അത്രയുമാത്രം ക്ഷമയും ഇല്ലാണ്ടിട്ടു് മാത്രമാണ്. സംസ്കൃതപുത്രങ്ങൾക്കുപകരം നവീന കവിതകൾ സാമാന്യ ന ആവിധിപ്പുത്തങ്ങൾമാത്രം സ്വീകരിക്കവാൻ തുടങ്ങിയതാണു് മരുരാത പുരോഗതി. ഭാഷയ്ക്ക് സ്വന്തം പുത്രങ്ങൾതന്നെ വേണ്ടതുണ്ടനോ അവയിൽ കൂരിക്കുന്നതാണ്യാ കും എള്ളപ്പുമെന്നും സമ്മതിക്കാം. പ്രക്ഷേ, സംസ്കൃതപുത്രങ്ങളും അത്രപോലെതന്നെ നമ്മകൾ സ്വീകാര്യങ്ങളുണ്ടാണു്. നമ്മുടെ മലയാളഭാഷയും സംസ്കൃതവും തമ്മിൽ, നീരും പാലും ചേർന്തുടക്കത്തിൽ അദ്ദേഹമായൊരു ബന്ധമുണ്ടല്ലോ. നവം, മുഖം മുതലായ അനേകം സംസ്കൃതപദങ്ങൾ മലയാളമായിത്തുംഒരു തുടങ്ങിയ സംസ്കൃതസാഹിത്യംതന്നെന്നാണു് ഈ ഭാഷയ്ക്ക് അവലംബമായിട്ടുള്ളതു്. ഈ സ്ഥാതനിക്ക് പുത്രങ്ങൾമാത്രം ശൈഖ്യകളുംവാൻ എല്ലാ ന്യായമാണുള്ളതെന്നു് എന്നിക്കേ മനസ്സിലാക്കിയില്ല. കലാഭംഗി നോക്കുന്നതായാലും സംസ്കൃതപുത്രങ്ങൾക്കു മെച്ചും കൂടും. ക്രമാവധിയായ ഭാഷാപുത്രങ്ങൾ ഗാന്ധരീതിയിൽ ചൊല്ലാനുപകരിക്കുമെന്നല്ലാതെ ബന്ധംഡാക്കി

ധ്യാനഭാസ്ത്രത്തിൽ സംസ്കാരവും നാടോക്കിയും സാഹിത്യരസപ്രദാനത്തിൽ തുല്യം താഴെയാണ് നില്കുന്നതെന്ന് ഈ ലേവകൾ ദ്വാരായി പിരാസിക്കുന്നു. കേകയിലോ കാകളിയിലോ എത്രാനും വരീകളുള്ള ഒരു നല്ല തുതിയും, അതുപോലെ വസന്തതിലുക്കും പുഷ്ടിപിരാഗ്രയിലും നിന്തി ചീടുള്ള ഒരു നല്ല തുച്ഛിയും ഒപ്പും ചൊല്ലിക്കേടുത്ത് ഈ പറഞ്ഞാക്കാൻ ശരിയാണെന്ന് നിരൂപിക്കുന്നതുമായി മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. മേലിൽ സംസ്കാരപദ്ധതിൽ നീരെ വേണ്ടുന്നവും അക്ഷരങ്ങ്രോക്കംചൊല്ലുക എന്ന നബ്ലായ വിഭാഗം നമ്മക്ക് പണ്ണേക്കപ്പേണ്ടിള്ളുള്ളതുംതുടർന്ന് നബ്ലുകൾ യും ചെയ്യും.

എന്നാൽ ഗദ്യത്തെശഖാജിക്ക് ഇപ്പോൾ കണ്ടുവരുന്ന പുരോഗതി അതു ആശാസ്യമാണോ എന്നാണ് സംശയം. പൊതുജീനിയും സംസാരിക്കുന്ന തരത്തിൽ ലഭിതമായ ഭാഷയിലും യിരിക്കാനും ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചെയ്യുന്നതെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ചെലുത്തുകയും വാചകങ്ങൾ തലകീഴായും കൂടിപ്പുമായും എഴുതിക്കാണുന്നുണ്ട്. നല്ല മലയാളവാചകങ്ങൾ എഴുതിവാൻ കഴിയുന്നവരുംതുടർന്ന് ഇവിധം എഴുതിക്കാണുന്നതാണ് കാണും. കമാപുസ്തകങ്ങളിൽ ഓരോ പാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണത്തിൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള വാചകരിതി ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ ആശാസ്യമായിരിക്കുമെങ്കിലും നിത്യപണ്ഡിതനും, വാർത്തകൾ, വിവഹംങ്ങൾ ഇവ വകയിലെല്ലാം തലകീഴായ വാചകരിതി സ്വീകാര്യമല്ലെന്നുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ വായ്മെമാഴിയും വരമാഴിയും റണ്ടും റണ്ടാണെന്നതെന്നു ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ യർക്കാതിരിക്കാൻ വായനാബാക്ക് മുഖിയുക്കതെന്നു ചെയ്യും.

കേരളഭാഷയിൽ ശരിയായ ഒരു പാണിയിത്യമുണ്ടാക്കണമെങ്കിൽ സംസ്കാരഭാഷ കാരേയൈക്കിലും പഠിച്ചിരിക്കണം. അതിലൂതിരിക്കുകയും, ഇന്ത്യോഷ് കരെ പഠിക്കുകയും ചെയ്യിട്ടുള്ളവർ മലയാളഭാഷയിൽ ലേവനമെഴുത്തവാനും പുസ്തകനി

മ്മാണ്ണത്തിനും ഉത്സാഹിച്ചുതുടങ്ങിയാൽ എറെക്കരെ പ്രധാനങ്ങൾ പററിപ്പോക്കാം. എന്നാലത്തിൽ അതും അക്കേഷപം പറയാതിരിപ്പാനായി സാമാന്യങ്ങളുടെ ഭാഷയാണ് സപീകരിക്കുന്നതെന്ന വരത്തുവാൻവേണ്ടി അത്തരക്കാരെമുതൽനാം സാഹിത്യത്തിനു 'ജീവസാഹിത്യ' മെന്നൊരു പേര് കൊടുത്തു. ഇന്ദ്രിയിൽ പ്രോഗ്രസ്സൈംഗ് ലിറററേച്ചർ എന്നൊരുത്തരം സാഹിത്യക്കൂട്ട്. അതാണ് ഈ ത്രികൾ മാതൃകയായി പറയുന്നത്. ഇതിന്റെ ഉത്ഭവം കഴിഞ്ഞെ എടുപ്പത്തുകൊല്ലുത്തിനുള്ളിലാണ്. വെളിച്ചുത്തേക്കാപ്പും നിശ്ചലങ്ങാക്കുന്നതുപോലെ 'ജീവസാഹിത്യ' മെന്നൊന്നാണുവോയ്പോൾ ചില മുത്സാഹിത്യവും ത്രികാതെ കഴിയിത്തല്ലെന്നായി. അപ്പോഴാണ് ത്രിവൈത്തത്തുത്ത ത്രിൾ മുതലായി അടുത്തകാലംവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥകാരിയാരെയല്ലോ ഇവർ മുത്സാഹിത്യകാരിയാരായി ഗണിച്ചതു ടന്ത്രിയയ്ക്കും സജ്ജയൻ മുതലായ ധമാത്മസാഹിത്യകാരിയാണ് രിൽനിന്നു നല്ല കണക്കിൽ ചില ഇടികൾ കിട്ടിയപ്പോൾ ജീവസാഹിത്യകാരിയാരെ പട്ടമൊന്നു ചാഞ്ഞതിനും. സജ്ജയൻന്റെ കാലം കഴിഞ്ഞാശേഷം ഇവർ വേഷംമാറി പുരോഗമനസാഹിത്യകാരിയാർ എന്ന പേരിൽ ചൊല്ലിയാട്ടം തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നുണ്ടോ. ഇവരുടെ പേരുള്ളതുകൾക്ക് ഒരു ത്രംചവയ്ക്കും സജ്ജയനുപ്പോലെയുള്ളതു സമത്വമാരായ ധമാത്മസാഹിത്യകാരിയാരാഡാരെ കാണാനുമുണ്ടില്ല.

നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിനും കാലത്തിനുനസരിച്ചുള്ള ഒരാഗമനം കാണാനില്ലെന്ന പരിത്പരിച്ചിട്ടിട്ടാണല്ലോ ഈവക്ഷേപം ത്രികന്നത്. ഈനീ ഒരു ത്രിക്ക് ഇവരുടെ പോക്കു നെ മാറ്റഗത്തിയില്ലാണെന്നു തൊന്തനിയാലെന്നുണ്ടാകും അവർ 'ത്രംചമനസാഹിത്യം' എന്നൊരു പ്രസ്ഥാനം ഏഴുപ്പത്തുകയാവില്ലോ അതിലും തുഷ്ണിപ്പുടാതവുംബാക്കുന്നു അതി ത്രംചമനസാഹിത്യം അംഗവാ ധാവനസാഹിത്യം ഉണ്ടാക്കണം. ഇതുനെ തുടങ്ങിയാൽ മനസ്യനു ഭ്രാഹ്മാക്കാം.

സംസ്കൃതകവികളുടെ വില മലിതകവനങ്ങൾ

പ്രാചീനസംസ്കൃതകവികൾ ശബ്ദങ്ങളേഷംകൊണ്ടും അതുമുണ്ട് വൈദിത്യംകൊണ്ടും മറ്റും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള പരിഹാസങ്ങളും മലിതങ്ങളും അനവധിയാണ്. ആവക നേരനോക്കൾ കുറവന്നും കുറഞ്ഞും അനവധിയാണ്. ആവക നേരനോക്കൾ വന്നന്നും കുറഞ്ഞും അനവധിയാണ്. ആവക നേരനോക്കൾ :

“ഉമാമഹം മാതരമാഹപയാമി,
പത്ര്യഃ പിത്രമാതര ഘ്രവ സർവ്വഃ
കമം ഗ ലക്ഷ്മീമിതി ചിതയാതം
ശാസ്ത്രമീഡീ സകലാത്മസിലെവ്യ.”

പാഠ്യത്തിയെ താൻ അമ്മയെന്ന വിളിക്കാം. അക്കുന്നർ ഭായ്യുമാരല്ലോ അമ്മമാരാണല്ലോ. ലക്ഷ്മീഭവത്തിയെ താൻ എ താണ വിളിക്കേണ്ടതെന്ന ചിത്രിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശാസ്ത്രം വിനെ സ്വീകാര്യസില്പിക്കായി താൻ വന്നിക്കുന്ന ഏന്ന ദ്രോകത്തിന്നർ താല്പര്യം. അസുരന്മാരെ തോല്പിക്കവാൻ മഹാവിജ്ഞാ ധരിച്ച മോഹിനിത്രപം പരമേശ്വരൻ കണ്ടു ഭേദിച്ചതിന്നർ മലമായിട്ടെത്ര ശാസ്ത്രാവിന്നർ ജനനം. ആ വിജ്ഞവിന്നർ ഭായ്യാണല്ലോ ലക്ഷ്മീ. അമ്മയുടെ ഭായ്യുമെല്ലാ ശാസ്ത്രാവു ശക്തിക്കുന്നതായി കാണിച്ചതാണിവിടെ ഒരു നേരനോക്കളുള്ളത്.

ഈ വീട്ടിലുള്ള കട്ടികൾ പോരടിക്കുന്ന സന്ധ്യായം കാണിക്കുന്ന ഒരു ദ്രോകം ഇവിടെ ഏഴുതാം:

“ഘേ ഘേരംബി, കിമംബി, രോദിഷി ഭംഗം
കണ്ണം ലുംത്യംനിഭി:

കിം തെ സ്‌കദ കചേപ്പുംതം മര ഘുരം
സംവ്യാ തുരാ ചക്ഷുഷാം;
ഒന്നത്തേപ്പുചരിതം ഗണേശചരിതം;
നാസാം മിമീതേംബ മേ;
മാമാമേതി സുതാ നിവാസ്തു ഹസതീ
പായാസാം പാസ്തി.”

പാസ്തി:—ഉള്ളി മേരംബാ!

ഗണപതി:—എന്താണമേ!

പാസ്തി:—നീ വല്ലാരെ കരയുന്നവല്ലോ.

ഗണപതി:—ഈ സുഖപ്രഹണ്യൻ എന്റെ ചൊവിയിനേൽ
എറുകയാണ്.

പാസ്തി:—എന്നാണ് സുഖപ്രഹണ്യാ, നീയിങ്ങനെ വി
തുടി കാണിക്കുന്നതു്.

സുഖപ്രഹണ്യൻ:—അങ്ങേ, അതും എന്റെ കള്ളുകളെള്ളി.

പാസ്തി:—ഗണേശാ, നീയുടികാട്ടിയതും നന്നായില്ല.

ഗണപതി:—അമേ, മുന്നെ ഇവനെന്നർ മുക്ക് (തുംബി
ക്കൊ) അല്ലനു.

ഈദുനെ മകൾ തമിൽത്തല്ലുന്നോൻ അത്തെന്നു പറ
ഞ്ഞുകൊണ്ട് അവവരെ മാററിനിത്തിയിരിക്കുന്ന പാസ്തി എ
പ്രോഫോ രക്ഷിക്കുന്ന; എന്നാണ് ദ്രോകാത്മം. ദേവമാതരട
ഇടയിൽക്കൂടി ശബാലചാപല്യമുണ്ടുന്നു കാണിക്കുകയാണ്
ഈ ദിവസ വാലിതം.

മൃഹത്തിൽ കലചവും ഏസപരക്കുട്ടുകളും കലശലാധാ
ലുള്ള ഫലം ദേവമാർക്കുടി അസഭവിക്കാതെ കഴിയില്ലെന്നു
കാണിക്കുന്നതാണ് താഴെ ചേക്കുന്ന ദ്രോകം:

“ഹത്തും വാഞ്ഛതി വാഹനം ഗണപതേർ—

ഭ്രഷാഭ്രജംഗഃ കുധാ,

തം വാഹോപി ഷധാനനസ്യ, ഗ്രിരിജാ—

വാഹോപി നാഗാനനം,

ഗൗരി ജഹ്‌നസുതാമസുയതി, കലാ—
നാമം ലലാടാനലോ,
നിറ്റിണസ്സു പച്ച കുട്ടംബകലപാ—
ത്രംളയു ഹാലാഹലം.”

പരമേശ്വരൻറെ ആദിരണ്ടാമാധ്യത്തിൽ സർപ്പം ഗണപരിയുടെ വാഹനത്തെ (മൃഷികാന) വൈവരണ്യത്താട്ടക്കൂട്ടി പിടിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. ആ ഭ്രഷ്ടാട്ടംഗത്തെ സ്വല്പവമണ്ണൻറെ വാഹനമായ മയിലും പിടിക്കാൻ നോക്കുന്നു. പാർത്തിയുടെ വാഹനം (സിംഹം) ഗണപതിയെത്തന്നെ അടിച്ചുകൊള്ളുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നു. പാർത്തിക്കു ഗംഗയോടു നല്ല തീരക്കണ്ട്. നേരും ഗ്രിക്കം ചന്ദ്രക്കലയ്യും തമ്മിൽ ലേശവും പൊതുത്തമില്ല. ഈ സ്വന്നന കുട്ടംബവത്തിൽ കലപദവും അലരേലും വല്ലിച്ചുകൊണ്ടെങ്കിലും ശിവൻ വിഷം കടിച്ചതും. തല്ലാലും പാർത്തി കഴുതിൽ പിടിക്കിയതിനാൽ വിഷം കിഴുഞ്ഞിരാദ്ദവാനയച്ചില്ല എങ്കിലും ശിവൻ ആത്മഹത്യയ്യും ശ്രദ്ധിച്ചതായ കാരണത്തിനു ചാഞ്ചലവയ്യും തിരന്നരു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പരമകാശ്യത്തിൽ ആത്മഹത്യയ്യും അവകാശമുണ്ടെന്നു് ആ പരിശൃംഖലയോക്കതിൽ നിന്നും നിയമരൂപത്രം കൊണ്ടായിരിക്കാം. അമരന്താക്കൽ മരണമില്ലെന്നായിരിക്കും ഒരപക്ഷേ സമാധാനം.

ശബ്ദഭ്രേഷ്ഠകാണ്ഡളിളി പലവിത്തത്തിനും ഒന്നരണ്ടുദാഹരണങ്ങൾ കാണാം:

“അംഗ്രൂദ്യാ കഃ കവാടേ പ്രഹരതി കടിലോർ
മാധവഃ; കിം വസന്താർ
നോ ചക്രി; കിം കലാലോർ നഹി ധരണാഡിരഃ;
കിം പ്രിജിഹദഃ മണിന്ത്യഃ;
നാഹം, ലേഡാഹൈമർദ്ദി; കീരിസി വഗവാരി—
നേന്നാ ഹരി; കിം കപീന്ത്യഃ;
ആദ്യത്തെപബം സത്യഭാമാപ്രതിവചനജളഃ—
പ്രാതു വദ്യേന്തപാണിഃ”

കലഹാന്തരിതയായ സത്യഭാമയും, അവളുടെ ഗ്രഹത്തിൽ ചെറാ വാതിൽക്കു മുട്ടനു ശ്രീകൃഷ്ണാം തന്മീലുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ തന്റെമാനിവിടെ പ്രകൃതം.

എന്നു തെമ്മാടിയാണു രാതിൽക്കു വിരൽക്കാണ്ടു മുട്ടു നീതു്? ഞാൻ മാധവൻ. വസന്തമോദി (മാധവരബന്ധു തതിനു വസന്തമെന്നും അത്ഥമണ്ഡ്) അല്ലെങ്കിൽ, ഞാൻ ചക്രവാഹി എന്നും. ക്ഷവപനാണു അല്ലോ? (ക്ഷവാരനും ചക്രവാഹകമല്ലോ) അല്ലെങ്കിൽ, ഞാൻ ധരണീധരനാണു്. ഓ, മനസ്സിലായി. ആ ഇരട്ട നാവുള്ള സപ്തഗ്രഹങ്ങൾ(അമന്തം)നാണു്. അല്ലെങ്കിൽ, ഞാൻ ദേഹാശാഹി മർദ്ദിച്ചവൻ. (ദേഹാരനായ അശാഹിയെ അതായതു കാളിയനെ മർദ്ദിച്ചവൻ.) ഗരുഡനാണു് അല്ലോ? അല്ലെങ്കിൽ, അല്ലെങ്കിൽ, ഹരിയാണു്. കരണ്ടനാണു് അല്ലോ? ഇന്ത്രാന എന്തുവേൾ പറഞ്ഞാലും അതു മരൊരാത വിധത്തിലാക്കിപ്പറയുന്ന സത്യഭാമയുടെ മറുപടിക്കാണ്ടു് വിപ്പുഖ്യായ ശ്രീകൃഷ്ണൻ രക്ഷിക്കുന്ന ഒരു ഏന്നു സാരം. ഈ ജാതി വക്രക്കതില്ലോക്കണ്ണൽ സംസ്കാരം താഴെപ്പറയിൽ അസംഖ്യമണ്ഡ്. സുപ്രസിദ്ധമായ മുദ്രാരാക്ഷസം നാടകത്തിലെ നാടീപദ്യങ്ങളെന്ന നോക്കു:

“യന്മാ കേയം സമിതാ തേ ശിരസിം ശരീകലാ;
കീം ന നാമേമതദസ്യാഃ?

നാമേമവാസ്യാന്തുദേതൽ പരിചിതമഹി തേ
വിസ്മൃതം കസ്യ ഘേതോഃ?

നാരീം പ്ലാഹി നേരും; കമയതു വിജയാ,
ന പ്രമാണം യദീനു—

ദ്രോവ്യാ നിഃഹനാത്മിദ്ധൂരിതി നുരസരീതം
ശാംഗമവ്യാദിഭോവ്യഃ”

പരമേശ്വരൻ്നീരി ജടാഭാരതത്തിലിരിക്കുന്ന ഗംഗാദേവിയെ കുണ്ടിട്ടു് ഇഷ്യാലുവായ ശ്രീപാർത്തിജ്ഞനു ചോദ്യവും അതിനു ശീവൻ്നീരി സമാധാനവുമാണിവിടെ പ്രകൃതം.

അങ്ങയുടെ ശിരസ്സിലിരിക്കുന്ന ഇട ധന്യ (സുക്തതിന്) ആരാഖണന പാർത്തി ചോദിക്കുന്നു. ഭര്ത്രുദേഹമണിന്റെ ഇട അഞ്ചാഗം വാങ്ങിയിരിക്കുന്ന തനിക്കും മുകളിലായി തലയിൽ കയറിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈവർ ധന്യധനായഭ്യും. അബ്ദി കിൽ ധന്യാശബ്ദത്തിനു പ്രലോഭിപ്പിക്കുന്ന (വശീകരിക്കുന്ന) ശീലമുള്ളവർ എന്നത്മുള്ളതിനാൽ ഇങ്ങനെ കയറുവാൻ തക ധാർശ്യമുള്ള ഒത്തതിങ്ക് “അഞ്ച്” എന്നുനെ വശനായി എന്ന ശകാരമായും വിചാരിക്കാം. അതുമല്ലെങ്കിൽ വിപരീത ലക്ഷണംകാണ്ട് അധന്യ അബ്ദിക്കിൽ കൂത്തംകൈട്ടവർ എന്നത്മവും ധന്യാശബ്ദംകാണ്ടിവിടെ വിചാരിക്കാം; സകലലോകേഷ്വരനായ ഭത്താവിന്റെ തലയിൽ കയറിയിരിക്കുന്നവർ ആക്കം ദ്രോഹധന്യാവാനിടയിലും. അതതരത്തിലെവാത ഞതിങ്ക് “അഞ്ച്” അധീനനായഭ്യും എന്നൊരുപാലംദമാണു ദ്രോഹമനും പറയാം. ഇതിനു ശിവൻ പരഞ്ഞു ഇതു ശശി കലധാരണനും. അതാണോ ഇവളുടെ പേരെന്നു വീണ്ടും പാർത്തി ചോദിക്കുന്നു. അതുതന്നെന്നയാണതിന്റെ പേര്. ഇതുകാലം പരിപരിച്ചിട്ടും എന്നുനെന്നയാണു നീതിയിൽ മരന്ന തന്നെ വീണ്ടും ശിവൻ സമാധാനം പറയുന്നു.“അഹം നാരീം പൂർണ്ണാമി, ഇന്നും ന പൂർണ്ണാമി” (ശാൻ നാരിയെക്കരിച്ചാണു ചോദിക്കുന്നതും; ഇന്നുവിനെപ്പററിയല്ല) എന്ന പാർത്തി വീണ്ടും പായുന്നതിനു ശിവൻ പ്രസ്ത്രവാക്യങ്ങളിലെ ദാതിയി പദ്മാദ്ധൈക്കാണ്ട് വിദ്യയെച്ചുന്നതിട്ടാണു കമയതു വിജയ (വിജയ പറയും) എന്ന മറുപടി കൊടുക്കുന്നതും. നാരീം എന്നതിനു നാരിയെക്കരിച്ചു് എന്നും, നാരിയോടു് എന്നും അത്മമെച്ചണാമഭ്യും. ഇന്നു പുത്രജീവാതിയാകയാൽ ആയാശിട്ടാടു ചോദിക്കാൻ പാടില്ലെന്ന കൂത്തി നാരിയോടാണു ചോദിക്കുന്നതെങ്കിൽ വിജയ മറുപടി തരട്ടു എന്ന താല്പര്യം. എത്ര ദിഃജതിലും പാർത്തിയിൽനിന്നു ഗംഗയെ മരിക്കുന്നതേ

ശീകരണ ശീവരാൺ ശാംപു—വക്രോക്കറീ—നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കേം എന്ന ഭാവം. കൗടില്യൻറെ കൗടില്യം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന പ്രസ്തുത നാടകത്തിൽ വക്രോക്കറീയുടെ പ്രാധാന്യമാണ് ഈ നാട്പിപദ്യംകൊണ്ടു കവി സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്.

വൈശ്വകാർ, വൈദ്യശ്രേഷ്ഠന്മാർ, ക്ഷുഭിക്കമാർ തുവരെക്കു നമ്മുടെ ഇഷ്ടംപോലെ ആക്കവാൻ റാളിരെ പ്രധാനമാണെന്നും പ്രായേന്ന എല്ലാവർക്കും അന്നദിവപ്പട്ടിരിക്കുമ്പോൾ. ഇതിനെ പുറരി അന്നദിവരസികനായ ഒരു കവിയുടെ പരിഹാസം നോക്കു:

“പാചകരജകഷ്വരകാനതിദ്ദേശാർ വിക്ഷ്യ ചന്ദ്രമണലിരപി
ഗരളാൾ ദിനപാസു ജടിലോയം സംബന്ധവ പരമേഃ”

ഒറ്റലോകപുത്രതിൽ തന്നിക്കു സാധിക്കാത്തായിരുന്നുനമില്ലെല്ല
നു പരക്കു ബോധ്യപ്പെടുത്തുകവണ്ണും ചന്ദ്രനെ പിടിച്ചു
തലയിൽ ചൂടിയിരിക്കുന്ന പരഞ്ഞപ്പരമ്പരാപോലും പാചക
രജകക്ഷ്വരക്കമാർ ദൃശ്യരാഖാണുന്നു കണക്കിൽനിന്നും സാമ്പൂട്ടിനു
വിശാം മതിജൈനം, ദിനംബര(ഉച്ചപ്പേ ഇല്ലാത്തവ)നാകാമെ
നും, ജുട ധരിക്കാമെനും നിശ്ചയിച്ചതു്. എന്നാൽ ഈ പർ
ഖത്തുടയെടു അപേക്ഷയില്ലപ്പോൾ.

ഓരോത്തത്തും മരിക്കുന്നതു് അവക്കു വില്ലുത്തും പറവു
കയാണെന്നും, ശരീരം ശരിയായി രക്ഷിച്ചു മനസ്സിൽനി
ക്കുണ്ടിൽനാൽ ഇതു പററുകില്ലെന്നും വിചാരിക്കുന്ന ചില
അണ്ണു്. അവരേയും, ഭൂമിയുടെ ഭൗതാവനഭിമാനിക്കുന്ന രാജാ
വിജയം ചാരിത്രം ഭാരിത്രം ഭാരിത്രം ഭാരിത്രം ഭാരിത്രം ഭാരിത്രം
പോലെ പരിഹസിക്കുന്നതാണ് ഈ പദ്യം:

“യഹി ശരീരഗ്രാമ്പാരം
ഭൂമിതാരം വസ്തുസരാ;
അസതീവ ഹസത്യാതഃ
പരിതരം സൃഷ്ടവസ്തുലം.”

പാതിപ്രത്യമില്ലാത്തവർ തനിക്കണായ പുതുനെ ലാളിക്കുന്ന ഭര്ത്താവിനെക്കണ്ടു ചിരിക്കുന്നതുപോലെ തന്റെ ശരീരം നീ ഷ്ടേഷ്യായി പോറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവനെക്കുറിച്ചു് അതുകൂം, ഭൂമിയെ ഭരിക്കുന്നവനുനും ഭാവിക്കുന്നവനെപ്പറ്റാറി ഭൂമിയും ഉള്ളടക്കാണ്ടു ചിരിക്കുന്ന ഏന്ന താല്പര്യം. ഓരോനീല്ലെങ്കിൽ ഒരു സൗകര്യപദം അതുകൂം എല്ലാച്ചിച്ചു രസിക്കാവുന്നതാണ്ടോ.

“**നുത്തി പ്രാത്മയരേ ദണ്ഡാ
ഹേ ജിഹോ ബഹു മാ വദ
തപയാപരാധേ തു കുത്രേ
സ്ഥാനന്ത്രംഗേ ഭവേത്തമ.**”

നാവേ, നീ വളരെയധികം കടന്നപറയരതെ ഏന്ന പല്ലു് നാവിനോട്ടു് അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഏതെന്നൊരു നീ കററം ചെയ്യാൻ ദോഷം പററുന്നതു് ഏന്തിക്കാണു്. ഏതെങ്കിലും സ്ഥാനം തന്നെ പൊതുവാക്കം. നാവധികപ്രസംഗം പറഞ്ഞാൽ അടിച്ചുത്തെറിപ്പിക്കുന്നതു പല്ലിനെയായിരിക്കുമ്പോ.

കേട്ടാൽ അസംഖ്യം പറയുകയാണെന്നു തോന്നുന്ന തത്വക ഫലിതപ്രയോഗമെന്തു്. അതാവിതു്,

“**പ്രാതർദ്ദൃതപ്രസംഗേന
കഖ്യാഹൈ സ്തോപ്രസംഗതഃ
രാത്രു ചോരപ്രസംഗേന
കാലം നയതി പണ്ഡിതഃ**”

അതായതു്,

കാലത്തു ചുതുകളിയാ—
ശ്വച്ഛയുച്ചിപ്രസംഗതിയാൽ
രാവിൽ കൂട്ടുന്നെന്ന കമ്മയാൽ
കാലം പോകുന്ന പാശിതനം. (സ.ി.)

പണ്ഡിതനാക്കു് ഇവകയാണ പ്രവൃത്തിയെക്കിൽ വളരെ

കഷ്ടമാക്കുന്നോ. അതുകൊണ്ട് ഈതല്ല കവിയുടെ വിവക്ഷ. രാവിലെ ഭാരതവും, ഉച്ചപ്പു രാമാധനവും, രാത്രിയിൽ ഭാഗ വത്വവും വായിക്കണമെന്ന സിദ്ധാന്തം. ഭാരതത്തിൽ ക്രിപ്താഖ്യാതനും ചുത്രകളിയും, രാമാധനത്തിൽ സീതാപരമരണമെന്ന സൈപ്രസംഗവും, ഭാഗവതത്തിൽ ശ്രീകൃഷ്ണൻ പാലും വെള്ളിയും കബളിച്ച കളിച്ചിത്തനാത്മാഖാലോ. പ്രധാന ക്രാബീജം.

“അഹം കമം ദ്വിതീയാ സ്യാം?
ദ്വിതീയാസ്യാദഹം കമം
യസ്യ പ്രഷ്ടീ ചതുര്മ്മി ച
വിഷസ്യ ച വിശ്രായ ച.”

മനോരമത്തപുരാട്ടിയുടെയാഖനനു പറയപ്പെട്ടുന്ന പ്രസ്ത ഫ്രോക്കത്തിലെ പരിഹാസം ക്രിസ്തീയമാഖാലോ.

ഈനി ഓരോ തൊഴിൽക്കാരെ അടച്ച കളിയാക്കന്നതും ഇതിലും കലാലാധികാരിക്കാണാം:

“പൂരീഷസ്യ ച രോഷസ്യ
ഹിംസാധാന്മുസ് കരസ്യ ച
ആദ്യാക്ഷരാണി സംഗ്രഹ്യ
വേധാശ്വരേ പുരോഹിതം.”

പുരോഹിതവർഗ്ഗത്തെ വെറുക്കുന്നതും ഇപ്പോൾ സർവ്വസാധാരണമാഖാലോ. ഈ ക്രോക്കാലം മുമ്പുതന്നെ തുടങ്ങിയതാഖനം ഈ ഫ്രോക്കം പ്രശ്നമാക്കുന്നു. പൂരീഷം (മലം), രോഷം (ക്രിസ്തി), ഹിംസ, തസ് കരൻ ഈ പദങ്ങളുടെ അദ്യത്തെ ഓരോ അക്ഷരമെച്ചുത്തിട്ടാണ് ബുദ്ധാവു് പുരോഹിതനു സ്വാശിച്ചതെന്നു് ഈ വിദ്യാൾ പറയുന്നു. ഇതിലുമധികം ചീതു സാധനങ്ങൾ ദുർഘട്ടമാഖാലോ.

വൈദ്യുത്യാരമ്പുറാ ചെയ്യുന്ന പരിഹാസവും മുർച്ച കുറഞ്ഞതല്ല:

“വൈദ്യരാജു നമസ്ക്രിയം
യമരാജസഹായര;
യമസ്ക്രിയരാജി പ്രാണാസ്
വൈദ്യഃ പ്രാണാസ് ധനാനി ച.”

അവകാശം സഹോദരനായ എവദ്യരേ! അന്തിമത്വിതാ നമ
സർക്കാരം. അവകാശം ജീവൻ മാത്രമേ കൊണ്ടുപോകുമല്ലോ. അങ്ങു് പ്രാണാസ് പണവുംതുടി പറവിക്കുവാളോ. ഇതിലും
രസകരമായിട്ടുണ്ടാണുട്ടി ഇതാഃ:

“ചീതാം പ്രജ്ഞപലിതാം ഭഷ്യം
വൈദ്യാ വിസ്തൃതമാഗതഃ
നാഹം ഗതോ ന മെ ഭ്രാതാ
കസ്യദം ഹസ്തലാഘവം.”

എന്നോട്ടോ പോകുവഴിക്കു് ഒരു ചിതയിൽ തീ കത്തിക്കാ
ളിന്തു കണ്ണിട്ട് വൈദ്യസ്തം ആശ്രയംപുള്ളി പറകയാണു്:
ഞാനോ എൻ്റെ സഹോദരനോ ഇവിടെ വരികയുണ്ടായില്ല
ഡ്ലോ. പിന്നോ ഇതാതെ കൈമടിട്ടക്കായിരിക്കുംഋ ഞണ്ണർക്കു
രണ്ടാർക്കുള്ളാതെ ഇതുരെയുള്ളപ്പത്തിൽ ഇതു പറവിക്കവാൻ ശ
മതിയില്ലഡ്ലോ എന്ന വിചാരിച്ചു് അതുന്തരപ്പുട്ടക്കയാണാതെ.

ജ്യൂസതിപ്പിക്കുവരെയും ഇതിൽനിന്നൊഴിവാക്കിട്ടില്ല:

“ചാരാസ് വിചാം ദൈവബജൈഞ്ച—
ഘ്രക്കവ്യാ ഭ്രജാം ഫലം.
ഗ്രഹചാരപരിജ്ഞാനം
തേഷാമാവദ്യുക്തം യതഃ.”

രാജാക്കാനാം പ്രസ്തിവിഷയത്തിലും മറ്റും ഫലം പറയുന്നോൾ
ജ്യോതിഷി ചാരവിചാരം ചെയ്യാം. ചാരന്താരെ (വിശ്വ
സ്മാരായ ഏറ്റുകൂരെ) വിളിച്ചു വിവരം അറിയണം. ഗ്രഹ
ഞ്ചള്ളടെ ചാരവിചാരവും മറ്റും അവക്ക് തുടാതെക്കഴിയാതെ
തഡ്ലേറു പിന്നെയും നോക്കുക:

“പുത്ര ഇത്യേവ പിതരി
കന്ധക്കേത്യേവ മാതരി
ഗഭ്രപ്രദ്രോഷ ക്രമയൻ
തെദവജ്ഞനാ വിജയി ഭവേത്.”

പിറക്കുന്ന കട്ടി പുത്രൻതന്നെ എന്ന് അച്ചന്നോടും, പുത്രിതന്നെ എന്ന് അമധ്യാച്ചനും പറയുന്ന തെദവജ്ഞന്റെ ജയിക്കാതിരിക്കുന്നീലും, റണ്ടിലൊന്നും വരാതിരിക്കുന്നീലുംപോലും. പിറന്നു കശപിശ തുട്ടന്നതും അച്ചന്നമുഖം തമ്മിലായിക്കൊള്ളുന്നതും. “പുത്രോ ന പുത്രീ” എന്ന പണിക്കരിച്ചതിക്കൊട്ടക്കുന്ന ന്യായംതന്നെ.

“ഗണികാ ഗണകാ സമാനധന്നാ
നിജപണ്വാംഗനിഭർശകാവുഭു
ജനമാനസജ്മാഹകാരിണാശ രാ
വിധിനാ വിത്തഹരാ വിനിക്കിത്താ.”

ഗണികയും(ബൈരുയും) ഗണകനും ഒരപോലെതന്നായാണ്. റണ്ടുകൂട്ടും അവതരെ പണ്വാംഗനിഭർശനും ചെയ്യുന്നു. വേശ്യതന്നെരു അഞ്ചുംഗങ്ങളും, ഗണകൻ തന്നെരു പണ്വാംഗത്തെയുംതന്നെ. ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ ഭേദപ്പെട്ടിട്ടും പണം പിടിച്ചുപറിക്കുവാൻ ബ്രഹ്മാവിനാൽ സൂഖ്യിക്കപ്പെട്ടവരാണ് റണ്ടുകൂട്ടും.

ഈന്നുനെ ഓരോ തൊഴിലുകാരേജും ഉപഹസിക്കുന്ന അനവധി പദ്ധതിൾ എറക്കുന്ന പ്രാചീനകാലംമുതൽക്കൂട്ടും പ്രചരിച്ചുകാണുന്നശേഷ്. എന്തിന്യിക്കാം ദ്രുതരുതിയന്നാർ, പഴരാണിക്കും, ഭാർത്തരാണിക്കും, ശാസ്ത്രജ്ഞരും, കവികൾ മുതലായവരിൽ ഒരുത്തനേയും പരിഹാസത്തിൽനിന്നും പണ്ടുള്ള പർശിവാക്കിട്ടില്ല. ഈ തുട്ടത്തിൽ പഴരാണിക്കുംരേയും ഒന്നരണ്ടു ശാസ്ത്രജ്ഞരുംതുടർന്നിസംബന്ധിക്കുന്ന റണ്ടനാല്ല ദ്രോക്കണം ഇവിടെ കാണിക്കാം:

“പുരാണികാനാം വ്യഭിചാരദോഷാ
നാശകനീയഃ ത്രതിഭിഃ കദാചിൽ
പുരാണകത്താ വ്യഭിചാരജാത—
സ്മാസ്യാപി പുത്രാ വ്യഭിചാരജാതഃ”

പുരാണികയാക്ക വ്യഭിചാരക്കാറാം ആങ്ങം ഒരിക്കലും പാ
യേണ്ടതില്ല. സാക്ഷാൽ പുരാണകത്താവുതന്നെ (വ്യാസൻ)
വ്യഭിചാരംകാണ്ണണായവനാണല്ലോ. ആധാരം മകനം
തന്നെമെല്ല.

“പരാമുഖനോ ലിംഗാനി
വ്യഭിചാരവിച്ചാരകാഃ
താക്കികാ അദി വിദ്യാംഗോ
വിടൈഃ കിമപരാഖ്യതേ.”

ഈ ഗൗണ്യാജികയാർ പരിഹാസിക്കുന്നതാണ്. “പബ്ലേ
വഹിമാൻ ധൂമവത്പാൽ” ഇത്യാദിയായ അനന്തരത്തിൽ ലിം
ഗ(ഹേതു)പരാമർദ്ദം, വ്യഭിചാര(ദോഷ)വിചാരവുമാണ
താക്കികയാർ ചെയ്യുന്നത്. ഇതിനു പരിഹാസത്തിലുള്ള
അത്മം റൂപജൂമാണല്ലോ.

“കാചം മണിം കാശനുനമേകനുംതേ
ബഡ്യന്തി മുഖാഃ കിഴു തന്ത്ര ചിത്രം?
വിശ്രഷ്ടവിൽ പാണിനിരേകനുംതേ
ശ്രാനം യുവാനം മജ്ലവാനമുചേ.”

സ്വന്തേ കമയില്ലാത്ത ചിലർ പാളക്കും രത്നവും സ്വന്നവുംതുടി
ങ്ങൾ സുത്രത്തിൽ (ചരടിൽ) കോക്കുന്നണ്ട്. അതിലെന്നാണു
ശ്വഞ്ചും? വിശ്രഷ്ടജ്ഞനാന്തരജ്ഞ പാണിനിതുടി ശ്രാവു്, യു
വാവു്, മജ്ലവാവു് ഇവരെ ഒരേ സുത്രത്തിൽ ചേത്തിട്ടണ
ല്ലോ. “ശ്രയുവമ്മേലാനാമതലുഭിൽ” എന്ന പാണിനിസ്വന്ത്രം..

“പ്രായേണ വൈയാകരണാഃ പ്രിശാചാഃ
പ്രയോഗമഞ്ഞേണ നിവാരണാിയാഃ

ഇൽപ്പള്ളത്യ ഭസ്തുകവദാപത്രേ
നിവാരണിയാ ന ത ഗതമീയാഃ”

ഒവയാകരണമാരായ പിശാചുക്കൈള പ്രയോഗമനുംകൊണ്ട് തട്ടുക്കാം. കരടികളെപ്പോലെ ചാടികടിക്കാൻ വരുന്നതാക്കിക്കൂരെയാണ് തുട്ടുള്ളടാത്തതു്. എത്തെങ്കിലും ഒരു പ്രയോഗം എടുത്തുകാണിച്ചാൽ വ്യാകരണക്കാർ സന്തതിക്കം. താക്കിക്കൂരോടു വാദിക്കേണ്ടാൽ അതിനും നിപുണത്തിയില്ല നന്തം.

“മുഖ്യസ്ഥഭാരം കതിച്ചിൽ സമാന്തരയ—
സ്ത്രീസ്ഥഭാരം ച താമാപാരേ ജനാഃ
ശീരസ്ഥഭാരാദപരം ന ശക്രഹ—
ഖൃദിസ്ഥസിരേല്യ വയമാന്ത്രയാമഹേ.”

ചിലർ മുഖ്യസ്ഥഭാരനെ (മുഖ്യ ഭാംഗ്രയെ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവനെ—ബ്രഹ്മാവിനെ) സമാന്തരയിക്കുന്നു. അതുപോലെ മറ്റു ചിലർ ഉരസ്ഥഭാരനെ(ഭാംഗ്രയെ മാറ്റുന്നിതുന്തിയിട്ടുള്ളവനെ—വിജ്ഞവിനെ)യും അനുന്തരയിക്കുന്നു. തെന്നുള്ളാക്കട്ടെ ഉദ്ദിഷ്ടസില്പിക്കു ശീരസ്ഥഭാരനായ (ശീരസ്സിൽ ദാരണാജൈ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവനായ) ശക്രക്കർന്നിനു് അപരനെ ശ്രദ്ധയിക്കുന്നില്ല. ശീരസ്ഥഭാരായെ ശക്രദമനവനു് ഒരു സകടക്കാരൻ കൊടുത്ത ഹരജിദ്രോകമാണുണ്ടാകുന്നതു്.

ഈതാ ദ്രോഷംകൊണ്ടുള്ള അതിവിഭിജ്ഞാശമായ ഒരു ഫലിതം:

“അധ്യാധൂനിതി പ്രമിതഃ പ്രമിവ്യാ—
മാസിദ്ദസം ഭാഗ്യവതാം വരിപ്പഃ
യദ്പിപ്രയോഗഃ സുരതോത്സുകാനാം
സന്നാപാദേഹത്രംഗനിതാജനാനാം.”

തൃപ്പണിയുള്ള കോവിലുകുത്തുവെച്ചു കീഴാറിൽ നസ്പതിരീപ്പാട്, തന്നെക്കാലിച്ചു നില്ക്കും ചീഞ്ഞയുമായ അത്മം ഒന്നപോ

ഈ പറയത്തക്ക ഒരു ദ്രോക്കുണ്ടാക്കബാനാവശ്യപ്പെട്ടോളി തമിണീസ്വര്യംവരപ്രഖ്യാതിയിൽ കാർത്താവായ ഏടവെച്ചി ക്കാട്ട് നമ്പുതിരി ഉണ്ടാക്കിയതത്രെ ഈ ദ്രോകം. ഏതൊരാളി എ വിപ്രയോഗം അതായതു വിരുദ്ധം ആണോ സുരത്താത്പൂക്കു മുള്ളു വനനിതാജനങ്ങൾക്ക് സാതാപഹേതുവായിയിൽക്കൊന്തു്, അധ്യാധുനി (കീഴാറിൽ) ഏനു ലോകപ്രസിദ്ധനായ ഇങ്ങ് മാം ഭാഗ്യവായാരിക്കുവെച്ചു വരിച്ചുൻ തന്നെ. ഈതു കേട്ടാൽ നന്നായിട്ടുള്ള അത്മമാണല്ലോ. രണ്ടാമത്തെ അത്മത്തിനു് അസൗഢാഗ്രൂഹം ഏന്നീ രണ്ട് പദ്മങ്ങൾ അസൗഢാഗ്രൂഹതാ മെനു് നന്നാക്കണം. യദ്ദീപിപ്രയോഗഃ (ഏതൊരു വിപ്രാൻറ യോഗം) ആണോ സുരതോത്പൂക്കകളായ സ്കീകർക്കപോലും ദ്രോവഹേതുവായിയിൽക്കൊന്തു്, ആ കീഴാറിൽ നമ്പുതിരിപ്പാട്ട് ഏനു മരംപുന്ന് അസൗഢാഗ്രൂഹവായാരിൽ (സർഭാഗ്രം ലേഡ വുമില്ലാത്തവരിൽവെച്ചു്) അഗ്രഗണ്യനാക്കുന്ന ഏനു രണ്ടാമത തെരു അത്മം. ശ്രേഷ്ഠം രസികതമെല്ലാം വായനക്കാർക്കുള്ളവി ശാമല്ലോ.

സാഹചരിത്രാക്കണിയായ സീതയുടെ ഒരു ചെറിയ ഫല ലഭിച്ചപ്പെട്ടതി നോക്കു:

“എക്കാ രാമചന്ദ്രസ്യ
ലാളയന്തീ പദാംഖുജം
ത്യടിത്യുന്നച്ച വിക്ഷേപ
സീതാ രത്നാംഗളിയകം.”

ഒരിക്കൽ ശ്രീരാമസ്വർഗ്ഗ കാൽ തലോടിക്കൊണ്ടിരുന്ന സീതാദേവി തശ്ശേരി കല്ലുവെച്ചു മോതിരം പെട്ടെന്നുരി വലി ചെറുണ്ടു. ശ്രീരാമസ്വർഗ്ഗ കാൽ കല്ലുകേണ്ട തട്ടിയാൽ കല്ലു ഒരു കല്പാണാംഗിയായിത്തീരുമെന്നുള്ള കമ പെട്ടെന്നോന്ന് വന്നതിനാലുണ്ട് സീത ഇങ്ങനെ ചെയ്തു്. അഹല്യയുടെ കാഞ്ഞണിൽ ഇതനുവെമാണല്ലോ. അങ്ങനെ വരുന്നോൾ ആ

അതിസുന്ദരീയെ കണ്ടിട്ട് തന്നെ ഭർത്താവുപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടോ എന്ന സൈത ദയപ്പെട്ട എന്നാണീവിടെ ഫലിതം.

ഈനി പെണ്ണുണ്ണേം സംസാരത്തിൽ തക്കിലുള്ള ഒരു തിരക്കിടക്കുന്ന സന്ധ്യാധാരം കാണിക്കുന്ന പദ്യംകൂടി നോക്കാം:

“ഭിക്ഷാത്മീ സ കപയാതേ? സുതന ബലിമവേ,
താണ്പാവം കപാദ്യ ഭദ്രേ?

മന്യു വൃംഡാവനാനേ; കപ ന സ മുഗ്ഗൾിഗ്രു?—
ഒന്ന് വാജാനേ വരാഹം;

ബാലേ കച്ചു?ന ഭാഷ്യാ ജരംവൃഷപതി?—
ഓഞ്ചാപ എവാസ്യ വേത്താ,

ലിലാസംലാപ ഇത്താ ജലനിധിപതി—
കന്യയോസ്തായതാം വാ”

ആഭിഗ്രഹവതിയും അപിപാർത്തിയും തക്കിലുള്ള ചോദ്യാത്മ രമാണു ഇവിടെ പ്രക്രിയാം.

ചോദ്യം:—അദ്ദേഹം ഈനു ഭിക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി എവിടേക്കാണ പോയിരിക്കുന്നതു?”

ഉത്തരം:—മഹാബലിയുടെ യാഗത്തിനാം.

ചോദ്യം:—താണ്യവം ഇനൊവിടെയാണു?”

ഉത്തരം:—വൃംഡാവനത്തിലാണെന്നു പിചാരിക്കുന്നു.

ചോദ്യം:—അ മാൻകട്ടി (ശാവശ്വര കൂളിലുള്ളത്) ഈ പ്രോത്സർ എവിടേ?

ഉത്തരം:—പന്നി എവിടേയാണെന്നു കരിഞ്ഞുകൂടാം.

ചോദ്യം:—അ മുത്തുകാലികാളുടെ ഇഷയിടെ കാണാറുണ്ടാണു?

ഉത്തരം:—ഗോപനതനെന്നയായിരിക്കും അതയികഴം വിവര മുണ്ടായിരിക്കുക.

ഈഞ്ഞനെ ജലയിക്കുന്നയും ഗീരിക്കുന്നയും തക്കിൽ ചോദ്യാത്മരാത്രുപത്തിലുള്ള സംഭാഷണം നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കുന്നു എന്ന താല്പര്യം.

ഇതിൽ ശ്രീഗവതി അഞ്ചോട്ട് കൊള്ളിച്ചു ചോദിക്കുന്നതിനു് അതിലേറെ ഉള്ളിൽ തട്ടന ദഗ്ധടിയാണു് ശ്രീ പാർത്തി പരമ്പരയുമുണ്ടെന്ന മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ.

അവസാനമായി ചില പ്രത്യേക ശാസ്ത്രവാദികളെ അഥവാ ക്ഷേപിക്കുന്നതും, യാമാത്മാസികത്പാ എവിടെയാണെന്നിക്കുന്നതെന്നു കാണിക്കുന്നതുമായ ഒരു ഫ്രോക്കംകൂട്ടി ലുവിട എഴുതുന്നു:

“പംഞ്ച കതിചിഖംബ വഹചരംതീ വണ്ണാൻ ശം ഘടഃ പട ഇതീതരേ പട റദ്ദതു വാക്കിപാടവാം;

വയം ബകളുമജ്ജാഗ്രാമാമാധ്യരീ—

യുരീംപദരിതിഭിംഗാതിഭിംഗാമഹേः”

ചിലൾ ബലമായിട്ടു് (മരാംഗം ചോദിക്കുവാനില്ലാത്തതുകൊണ്ടു്) വ, ഹ, ച, റ, ഓ, മ ഇത്യാദ്യക്ഷരങ്ങൾ പഠിച്ചുകൊണ്ടു് കാലം കഴിച്ചുകൊള്ളുന്നു. മരു ചിലർ ഘടം, പടം എന്നും മരും ബഹുസാമത്വത്തോടുള്ളി, വ്യവഹരിച്ചുകൊണ്ടുമരിക്കുന്നു. നമ്മളോ ബകളുമജ്ജരിയിൽനിന്നു ധാരാളമായൊഴിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മകരംപ്രവാഹത്തിനെന്നതിരായ വാശ്യോരണികളുകൊണ്ടാണു വിഹരിക്കുന്നതു്. ഇതിലാദ്യ പാദംകൊണ്ടു വൈവാക്കരണാനുരോധിയും, ദ്രിതീയപാദംകൊണ്ടു താങ്കിക്കുംഗാനുരോധിയും അവതരം ശബ്ദരിതിയിനകൾിച്ചു പാരിപ്പാക്കുന്നു. ഉത്തരാദ്ധത്തിൽ ശബ്ദസൗക്യമായും കവിതയ്ക്കു ത്ര്യാവശ്യമാണെന്നു കാണിച്ചുകൊണ്ടു യാമാത്മം സഹാരയത്ര ഒരു വെളിപ്പുചുരുക്കയായും ചെയ്യുന്നു.

ഈഞ്ഞനെ അനവധിതാരത്തിലുള്ള റബ്ലിതപ്രയോഗങ്ങൾ സംസ്കൃതകവിതയിൽ സൂലഭമായിക്കാണാവുന്നതാണു്.

പഴയ ഭാഷാകവികളുടെ ചില ഫലിതപ്രയോഗങ്ങൾ

നമ്മുടെ പഴയ ഭാഷാകവികൾക്ക് പ്രായേണ ഫലിതം കരവാണെന്നും തൃട്ടത്തിൽ കണ്ണുന്നവ്യാസർ മാത്രമേ കരഞ്ഞാണ പിഴച്ചിട്ടുള്ള എന്നും മറ്റൊരു ചില ഫലിതരസികങ്ങാർ പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. അതപുടി സമ്മതിക്കുവാൻ നിപുണനിയില്ല. ഫലിതപ്രയോഗം പലതരത്തിലുാക്കാമണ്ണോ. അതിൽ വ്യംഗ്യാക്കിക്കാണ്ടുള്ള ഫലിതപ്രയോഗമാണ് “അത്യുത്തമമെന്നായും അവതരെ സിദ്ധാന്തം. ദ്രോശാക്തിക്കാണ്ടു ഫലിതം പ്രയോഗിക്കുന്നതു” അതിൽ താഴെയാണ്. എങ്കിലും പ്രയോഗത്തിനീറു തരത്തില്ലെങ്കിൽ സാരസ്യത്തിലുണ്ട് ഫലിതത്തിനീറു ജീവനിരിക്കുന്നതെന്ന പരായാതേയും കഴിയില്ല. കണ്ണുനീറു ഫലിതങ്ങളുണ്ടെന്നും ‘പച്ചയായി’ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതാക്കരാൻ പാമരക്കാക്കുടി രസിക്കുവാൻ സാധിക്കും. ഫലിതപ്രയോഗം എത്രത്തെന്ന നല്ലതായിത്തന്നും അഭാദ്രാക്കതാക്കൽ രസിക്കുവാൻല്ലെങ്കിൽ പോത്തിനീറു ചെവിയിൽ വിണവായി ചുപ്പോലെ ആയിരിക്കുകയേ ഉള്ളൂ. പ്രാചീനഭാഷാകവികളുടെ ഫലിതങ്ങൾ മിക്കവാറും വ്യംഗ്യാക്കിക്കാണ്ടും ദ്രോഷംകാണ്ടുള്ളവയാണ്. എന്നാൽ മറ്റൊരവും ഇല്ലാണ്ണുണ്ട്. സാമാന്യേന അവതരെ ചില ഫലിതങ്ങൾ ഇവിടെ കാണിക്കാം:

“ഉണ്ണിക്കീരണ്ടു നാവാലൊത്തമയോടു സമം
സ്പാദു നോക്കുന്നതിനു—
യെണ്ണിത്തൊൻ മുന്നാവട്ടം കത്തണയോടു മുല—
പ്രാലു ന.എക്കുന്നേനരും

തിള്ളം വാഴക്കടപ്പൻ തൊഴുച്ചയരവുമായ്
മുക്ക നീട്ടിട്ടുള്ളേം
വണ്ണം തജ്ഞം മഹറൻമൃഗിനാട്ടത്തത്തെ—
സോതുമയ്യേ തുണ്ണു.”

അറുമുഖാശം മുലകടക്കിന്ന കുട്ടി. അഥ ഉള്ളിൽ സാധാരണ കുട്ടികളേക്കാൾ ആരിരട്ടി മുലപ്പാൽ എങ്ങനെന്നയായാലും കണക്കാക്കാമല്ലോ. അമ്മയുടെ രണ്ടു മുല ആ ഉള്ളിയുടെ രണ്ടുവു ദേഹാടാപ്പം ചേത്തു് ഒരുവട്ടം കൊട്ടക്കുന്നതായാൽ തന്നെന്ന ഇത്തുന്നാറു് എന്ന കണക്കിൽ ഒരു ചുരാറത്തുവാൻ മുന്നുവ കും വേണം. അതെല്ലാം പിടിക്കാത്തപക്ഷം തുടങ്ങിയ മുഖം അറിയാതെ അധികം പറ്റിച്ചുകളും. ഈ സമയമത്രയും മഹർജ്ജും, മുത്തൻകുട്ടിയായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വെറുതെ ഇരിക്കമോ കാടവയറിനും ആന്മുഖവന്നമായ ആ ഉള്ളിക്ക് ആത്തി കലശലാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് അമ്മയെ സെപ്പരംകെട്ടുത്തിത്തുടങ്ങി. തന്നെ ‘വാഴക്കടപ്പൻ’ തൊഴുന്ന അധികം—ഒന്ന് പിളർത്തു വാൻ ഭാവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുട്ടിരോന്നു—പൊതിച്ചിട്ടു് മുക്ക (ആദിവിശക്തി) നീട്ടി തപ്പാൻതുടങ്ങി. അതു് അതെതന്നു വിലക്കുന്ന അമ്മ (ആദിവാദ്ധതി) തുണ്ണുട്ട എന്ന സാരം. ഈതീ ലെത്തുമായ്യും സൈക്കിത്തമുക്കു മലിനയുണ്ടെന്നു് ഈനീ പറയേണ്ടില്ലേണ്ടോ.

തെ കവി രാജാവിനോടു സങ്കടം പറയുന്ന തെ റീതി സോക്കക്:

“മഹിപതേ, ഭാഗവതോപകാനം
മഹാപുരാണം ഭവനം മദ്ദീയം;
സോക്കനവക്ഷാക്ക വിരക്താഖിജാ—
മത്മംഞ്ഞളില്ലെന്നാത ഭേദമുണ്ടു്.”

“രാജാവേ, എൻ്റെ ഭവനം ഭാഗവതംപോലെ മഹാപുരാണമായിരിക്കുന്നു. ഈ പറഞ്ഞ സംഗതി ഉത്തരാർഖംതിലാണ

സമർപ്പിക്കുന്നത്. ഇതു നോക്കുവാക്കാക്കു വെവരാഗ്രം ജനിക്കും. പുഞ്ചാണം വായിച്ചാൽ ആക്കം വെവരാഗ്രം ജനിക്കുന്നതാണെല്ലോ. പക്ഷേ, ഭാഗവതപുരാണത്തിൽ അത്മജങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധിലും വക്കുവാക്കുന്ന ഒരു മാത്രമാണ് “രാത്രേ”.

മഹാപുരാണമെന്നവും ചുണ്ടു വളരെ പഴക്കമുള്ളതെന്നം, അതുമൊന്നുവും യന്മെന്നംകൂടി അത്മമുള്ളതിനാൽ മുറുവാംകൊണ്ടാണിവിടെ ഭാഗവതത്രണാടു സാധ്യമുണ്ടും ഒട്ടവിൽ വ്യതിരക്കും സാധിച്ചതു്. എക്കിലും കവിയുടെ ഫലവിതകളുടെ വളരെ രസകരമായിരിക്കുന്നഒട്ടല്ലോ.

ചേലപ്പുറമ്പു നന്ദത്തിരിയും ദേയാണെന്നം, അതുല്യ അതീനമുഖം ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു സരസകവിജുദ്ധ വകയാണെന്നം പായുന്ന ഒരു ഫലവിതപദ്ധതം കാണിക്കാം:

“ജംഭപ്രദേപഷിഥുവിൽ ഗ്രീഡശ്രദ്ധസ്വി നിന്മ
സർഖിണ്ണാധ്യദാർ വീണാ—
ശ്രൂംഭഞ്ചപാണാ മുന്ന ഗായത്രി സുരസുദശം
വിദ്രും ചൊല്ലുവാലു;
കമ്പിട്ടാള്ളപ്പരിപ്പുണ്ണകകമലമുല—
ഞ്ഞു, മടക്കത്തശിഞ്ഞു
രംഭ, ലൂംഭവാറുവട്ടം കമ്പരിതിരൈക്കിനാർ
മേനകാ മാനവേദ!”

കോഴിക്കോടു കോട്ടപ്പുറമ്പിലുംഭായിരുന്ന കോവിലക്കുന്നിനം ധാന്വേദനാന്തം സാമൃതിരിംഭാവു രാവിലെ ഏഴുമണിക്കു തള്ളിക്കുറ്റത്തിൽ തൊഴവാൻവരുന്നേൻ ചേലപ്പുറമ്പു നൂതിരി മുകുടിച്ചുപ്പിച്ചുകൊണ്ടു തള്ളിക്കുള്ളത്തിലേക്കു കള്ളിക്കവാൻ വരികയായിരുന്നു. അതു വെവക്കിട്ടും നന്ദത്തിരിയെ കള്ളിക്കാതെ കണ്ടതിലുള്ള നീരിസന്തോഷത്തുടി തന്മുഖം ചോദിച്ചു: “ചേലപ്പുറമ്പു സ്വപ്നത്തിലെന്ന വരികയാണ്” അശ്വേ? ഇതുനേരു വെക്കവാൻ ഏതേ അവിടെ വിശ്രഷ്ട

ണബായത്രു്” ഇതിനുത്തരമാണെന്നു മേൽക്കാണ്ടിച്ചു ദ്രോക്കം. ഇവിടെ ഒരു കാംപ്പംകൂടി പറയേണ്ടതുണ്ട്. ‘തളിയിലവിന്റു പൊളി’ എന്ന പഴങ്ങുവല്ലിനുന്നു അവിടെ സ്വർഗ്ഗ മെന്നു പറയുന്ന ഒരു സ്ഥലമുണ്ടെന്നുള്ളതാണു് ഒരു പൊളി. തളിക്കേഷ്ഠത്തിനുള്ളിൽ ‘സ്വർഗ്ഗത്തിൽ മം’ എന്നാക്ക സ്ഥലം പണ്ടേ ഉണ്ട്. അവിടെയായിതന്നു നന്ദത്തിരിയുടെ കീട ഭൂ്. ഇതും ഏറെശ്രീചൂഢാണ തന്നുരാൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു വരുകയാണു് അല്ലോ? എന്ന ചോദിച്ചുതും. അതുതനു സന്ദത്തിച്ചു്, താൻ സാക്ഷാൽ (തളിയിലുള്ളതല്ല) ‘സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നുതനു യാണു വരുന്നതെന്നും, അവിടെ കരിച്ചു ചില വിശ്വേഷണങ്ങളും എന്നും നന്ദത്തിരിക്കുവടിയും പറയുന്നു.

മാനവേദന്നരാജാവേ, ദേവസഭയിൽവെച്ചു നാരദമഹ ഷ്ഠി അന്തഘനതു മുണ്ടാക്കണം പാടിപ്പുകുറ്റിംഗോൾ ദേവ സ്രീകൃഷ്ണക്കാരായിച്ചുള്ള കാമവികാരങ്ങൾ വസ്ത്രിപ്പാൻ പ്രധാ സം. അവരിൽ ഉപ്പരി, മേനക, രംഭ ഇവർ ഇന്നയിന്നതോ കൈ അവിടെ കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. പോരേറു ശ്രഷ്ടം ചിന്ത്യം. ഏകാധാലും രാജാവിനു വെള്ളിച്ചുമാക്കുന്നും മതിയാവോളും കിട്ടിയതു സമാധാനംതന്നു.

ഒരു സന്ദര്ഭം ദ്രോണശാക്രതികൊണ്ടു പറരുക്കുന്ന ഒരു ഫലിതമാണിനിപ്പിറയുന്നതു്:

“എൻകാനക്കെടുക്കാതു, എഡവരിൽ എ—
നോനോനു വേരിട്ടാരാൾ;
പോകനേരമവർക്കു വൈരമവനോ—
ടെനോടു ചപ്പള്ളംപാഴം,
മുള്ളും വൈരവുമൊള്ളുംചെന്തവള്ളേഹാ
ഒവരം നമ്മേകിനാൾ,
മുഖ്യാപാംഗി മുഴങ്കിട്ടുന്നാൽ രസാൽ
മരുരാളു മരേറവനും.”

എൻറീ പ്രൈയത്തെ റണ്ട് കാമുകരാത്രെണ്ടിനാണ് ഒരു സൗക്രാന്തിക പാഠിനായും. അതുപോലെ അവർ റണ്ടാള്ളാട്ടം ചൊവരാത്രെന്നും ഭാവിച്ചിരുന്നതു. പക്ഷേ, ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. ശാന്തി ചെല്ലുന്നോളാണോ ചൊവരം; മറററ ആർ പോകുന്നോളാണോ. മുത്തു, ചൊവരം മുണ്ടെന്നെന്ന റണ്ടാള്ളിമാണോ അവർക്ക് എടുത്ത പെത്രമാറുവാനംണായിരുന്നതു. അതിൽ ചൊവരം എന്നിക്കെ തന്നെ. മററായും (മുത്തു) മറററ ആർക്കും കൊടുത്തു. മുത്തു, ചൊവരം മുണ്ടു പദ്ധതിക്കും ആ പേരിലുള്ള റണ്ടുതരം റത്നങ്ങൾ എന്നും ഒരത്തും. മുത്തിനു സന്ദേശാമന്നം, ചൊവരം ശബ്ദം എന്നും മുത്തുടി അത്തമ്മരണക്കുള്ളാ. മുണ്ടെന്നെന്ന റണ്ടത്തും കൊണ്ടാണോ കവി ഫലിതം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു.

ഹ്രദയാക്തി ഫലിതമായിട്ടുള്ളതിനും ഒരു ദാഹരണം പറയാം:

“കയ്യിൽ പുസ്തകമുള്ള പാനമുഖം, കരെ നീ
നിന്നാലുമെന്നാണും;
നീയ്യാരാബന്നാതവെദ്യുന്നോടു ഗണിതശാ—
സ്ത്രീയിൽ പരം വിജ്ഞനോ
അഞ്ചും രാത്രിയിലും യൈൻ ജനനി കേ,—
ക്ലൈനായതിനുംശയം
ചെങ്ങുനോടു പതി മുരുദേശമതിൽ നീ—
നീന്നു വന്നുതിട്ടും.”

കൈകയ്യിൽ പുസ്തകവുമെടുത്തുകൊണ്ടുവന്ന ഒരു വഴിപോകി നോട്ട് നായിക തന്റെ വീടുവത്തമാനംപരിശൃംഗം സഹായമായും തമന ചെയ്യുകയെന്ന വ്യാജത്തിൽ രാത്രി അവിടെ യമേഷ്യം രസിച്ചു താമസിക്കുവാൻ തന്നുമുകളില്ലെന്ന മനസ്സിലാ ക്കുന്നതാണിവിടെ ഫലിതം. അമ്മപ്പും രാക്കല്ലെ കാണുകയില്ല. വൈദ്യനാശനക്കിൽ അതിനു ചികിത്സ പരിശൃംഗരണ്ണം. ഒത്താവു മുരുദേശത്തു പോചിരിക്കുവാൻും. ജേയാതിപ്പക്കാരനാ

ഞങ്കിൽ അദ്ദേഹം എന്ന മട്ടാിവത്തെമന്ന പ്രധിം പറയണം. ഇത്രയേ കാണ്റും പരാജ്യനാളുള്ളൂ. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടുതന്ന അവിടെ താമസിക്കുന്നതിനു യാത്രാനംം ഭയപ്പെടാനില്ലെന്നും വഴിപോകുന്ന ഗ്രഹിക്കാറായില്ലോ.

ഈനാം ശമ്പുചിത്രംകൊണ്ടുള്ള ഒരു പുതിയ ഫലിതമുഖ്യം നോക്കാം:

“കണ്ണേ നല്ല കൃഷ്ണമണ്ഡാത മുരി—
എന്നുമൻ ജീവക്കടില്ലോ,
പണ്ണേ നല്ലോത വെള്ളു മുണ്ടു തലയിൽ
കണ്ഠാലത്രം വിസ്യുയം;
ഉണ്ണേ നീകലലൂരെട്ട് നല്ല കരമു—
ബാണനല്ല തദ്രാവലീ
ഗ്രീക്കണ്ണേശ്വര! പിനെന്നും വെറുതെ നീ
തോർമ്മുണ്ടുതീരോഡാലു.”

ഈവിടെ ഗ്രീക്കണ്ണേശ്വരനു തോർമ്മുണ്ടുകേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നപറ്റേണ്ടിക്കയാണു കവി ചയ്യുന്നതു്. അതിനു കാരണമായി കൃഷ്ണമുണ്ടു്, സോമൻ, വെള്ളുമുണ്ടു്, ഏക്കുകരമുണ്ടു് ഈ വകയെല്ലാം തന്നെ ദേഹത്തിൽത്തന്നെ ഉണ്ടെല്ലാം എന്ന പായനം. കൃഷ്ണം സോമനം വെള്ളുവും കരവും മററുമാണു സ്വന്തേ ഉള്ളതെങ്കിലും അതെല്ലാ ‘മുണ്ഡേ’നു് ഒരു സരസകവി ചരയുന്നോഫേളു്” അനവധി മുണ്ടുകളൂഡായിത്തീന്നതായേ ഫലിതം.

“ഗ്രീമതായുള്ള ‘വെള്ളുക്കര’ തളിൽ ‘വരി—
ച്ചുാട്ടി’ണക്കീട്ടിനേരുൾ
‘സോമഗ്രീ’ ചേരുന്ന് ‘വെണ്ണീരേഴ’ തടവി
മി’കച്ചാ’ചുംകൈട്ടുമായി
നാമ’പൂവാ’മയോടൊത്ത് ‘ഫലമല’യില്ല—
ഉള്ള ’ഇജറന്നാമ’ മുപം

യീമുട്ടാ'തോത്ത്'കണ്ണാൻ ഭവജലധിക്കിലീ—

‘മാതിരിപ്പുട്’ വെണ്ണാ.”

കഴിഞ്ഞപോയ മലിനകവി പെട്ടരചിയത്തു രാമനിളയൽ സ്വന്നിര ഇം ദ്രോകവും ഇം ത്രിക്കതിൽ ഗണിക്കപ്പെടാവുന്നതാ സാം. ഇതിൽ കുറിപ്പും കുറച്ച ത്രിക്കമെങ്കിലും ചില രസികത അദർ അധികാരിക്കും സമാധാനിക്കാവുന്നതുമാണെല്ലാ.

“അഷ്ടാംഗഹൃദയവ്യാവേദ,
നിന്നെനക്കാണാഞ്ഞുമന്ന എന്നാൻ;
മഞ്ഞലൈല്ലാം വയനായി,
കർഷ്ണം കൊടുവേലിയായ്.”

ഈതും ഉപായത്തിലെങ്കാൽ മലിനമായി ഗണിക്കാം. പക്ഷേ, സാധാരണക്കാക്ക മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമുള്ളതുകൊണ്ട് അത്മം പരയേണമെന്നേയുള്ള. അഷ്ടാംഗഹൃദയത്തിലീരു ഒരു പ്രസിദ്ധവ്യാവ്യാമം ‘സവ്രാംഗസൂനരീ’യാണ്. മഞ്ഞ ലീന രാത്രിയുടെ പേരെല്ലാം പത്രായണ്ണാകനു. വയനിനും ഉഗ്രാ ഏന്നും സംസ്കാരത്തിൽ പറയും. കർഷ്ണരാത്രിനും ചായ സ്വന്നിയും കൊടുവേലിയും അണിയുടെയും പേരുകൾ പത്രായ പദ്മാസാകനു. ഇതുപകാരം സർവ്വാംഗസൂനരീയായ നിന്നെ കാണാത്തതുകൊണ്ട് ഏന്നിക്കേ രാത്രിയെയാക്കു ദൃശ്യാഹമായിരിക്കുന്ന ഏന്നും, ചായൻ തീയുായിത്തീന്തിരിക്കുന്ന ഏന്നും, അത്മം സിദ്ധിക്കുന്നണ്ണെല്ലാ. പ്രസിദ്ധവെദ്യഗ്രന്ഥമായ അഷ്ടാംഗഹൃദയത്തിലേ വ്യാവ്യാമം കിട്ടാത്തതുകൊണ്ട് മഞ്ഞൽ വയനായും, കർഷ്ണം കൊടുവേലിയായും മാറിപ്പുടകനു ഏന്ന സ്വന്ന സ്വന്ന കേട്ടും തോന്നുന്ന അത്മം മരച്ചു് സവ്രാംഗസൂനരീയായ ഒരുവള്ളുടെ വിരഹംകൊണ്ടുള്ള സ്വന്നാപമാക്കിത്തിന്ത്തതഞ്ചേരു മലിനതം.

പച്ചമലയാളത്തിലുള്ള ഒരു പഴയ പദ്യത്തിലെ മലിനതം നോക്കു:

“മാടിൻകൊടിമടവാരേ,
കാട്ടം പടലും പിടിച്ചു മടിയോൻറെ
ഉട്ടകിടപ്പാനൊതവഴി—
യടിപിടിയോ പേരു ചൊല്ലി മറവിളിയോ.”

അടിപിടിക്ക് കാൽ പിടിക്കുക എന്നും അക്കിൽത്തല്ലുക എന്നും രണ്ടുത്തമ്മണ്ണു്. അതുപോലെ പേരുചൊല്ലി മറവിളിക്ക് ഉച്ച തരിലുള്ള നാമോച്ചാരണമെന്നും, ആരെ വിളിച്ചു നിലവിളിക്കുക എന്നും അത്യുദാഹരണം, അതുതന്നുണ്ടാണെന്നും. അതുതന്നുണ്ടാണെന്നും അത്യുദാഹരണം.

പെല്ലുങ്ങളുടെ സൗന്ദര്യപ്പിനുകുംകൊണ്ടുള്ള തക്കിൽ തല്ലിനെ ആസ്യുദമാക്കി ഒരു കവി ഹലിതാൻഡിൽ മംഗളപ്പാത്മന ചെയ്യും:

“കാടല്ലേ നിന്റു ഭർത്താവിന ഭവന, മതേ
നിന്റുന്നേരും നിന്മണാളും
ചുടില്ലേ പന്നഗത്തുപ്പറി; തവ കണവൻ
പാസിലല്ലേ കിടക്കും?
മാടല്ലേ വാഹനം നിന്റു ദണിൽ, നവനെയും
നിന്റു പ്രയാസം മെയ്യുകില്ലോ?
കൂടില്ലേ തക്കമിനേന്നുമ രമയേ മട—
ക്കം മൊഴിക്കായു് തൊഴുന്നും.”

ഉമയുടെ ഭർത്താവു് തന്റെ ഭർത്താവിനേക്കാർ മോശക്കാരനാണെന്നു വരുത്തുവാൻ രമ വേറുതെ ഇടങ്കാലിട്ടുകയാണു്. നിന്റുന്നു ഭർത്താവിനു “കാടല്ലേ ഭവന” മെന്നു്. “അതനേംബാട്ടം പററില്ലേ” എന്ന ഉമ ചോദിച്ചപ്പോൾ അക്കാന്തും തീന്നും. റിവൻ “സൃഷ്ടി ചുടില്ലേ” എന്ന ചോദിച്ചതിനു “കിടപ്പുത നേ പാസിന്റെ മേലല്ലേ” എന്നുള്ള ചോദ്യം കണക്കിനു പററി. “വാഹനം കാളയല്ലേ” എന്ന ചോദിച്ചപ്പോൾ രമയുടെ ഭർത്താവിനു “മാട മെയ്യുവാൻ വക വേണേം” എന്നായി.

ഇങ്ങനെ തക്കിച്ചു രഹയ മയക്കന വാക്കിനശ്രീ നഞ്ചൈട
ക്രതകവി തൊഴുന്നതു്.

ഈന ലോകത്തിൽ പരക്കായുള്ള രഹംഭവം ഒരു കവി
പദ്യംതിൽ ഫലിതമായിപ്പറാം ടുള്ളതിന്റെ രസം അനുസ്പ
ദിച്ചുതന്നെ അഭിയേഖിത്താണു്. ഇതാണപ്പുദ്ദേശം:

“ജഗത്തികലാക്ഷേപരനീടു് പദ്മഭ-

യിരിപ്പുണ്ടു നേരെന്നു പേരായ വസ്തു

അമരതാലതിപ്പോർ ചുത്തണ്ണിച്ചുതണ്ണി—

പ്രാന്തേതാളമെയുള്ളുവെന്നായിവനു്.”

പണ്ടു ലോകത്തിലല്ലാട്ടും പരന കിടന്നിൽന ഒരു വ
സ്ത്രിവായിതനു നേരു് (സത്യം): അതിപ്പോർ വട്ടം ചുത്ത
ണ്ണിച്ചുതണ്ണി പ്രാന്തേതാളും (ഒരു പണ്ണത്തിന്റെ വട്ടത്തോളും)
മാത്രമേ വല്ലപ്പുറുള്ള എന്നായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. പണ്ണത്തി
നെറു കാഞ്ഞും വത്തന്നതുവരെ മാത്രമേ സത്യമുള്ള എന്നും ഇതി
നാമധ്യംഭാക്യാർ ഫലിതം അത്യന്തം എദ്യമായിരിക്കുന്ന
ബേബ്ലോ.

ഈതാനുമല്ലാതെ കടങ്കമ്പ(തീറിറിക്കുമ)യുടെ മാതി
രിയിൽ ഒരുവക ഫലിതമുള്ളതാണു് താഴെ എഴുതുന ഭ്രാക
സ്തിലുള്ളതു്.

“കാരേല്ലുംബോർ വിള്ളും തൊഴുക്കരി, കരിയിൽ

ചേര്ത്തു വെച്ചുതിയെന്നാൽ

മാറ്റും വില്ലു, വില്ലിൻ മുകളിലമരങ്ങവോ—

ക്കല്ലുൽ തീപ്പോര ബാണം;

പോറി ബാണം കിടക്കം മണിമയശ്രയനാം

കക്കണം, കക്കണത്തു—

പ്രൂഹരും കാരേരാറു നന്നിത്തണാഴിലുകൾ ശ്രീവപേ

അരുഴം തിക്കർമ്മാലോ!”

കാരേല്ലുംബോർ വിള്ളുംനതാണു് തൊഴുക്കരി. (നെറീയി

പുത്ര തീക്കണ്ണ്); ആ കറിയിൽ വെച്ചുതിയാൽ വില്പിന മാർഗ്ഗം. (സ്വർഘ്ഗിരിയായ മഹാമേതവാണ്ഡ്ലോ വില്പ്); വില്പിൻറെ (മേതവിൻറെ) മുകളിൽ താമസിക്കുവൻ ദേവ കാരാകയാൽ അവക്കുറ്റൽ തീക്കവാനാണ് ബാണം (മഹാ വിജ്ഞം); ആ പോർട്ടി കിടക്കുന്ന മണിമയയയനം (അനന്തൻ സപ്തം) ആണ് കുക്കണം (വളു); കുക്കണത്തിനു പോരു ശുക്ക നാട്ടു (ഭക്ഷണം) കാരുമാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള ദേവൻറെ സ സ്രൂദായങ്ങൾ എത്ര നന്നനും (അമാനഷമാണെന്ന ധനി പ്രീചുകൊണ്ട്) കവി സ്ഥിതിക്കുന്നു.

ഈനി ഇന്നത്തെ ചില ഭാഷാകവികളെ ഉപഹസിക്കുന്ന തായി ഒരു ഫലിതപദ്യംകൂടി ഇവിടെ കാണിച്ചു് ഇതുപസം ഹരികാം.

“നന്നായുള്ളാരലങ്കാരവുമകലവെടി—

ശതത്മമല്ലാമുപേക്ഷി,—

ചുപ്പാനായ് പാകാദി കൈവിട്ടിട്ട പരമപദം

ചേതവാൻ മോഹമോട്ടം

ഈനിക്കാണന്ന ഭാഷാകവികളമവിലം

താപസപ്രായമാക,—

നെന്നാൽ മഴന്ത്രം താനിനിയിവൻ തുടങ്ങ—

നാകിൽ നന്നായിരിക്കും.”

ഈനു കാണുന്ന ഭാഷാകവികളെല്ലാം താപസപ്രായമാരാണു നു കവി പറയുന്നു. എങ്ങനെന്നെയെന്നാൽ അലങ്കാരങ്ങളോനും ഇവക്കാവശ്യമില്ല; അത്മ(ധന)മല്ലാം ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. പാകാദികൾ (ഭക്ഷണം പാകംചെച്ചുക മുതലായതു്) ഇവർ വിട്ടിരിക്കുന്നു. പരമപദം (പരബ്രഹ്മസായുജ്യം) ചേരാനാണി വക്കാഗ്രം. ആകൈക്കൂടി സർവ്വമുപേക്ഷിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാലിനി തെക്കുടംകൂടി ഇവർ ചെങ്ങുണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. അതായതു മഴന്ത്രം ദീക്ഷിക്കുത്തനെനു. ഇന്നത്തെ

കവികൾക്ക് അലങ്കാരമീല്ല; അത്മമീല്ല; ഭാക്ഷാദികളായ പാക്കട്ടങ്ങളാ കൈശരക്യാദിപ്രതികളോ ദന്തം കേട്ടിട്ടുണ്ട്; ആകെക്രി പരമപദം (കവി എന്ന ഉംകുഷ്ഠപദം) കിട്ടണ മെന്ന മോഹം മാറ്റുമ്പെട്ട്. എന്നാലിനിയിവൽ മാനസ്യത്വം ടിരുത്തിയാൽ (മിണ്ഡാതിരുന്നാൽ) എത്ര ഭേദമായിരുന്ന എൻ ഫലിതം. ഈ പരേതനായ മഹാകവി ചന്ദനാദ്ധരി രവിവമ്കോയിത്തന്നുരാൻറെ കൃതിയാണ്.

വെണ്ണണി മഹാന്നപുതിരിപ്പാട്

മലയാളഭാഷ പല ഘട്ടങ്ങളും കടന്ന് ഈനു സാമാന്യം നല്പാത നിലയിലെത്തിനേപ്പറ്റിട്ടിട്ടും. ജീവഞ്ചഭാഷകൾ എന്നും വളർന്നകാണേഖ ഇരിക്കുമെന്നുള്ള ന്യായത്തിൽ, നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കും വളർച്ച നിലന്നുമാറായിട്ടില്ലെങ്കിലും ശ്രദ്ധവോ, ബാല്യം തും രണ്ടുവസ്ഥകളും കടന്ന് ഇതിപ്പോൾ ധനവന്തരിൽ കാലുന്നിയിൽക്കുകയാണെന്നു പറയുന്നതിൽ പക്ഷാന്തരമുണ്ടാകയില്ലെന്ന തോന്നുനു. ഈ ഒരു ഘട്ടത്തിലേക്കു കൈരളിയെ കൈപിടിച്ചു കയററിക്കുണ്ടുവതവാൻ പ്രധാനമായി പരിഗ്രഹിച്ച ഒരു മഹാനാണ്ണ വെണ്ണണി മഹൻ നപുതിരിപ്പാട്.

കൊല്ലുവർഷം പതിഞ്ചാനാംശതകത്തിനും പ്രാരംഭ ഘട്ടത്തിൽപ്പോലും കൈരളി കൗകാരദശയിൽനിന്നു കയറിയിരുന്നില്ല. അനു കേരളരാജ്യംതന്നെ വലിയൊരു കലാപകാലം കഴിഞ്ഞു പുതിയൊരു യുഗത്തിലേക്കു കുഴുച്ചു കടന്നിട്ടും ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അതുവരെ, അരനുറരാണും കാലം, മെമ്പുറിൽനിന്നു വൈദികക്കണ്ണയും ടിപ്പുവിനും അകുക്കണ്ണങ്ങളും, ചേലകലാപവും, ജനങ്ങൾ സമ്പ്രദായങ്ങളും നാട്വിഞ്ചാട്വാനിടയായതും അടുത്തുകഴിഞ്ഞെന്തെ സംഭവങ്ങളും യിരുന്നു. പ്രിട്ടിഷ് മലബാറിൽനിന്നും കൊച്ചിപ്പറ്റിമയിൽനിന്നും തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു ടാടിപ്പോയവരെല്ലാം അവരുടെ സംഭവങ്ങളും മടങ്ങിവന്നും സ്വന്തമാലമേ അനേകംയിരുന്നുള്ളു. അതുനിമിത്തം ഈ പരഞ്ഞകാലത്തു ഭാഷാസാഹിത്യത്തിനു പുന്നോഗതി തടയപ്പെട്ടിരിക്കുമെന്ന തീർച്ചയാണ്. എന്നിട്ടും

ചില സൊക്കുകൾക്ക് ഈ വിഷമല്ലത്തില്ലോ കവിത താനേ
പുരപ്പെട്ടിരുന്നതാണെന്നും. അനാശ്വര ഒരു ദ്രോക്കമാണിതു്:

“അപായതാരമലസിസ്യപനാട്ടിലെന്ന

അപായതിലുതിനമുന്നു വരിക്കവന്ന

അപായ താ ഡ്യടിതിനെന്ന പാശ്ചത്യ മുത്യു—

അപായ തേ നരകമന്മു നഭാവുനാതൈ—”

അമലസിസ്യപണി (കന്നലക്കോനാതിരിയെട) നാട്ടിൽ ഈ
നീ് ആരാണ അപായതു് (എതോടു രാജസ്വാപമാണ ഭരി
ക്കുന്നതു്) എന്ന അപായതിലു (മനസ്സിലായില്ല) അതിനു
മുമ്പു വരിക്ക (ആർഹവീതം നിശ്ചയിച്ചുവരിപ്പിരിവിനു്) വ
നു ഡ്യടിതി (പെട്ടെന്നു്) അപായ (അപ) താ എന്ന പറ
ഞ്ഞിട്ടുള്ള മുത്യുഅപായ (അതകസ്വാപനായ) നഭാവുനാ
തൈ (നഭാവു എന്ന പേരുള്ള) തേ (നിനക്കു്) നരകമന്മു (ന
രകം ഭവിക്കേട). ഈതാണ ദ്രോക്കത്തിനിൻ്റെ താല്പര്യം.

കോഴിക്കോട്ടുള്ള തണ്ണീൻ്റെ കോട്ട വൈദാദർ പിടിക്കുമെന്ന
തീർ ആധായപ്പോൾ സാമുതിരിരാജാവു് വെടിക്കുമ്പന്നറയ്ക്കു തീ
കൊള്ളത്തി തന്നോട്ടുള്ളിട്ടി ആ കോട്ടയും അതിലുള്ള സകല സാ
ധനങ്ങളും ചുട്ട ഭൗമാക്കിയിരുപ്പേം സാമുതിരിരാജ്യം ആ
സുൽത്താനയീനമായ കാലത്തു് ജനങ്ങളിൽ ഓരോത്തണ്ണരോ
ടം ഓരോ അപാവീതം നവാബ് വരിപിരിച്ചിരുന്നു. അതു
കൊണ്ടുള്ള സങ്കടം ഒരു കവി ദ്രോക്കാപത്തിലെഫുത്തിയതാ
ണ മേൽക്കാണിച്ചതു്. നവാബ് എന്ന വാക്കിനു പഴയ ആ
ളുകൾ നഭാവു് എന്നാണ പരാത്തിതന്നു്.

ഈ പരാത്ത കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഭാഷാരീതിയും ഈ
പദ്യംകൊണ്ടുതന്നെ നമ്മക്ക് എത്താണെനഭാറം മനസ്സിലാക്കാമ
ണ്ണോ. ഈതിലെ നാലുംപാടം മുഴുവനും ശ്രദ്ധാസംസ്കൃതമാക
യാൽ സംസ്കൃതവ്യൂഹത്തിയില്ലാത്തവക്ക് അത്മം മനസ്സിലാക്ക
വാൻ നിവൃത്തിയില്ല. 1001-ാമാണ്ടുമത്തിൽ തുടങ്ങുന്ന പതി

നൊന്നാം ശതകത്തിൻറെ ആദ്യാലത്താളിൽ കവിതയുടെ ഈ ആവശ്യത്തിനു പറയുന്നതുകൂടി മാറ്റരെമാനും വന്നിരുന്നില്ല. അതു പോരാ എന്ന കത്തീ ഭാഷാകവിതയുടെ രീതിയിൽ ദ സ്വന്മായ ഒരു പരിവർത്തനം വരുത്തുകയാണ് പുന്നോട്ടത്തിൽ നന്നുതിരിയും വെണ്ണണി നന്നുതിരിപ്പാട്ടുവരും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഇതിൽ പ്രമമസ്ഥാനം പുന്നോട്ടത്തിൽ നന്നുതിരിക്കും ബന്ധനയേ പ്രാഥാണികമതം. അദ്ദേഹം അങ്ങനുകം കവിതകു മുണ്ടാക്കിട്ടുണ്ടെന്നു കേട്ടിട്ടുള്ളത്തിലൂടെ അധികമൊന്നും പുറ അതവന്നുകണ്ടിട്ടില്ല. മുല്ലമംഗലത്തു നന്നുതിരി എന്നൊരു സമ കാലികനായ കവിക്ക് ഇദ്ദേഹത്തോടു കുറേറ്റു തിരക്കണ്ടായി തന്നെ. ഒരവസ്രഹത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു പുന്നോട്ടത്തുന്നുതിരി കൊടുത്ത മറുപടിയുടെ രൂപരേഖയേ,

“മുല്ലമംഗലമന്നാലും
പുന്നോട്ടത്തോടെതിക്കാലും
ഒരും പലരോടേററാൽ
തോറുപോമുന്ന നിശ്ചയം”

എന്ന പദ്യം. മുല്ലമംഗലം (നിശ്ചല)തന്നെന്നാണകില്ലോ അതീ നു പുന്നോട്ടത്തോടു് (അവിടെ അനവധി മുല്ലയും മറു പലതു മുണ്ടാക്കുന്നതിനാൽ) എതിക്കുവാൻ പറുകയില്ല എന്നീ ക ലുന എത്ര കുമ്മായിരിക്കുന്നു. “പുരുഷത്തെല്ലാം നേരിതനു്” എന്ന തുടങ്ങുന്ന സ്വപ്നസിഖമായ പദ്യം ഈ പുന്നോട്ടത്തിൽ നന്നുതിരിയുടെ തുടിയാണ്. കഴിയുന്നതും ഭാഷാപദ്ധതികളും തന്നെ സ്പീകരിച്ചും, അത്യാവശ്യം സ്വപ്നസിഖങ്ങളും സംസ്കൃതപദ്ധതികളും മാത്രം സംസ്കൃതവിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങളും പേ കഴിച്ചു പകരം ഭാഷാപ്രത്യയങ്ങൾ ചേരുതു് പ്രയോഗിച്ചും ആ വണ്ണസ്വഭവത്തിനുതക്കന്നവിധം പദ്ധതികൾ തുടിയിണക്കി കവി തയ്യാംകുന്നതാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൻറെ പ്രധാനഗുണം.

പുന്നോട്ടം ആരംഭിച്ച ഈ പ്രസ്ഥാനം വെണ്ണണി

അക്കുന്നമ്പുതിരിപ്പാട് വളരെ പുഞ്ചിപ്പേട്ടതി. കേൾക്കുന്നും അയ്യും അത്മം മനസ്സിലാക്കണമ്പെടുവിയും ദ്രോകം ഉണ്ടാകുന്നതി ലായിൽനാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഷ്പങ്കം. വെണ്ണണി അക്കു എൻറെ ഏറ്റു ദ്രോകം ചൊല്ലിയാലും സാമാന്യക്കാക്ക് അത്മം മനസ്സിലാംവാൻ രണ്ടാമതു ചൊല്ലേണ്ടിവരുകയില്ല. ശ്രവണാസുവാസത്തിലൂള്ള ഈ നിഷ്പങ്കം പദ്യരചനയുടെ ഏല്പാവശ ത്രാം സ്പർശിക്കുന്നതാണ് വെണ്ണണിപ്പുംഘാനാത്തിന്റെ ജീവൻ. ആ അനഘ്രഹിതകവിയുടെ ഏറ്റു ദ്രോകവും ഇതിനു ഭാഗരണമായുള്ളക്കാവുന്നതാണ്.

“ദയശാരം ലവാലേശംപോലുമില്ലാത്ത ദേശം
പരമിഹ പരദേശം പാക്കിലത്യാത്മോശം
പരകിൽ നഹി കലാശം സീമയില്ലെങ്കാം
സുമുഖി! നരകദേശംതന്നെന്നയാണിപ്പരദേശം.

പെയ്യാ വഴിക്കു മഴയും മുളക്കിക്കളിപ്പാ—
നയ്യോ തണ്ണത്തു ജലവും കളവും ചുതക്കം
കരുബാലെ വേണമവിലം കളഭാഷിണി കേ—
ളിയുാളുകൾക്കു വിഷമം പരദേശവാസം.”

നസ്തിരിപ്പാട്ടിലെ രാമേഷപരാധാത്രാദ്രോക്കന്നുളിൽപ്പെട്ട രണ്ടു പദ്യമാണിതു്. ഒരു മലയാളിക്കു പരദേശത്രുതു പോയാലുണ്ടാകുന്ന അനഭവം ഇതിലധികം ഉള്ളിൽ തുട്ടത്തക്കവിയും പരയുന്നതെങ്ങനെന്നു സംസ്കൃതപുത്രത്തിലൂള്ള പദ്യമായാലും ആവിശ്വസ്യത്തിലൂള്ള ഏതുതരം പാട്ടായാലും അക്കുന്നമ്പുതിരിപ്പാട് കവിതയെഴുതിയെങ്ക്കും മേൽക്കാണിച്ചു നിഷ്പങ്കയോടുകൂടിതന്നെന്നയായിൽനാം. പക്ഷേ, മുൻപ്പുണ്ടാക്കിയ ചില ദിവസ ദ്രോക്കന്നുള്ളും പാട്ടകളുമല്ലാതെ വലിയ കൂതികളുണ്ടാണും നമ്മൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയായി ഇതുവരെ കിട്ടിയിട്ടില്ല.

അക്കുന്നും കാലടടിക്കളെത്തന്നെ അത്യുന്നം ശ്രദ്ധയോട്

കൂടി പിന്തുടരകയശേഷ മഹൻനപുതിരിപ്പാട് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. അതുനിമിത്തം ഈ രണ്ടുപോതാടങ്ങൾ കവിതകൾ ഒരേതര തതിലിരിക്കുന്നതും, ഇവരിൽ ഒരാളുടെ കവിത മഹറയാളുടെ ധാരണനു പറഞ്ഞാൽ എത്ര കവിയമ്മമ്പഞ്ഞും തിരിച്ച് റിയാസ്കചിയാത്തവിധി നൽകിരിക്കുന്നതുമാണ്. ആദ്യത്തെ വൈഖണിപ്രസിദ്ധികരണം 3-ാം പുസ്തകത്തിൽ അച്ചുരൂപി യും മഹാരാജും ചില മുഴൈകൾ മാറിച്ചുത്തുപോയിട്ടുള്ളത് ഈ ഒരു സംഗതികൊണ്ടുതന്നുണ്ട്. മഹൻനപുതിരിപ്പാട്ടിലെ വൈമാന്ത്ര്യസഹാദരനായ കാത്തിക്കട്ടൻനപുരാഡ തിരിപ്പാട്ടിലെ ചില ദ്രോക്കങ്ങൾക്കും തുട്ടിന്തിൽ മാറിച്ചുത്തുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിലും അത്രുതമില്ല. മഹൻനപുതിരിപ്പാട്ടിലെ ആദ്യകാലത്തു കവിതകളാണ് അധികവും അച്ചുരൂപി പദ്ധതിക്കു അനുസരിച്ചിരുന്നതും. അനും അദ്ദേഹത്തിനു സംസ്ഥാപിച്ചുപറിച്ചു കാബാധിപ്പിക്കുന്നും. ക്രമേണ സംസ്ഥാപിക്കുന്ന കരാർ പഠിക്കവാനിടവന്തോടുകൂടി കവിതയിൽ അധികമധികം സംസ്ഥാപിച്ചുപറിച്ചു വന്നതുന്നും. അതുകൊണ്ടാണ് “അദ്ദേഹചക്കച്ചാധിതാസകാരേ” എന്നും, “കാബവുനാവിട്ടുക്കുമരകുട്ടകടക്കാക്ഷാക്ഷം” എന്നും മറ്റും ചില പ്രയോഗങ്ങൾ അചുപ്പമായിട്ടുള്ളൂണ്ടും വന്നപോയിട്ടുള്ളതും. ആദ്യകാലത്താംതുടർന്നുനിന്നും വരുകയേണ്ടിയായിരുന്നു.

“നിലവിട്ട് പകച്ചുനിന്നപോയും ഞാൻ
കലവെട്ടിനു കരിവാഴപോലെ.”

ഈജാതി പച്ചമലഃംപദണ്ഡൾ മാത്രമേ അഞ്ചാക്കെ പുറപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളൂ. മഹൻനപുതിരിപ്പാട് ആദ്യം കരാക്കാലത്തോളം ഉണ്ടാക്കിയ അനവധി ദറബ്ദ്രോക്കങ്ങളും, പ്രസ്തുതാവലം വന്നപോയിട്ടുള്ളതും മതി അധികം സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതുമാണ്.

മേൽക്കാണിച്ചപ്രകാരം ലഭ്യവായ ഒരു വ്യത്യാസം അക്കൂൺറയും മഹാക്കൂൺ കവിതകളിൽ പറയാമെന്നല്ലാതെ സാമാന്യനും രണ്ടും തുലനംചെയ്യുന്നൊക്കീയാൽ ഒരുണ്ണണി ക്ഷപോലും വ്യത്യാസം കാണുകയില്ല. ഈ സംഗതി മഹാൻ പുതിയിപ്പൂർവ്വതന്നെ ഏവസരത്തിൽ പ്രസംഗവശാൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കണ്ണികാർ കബറിഭരേ! കളലസ—

നാധ്യമുള്ളോൽ കണ്ണ—

കണ്ണക്കടയിലോനു രണ്ടു മുറിയായു—

പൊഴിച്ചുവെച്ചിട്ടതിൽ

രണ്ടും തുടക്കിലേതു നന്നിതി കട—

നാഹന ചോദിക്കമാ—

റുണ്ണാ, കേളുള്ളപോലെയാണു കവിത—

ഈ രണ്ടുപേരും പ്രിയേ!”

ഈതു പരമാത്മംമാത്രമാണെന്നു രണ്ടുപേരുക്കേയും കവിതകൾ യാരാളം പരിചയിച്ച സഹ്യങ്ങാരോക്കു സമ്മതിക്കും.

മേൽ വിവരിച്ചപ്രകാരം ‘പുന്നോട്ടത്തിൽ പുജ്ജിച്ചതും’ അല്ലെങ്കിൽ ‘പലപ്പും’മാക്കിക്കാണിച്ചതനുത്തമായ പുതിയ കവിതാപ്രസ്ഥാനത്തിനു വേണ്ടുന്ന പുജ്ജിയെല്ലാം തുടി ‘പരിപാക്കാ’വത്തതി, പാക്കു ആളുകൾക്കു് ആസ്പദ്യമാക്കിത്തിന്ത ഒരു മഹാകവിയാണു് വെണ്ണണി മഹാന്നന്നപുതി, റിപ്പാട്ട് എന്നമാത്രമാണു് എനിക്കിവിടെ പറയുവാനാളുത്തു്.

ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ മിക്കതും മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകഴിഞ്ഞതിട്ടുള്ളതാണെല്ലാ. സർസ്യതപ്രത്യയ യങ്ങൾ തിരെ ശേഖ്യം, ശുശ്മമലയാളവാക്കകൾ മാത്രം സ്വീകരിച്ചും കണ്ണാഡി, വിസന്ധി ഇഷ്വക ഭോഷണങ്ങളാണും വരാതേയും, രൈക്കൽ ചൊല്ലിക്കേട്ടാൽ ആക്കം മനസ്സിലുക്കണക്കാവിയത്തിലും കണ്ണാഡനടക്കരമായ രീതിയിൽ കവിതയുണ്ടാക്കുന്നതിന്റെ ചുരുക്കണ്ണാഡിൽ ഇതിന്റെ ഒരു സാഭാരം.

സംസ്കृതപദങ്ങൾ അത്യാവധ്യം സ്പീകരിക്കാമെങ്കിലും ആവക ശബ്ദങ്ങൾ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായിരിക്കണമെന്ന നിർബ്ലൂപ്പ സ്ഥാപിച്ചു. ഒന്നോ രണ്ടാം മലയാളവാക്കകൾ മാത്രം ഏട്ട് ക്ഷക്ഷ യും, വാക്കിയെല്ലാം പ്രത്യയങ്ങളുടുകൂടിയ സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളെക്കാണ്ടു നിറയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള പഴയ ഭാഷാചാര്യ ദ്രോക്കങ്ങൾ ഇന്നതെന്തെ ഒരു ഗ്രൂഖമലയാളിക്ക് കേവലം നി തപായോഗമാണ്. അതുപോലെതന്നെ “ഗ്രൂരാമചാത്രൻ വാ ശ്രൂഷണാംബിന് പോരാളിവിരാൻ സമരേ നിചത്യ്” ഇത്യാം ദ്രോക്കങ്ങളും, “ആക്രൂതി കണ്ഠാലം തിരംട്ടേയം, ആരാലിവർത്താ നന്ദരം പേയം” എന്നീവക പാട്ടുകളും നൊല്ലും മോതം തുട്ടിക്ക ശച്ചതുപോലെ അനുബദ്ധപ്രദങ്ങളാകയാൽ ആവക തീരെ വർഷ അജിക്കണം. ദ്രോകം ചൊല്ലുന്നുവാൻ പദങ്ങളുടെ ആവിളം ബന്ധായും, കണ്ണുന്നുവപ്പുദമായും ഉള്ള ഉച്ചാരണങ്ങളിനു സുകര മായവിധി സന്നിച്ചേരണം. പ്രാശാനന്ത്രാസാദികൾ രസ പ്രദക്ഷിണവിധത്തിൽ പ്രയോഗിക്കണ്ടതു പ്രത്യേകം ഒരു നി ഐഷ്ഠ്യാശാം. ഇങ്ങനെ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനുള്ള വിശേഷം, കണ്ണുന്നുവരുതാണെന്ന പ്രസിദ്ധിശബ്ദം; താഴെ ഏഴുതിയി ദ്രോക്കത്തിൽ പറഞ്ഞതൊക്കെത്തണ്ണാണ്,

“കോർത്തേതനോലേണമോരോപദക്ഷിച്യിൽ നന്ദം—
പാലിൽ നീരെന്നപോലെ—

ചുത്തിഭേണം, വിശേഷിച്ചതിനിടയിലല—
കാരമുണ്ടായ്വരേണം,

പേത്തും ചിന്തിക്കിലിത്തമം നിതപമഞ്ചിത്രേ—
നേണമിനിത്ര വന്നോ—

തീത്തിടാവു ശിള്ളോകം ശിവശിവ കവിതാ—
രീതി വൈഷ്ണവമത്രു.”

ഈ വളരെയൊന്നും വിസ്തൃതിക്കേണ്ടതായിട്ടില്ല. കാര്യാംന സ്വാത്രത കാലഞ്ചിനിപ്പാറം ജനസംമാന്യത്തിനും കവി എ നു പേരിന്ന് മത സന്ധാദിച്ച പ്രധാനകവി വെള്ളണി

മഹാസന്ദേശത്തിൽപ്പാടാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിൻറെ കവിതകൾക്കു നാഭോദയ അത്യമാത്രം സംഖ്യാക്രമായ പ്രചാരം മറ്റൊരു കവിയുടെ കൃതികൾക്കാം സിഖിച്ചിട്ടില്ലാലോ. കവിതാവിഷയാഖാം മഹാസന്ദേശത്തിൽപ്പാട്ടിലെ ശിഷ്യനാം, തവേമാത്രേയ സഭാദാരനമായ കാർണിക്കട്ടൻതന്നുരാൻ തിരുമേനിയാണ്' അടുത്ത അവകാശി: 'കവിസാമ്പുണ്ടെന്ന്' കൊച്ചുഖ്യാതത്തു മുൻ തിരുമേനി ഒരു മഹാകവിതന്നൈയായിതന്നെവക്കില്ലോ 'ഭാഗസാമാന്യത്തിൻറെ കവി'യാണിങ്ങനേം എന്ന സംശയമാണ്.

ശ്രീകൃഷ്ണം പറഞ്ഞത്തുകൊണ്ടുതന്നെ വെബ്മൺ മഹാസന്ദേശത്തിൽപ്പാടു് ആധുനികഭാഷാകവിതയുടെ ആദിപ്രവർത്തകയാഖാം അതിപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനത്തിന്നർഹമനാണെന്ന ഒരു സാമാന്യം മുഴുമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതേകാരണം ദാശാംഗത്തെന്നും അദ്ദേഹം നമ്മുടെ ശാശ്വതസ്ഥാനമുണ്ടു് അർഹനാണാണെന്നും തീർച്ചയുണ്ടോ. കവിതയു് ആം മഹാസന്ദേശത്തെ തിരഞ്ഞെടുത്ത പുരപ്രഖ്യാം, ഭാഗം മുതലായ വിഷയങ്ങളുള്ളപ്പാറി ചിലർ ഇന്നു കാരം പറയുന്ന നിന്നും ധാരകാരത്തിലുണ്ടു്. ചൗണ്ഡണി വല്ലിച്ചതല്ലോ അക്കാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിനൊള്ളൽ അനുഭവങ്ങൾ മാത്രമാണോ. അദ്ദേഹത്തിൻറെ ഓരോ കൃതിയും, ഒരു കലാകാരൻറെ ഒപ്പുംകും ഉൾക്കൂഴുമായ ഓരോ കാവ്യമായിട്ടുണ്ടോ എന്നുമാറ്റും നോക്കിയാൽ മതി. 'ആം മഹാസന്ദേശ പ്രസ്ഥാനത്തിനു് ഇന്നും ഒരിള്ളക്കാം തൃഖിയിട്ടില്ലാലോ. ഭാഷയിൽ ഗദ്യസാഹിത്യത്തിനും മാത്രമല്ല, പദ്യസാഹിത്യത്തിനുംതന്നെയും പലതരം അഭിലൃഷ്ട മാറ്റങ്ങൾ ഇതിനിട്ടുണ്ടു് സംഭവിച്ചുകൊണ്ടാണെന്നും നാശങ്ങളിലും വെബ്മൺപ്രസ്ഥാനത്തിൻറെ സുസ്ഥിരമായ അസ്ഥിവാരം ഇന്നും അതേനിലയിൽത്തന്നെ നില്ക്കുന്നതേ ആളുള്ളൂ.

മലയാളഭാഷയ്ക്ക് ക്രമത്തിലുണ്ടായ പുരോഗതി

മലയാളഭാഷയുടെ ആദികാലത്തെ സ്ഥിരി എന്ന്? ഇം ഭാഷകാർ എങ്ങനെന്ന ഇവിടെ വന്നുചേന്നു? ഇതിനും പുരോഗതി എത്തെല്ലാം തന്റെ ലിഖായിൽനാം അതുനിമിത്തം എന്ന് അനാറുമുള്ള പരിവർത്തനമാണ് വന്നതു്? ഇത്തരത്തിൽ ഇതും പണ്ടുനേരുള്ള ചില് ചാച്ചകളാണീവിടെ ചെയ്യാനദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

ഭാരതവാസിയിൽ വിനധ്യാപര്യതനിരയുടെ തൈക്കാവ ശം മുന്നഭാഗത്തും സമുദ്രത്താൽ ചുറരെപ്പൂട്ടിരിക്കുന്നതും, തെക്കാട്ടു കുമേൻ റീതിചുത്തണ്ണി തല കൂർത്തിരിക്കുന്നതുമായ ദാജ്യഭാഗത്തിനു ‘ഒക്ഷിണാപമ്’മെന്നും, ‘ആവിധിവശി’മെന്നും പണ്ണേ പേരു പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. ഇതിന്റെ മദ്ധ്യം ഭാഗവും ഉയൻ പരന്നകിടക്കുന്നതുമായ ആവിധിപിംഗ്രമിയിൽ അനേകം സഹാര്യാഭ്യന്തർക്കു മുമ്പുതന്നെ ജനവാസജ്ഞാനായിൽനാം. ലോകത്തിൽ ആദ്യം മനഷ്യരാജായതുണ്ടെന്നു ലുവിടെയാണെന്നതുടെ ഒരു സിദ്ധാന്തമുണ്ടു്. അതെന്നായാലും അനവധികാലം മുമ്പുതന്നെ ഇവിടെ ആളുകളുണ്ടായിരുന്നു എന്നതും അനിഷ്ടധ്യമായ അനേകം തെളിവുകളുണ്ടു്. ആ ജനസമൂഹായത്തിനും അനുനാസികൾ ഭാഷയുമണഡായിരുന്നു. അജീബാണു് ‘മുലഭാവിധിഭാഷ’ അല്ലെങ്കിൽ ‘കരിതമിൽ’ എന്ന പരയുന്നതു്. ഇതുന്നതെന്നായാണ് മലയാളഭാഷയുടെ മുഖ്യം.

ആവിധിപിംഗ്രമിയിൽ ജനസംബന്ധത്തെ വബ്ല്ലന്തുന്നു രിച്ചു് ഉപജീവനമാർഗ്ഗം തേടിയോ, വ്യാപാരാവശ്യങ്ങൾക്കു

വേണ്ടിയോ ഓരോകാലത്തു് ഓരോ വർഷാർ അട്ടത്ത പ്ര ദേഹങ്ങളിലേക്ക് നീംവുവാൻ തുടങ്ങി. തെലുക്കരം ക്ഷേത്രാടക യാ മറ്റും ഇന്നതെന്ന മുലസ്ഥാന വിച്ചപോയവരാണ്. ആ ശ്രീ ഗണപതിയും പദ്മിനിശ്വാസം കുടം പട്ടംഗണത്തിന്റെയിവരഘേരു ഇ നന്നതെ മലയാളികളുടെ പുറ്റിക്കൂർ. മുലദാവിധിഭാഷ സം സാരിച്ചിത്തനബർ ആ ഭാഷയുംകൊണ്ടുനോയാണിവിടെ വ നീട്ടുള്ളതു്. ഇവരുടെ തുട്ടതിൽപ്പുടാനുവരായ അല്ലോ ചി ല പ്രാഥുതകൂർ അതിനും മുമ്പുതനെന്ന ഇവിടെ സമലം ചി ടിച്ചിത്തനിരിക്കാമെങ്കിലും അവരുടെ സംഖ്യ അതു ഗണ്യമാ ക്കുവാനില്ല. അന്നിവിടെ കട്ടിയേറിപ്പുത്തെ മലയാളികളുടെ ഭാഷയായ കരിന്തമിഴിവിൻ്റെ യമാത്മത്രപം ഏന്തായിരുന്നു എന്നറിവാൻ ഇന്ന നൃക്ക യാതൊരു നീറ്റുത്തിയുമില്ല. ഒപ്പു മാർ അവതരുപത്ര കൊല്ലുങ്ങൾക്കുമുന്നു കോഴിക്കോട്ടണാടിയു ദെ വടക്കുഭാഗത്തു് ചില സമലങ്ങളിൽ വൈക്കേന്നരം പുല്ലു വില്ലുവാൻ കൊണ്ടുവന്നിതനു ചെറുമികളുള്ളപോലെയുള്ള ചില സ്കൂളികൾ തക്കിൽ തെരുവം ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നതു കേ ടിക്കു് ഈ ലേവകനം ഒന്നിച്ചിംഭായിതനു ഒരു സ്കൂളിക്കുന്നം അതു മലയാളഭാഷയാണെന്നു് അതു ധരിച്ചുയെങ്കിലും, കുറ ചുന്നേരം ശ്രദ്ധിച്ചേരണം ശരിയായ മലയാളമല്ലെന്നും, അതു പോലെ എന്നോ ഒരു ഭാഷയാണെന്നും വിചാരിക്കുന്നഭാ യിട്ടുണ്ടു്. അതായിരിക്കുമോ മലയാളഭാഷയുടെ പുറ്റുള്ളപരമ നു് അനേപണ്ണിക്കുവാൻ സാധിച്ചതുമില്ല. കേരളപ്രാന്തങ്ങളി ലുള്ള വൻകാടുകളിൽ മാത്രം സ്ഥിരവാസം ചെയ്യുവതനു കാ ടാരോടു് ഇടപഴകിയാൽ വല്ലതും മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാ ധിജോ എന്നേ ഇനി സംശയമുള്ളു്. അതുമാത്രം അകന്ന അ രായത്തു് അയ്യായിരം സംവത്സരങ്ങതാളം മുന്നുള്ള — ഒരു കാല എല്ലാത്തിരിലെ കമ്പയാണു് ഇന്ന നമ്മുടെ ആലോചനാവിഷയ മെന്നു തീച്ചായും പറയാം. അതിനുള്ള ന്യായങ്ങൾ ഇനി കാണാവുന്നതുമാണു്.

മനസ്യൻറെ പുരോഗതിയിൽ, പ്രകൃതിയുടെ വിലാസ വികാസങ്ങളിലും, പരിത്യാസിത്തിയിലും വന്നുചെത്തുന്ന വ്യത്യാസങ്ങൾ അവനുള്ള സഹജമായ കലാകാരന്മാരുടുകൂം പോഷിപ്പിച്ചു സംസ്കാരസമ്പദാനുകൂള സാധാരണ നിയമമാണ്. കിഴക്കഭാഗം മുഴുവൻ കാടുകൾ നിരന്തര പ്രവർത്തനിരയും, പടിംഞ്ഞാറുഭാഗം റാട്ടനീളും കടലുള്ളതു മലയാംഭ്രമിയിലാക്കട്ട, ജനങ്ങളുടെ പരിത്യാസമിതി പലപ്പോഴും മാറിക്കൊണ്ടയിരിക്കുകയും, അതു അവത്തെ പുരോഗതിയെ താരിതപ്പുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഭാരതയുദ്ധത്തിൽ കേരളീയർ പാശ്ചാത്യവപക്ഷത്തിൽ ചേന്ന് യുദ്ധംചെയ്തിട്ടുള്ളതായി മഹാഭാരതത്തിൽ പറയുന്നതു്, കല്യാണ്മാരിനു തുല്യമായ പാശ്ചാത്യവാദംകൊണ്ടും മറ്റും വിശ്വാസിക്കുകയാണെങ്കിൽ, കേരളീയത്തെ ആദ്യാധനകലാവൈദ്യമ്യത്തിനു് അഞ്ചായിരത്തിലധികം കൊല്ലത്തെ പഴക്കം വക്കവെള്ളുണം.

അതിനുപരിമേ മോഹൻജോദരോ, ഹരപ്പ മുതലായ പുരാതനനശ്ശനഗരങ്ങളുടെ കമ്പ നോക്കുക. ഈ നഗരങ്ങൾക്കുനാലിട്ടും കൊല്ലത്തെ പഴക്കമുണ്ടെന്നും, ഈവ നിന്തിച്ചതു ദ്രാവിഡാധികാരിക്കണമെന്നും, ഒരു സമയം അവർ കേരളിയർത്തെന്നയായിരിക്കാമെന്നും ഇപ്പോൾ അധികമയിക്കാതെള്ളിഞ്ഞുവരുന്നുണ്ടോ. ഈനി ഇതൊന്നും വേണ്ട; നവീനചരിത്രകാരന്മാർക്ക് നിശ്ചയിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ കാലംതന്നെ നോക്കാം. വിദേശീയരെ ഇതുകയിക്കം ആകർഷിച്ചിട്ടുള്ള മഹാരാജ രാജ്യഭാഗം ഈ ഭാരതവാശ്ചയത്തിലുണ്ടോ എന്നും സംശയമാണ്. ആക്രൂഖിക്കാഞ്ഞുവാശ്ചയത്തിന്റെ പടക്കാശാരാത്രുള്ള കാത്രേതജ്ഞിലേക്കും മദ്യയരണിക്കടലിന്റെ തീരങ്ങളിലുള്ള ചില പ്രാചീനഗരങ്ങളിലേക്കും മലയാളക്കരയിൽനിന്നും തേക്കു്, വീട്ടി, ചുട്ടും മുതലായ മരങ്ങളും, മരിക്കു്, ആനക്കാനു മുതലായ മറ്റു പല സാധനങ്ങളും കയറ്റി

അയച്ചിതന്തരായി ചരിത്രകാരന്മാരെക്കു സമർപ്പിക്കുന്ന ണങ്ങല്ലോ. ഇതുപു കാരം ഒക്കെന്നുവാബുന്നതിനും അയിരത്തി ലധികം സംഖ്യകൾക്കു മുമ്പുതന്നെ മലയാളികൾ അന്യ ദേശീയരാജ്യത്വാദി ഇടപെട്ട വ്യാപാരം നടത്തണമെങ്കിൽ അവ കൂടും സാമാന്യം നല്കു ഒരു പാരിഷ്ഠതന്മാനിതിയും, അതിനുസരി രിച്ചുത്തു ഒരു ഭാഷയും അനുഭാവകാതെ കഴിയിക്കുന്നതില്ല യാണ്. എന്നാൽ ആ ഭാഷതന്നെന്നയാണു മുഖദാവിധിഭാഷ യിൽനിന്നു മുളച്ച തശ്ച പ്രാചീനമലയാളഭാഷ. ഇതിനും അയ്യായിരംപത്തേരുതെ പഴയം കല്പിച്ചുവരുത്തുന്ന പിഴയുക യില്ലെന്നാണ് ഈ ലേവക്കൻറ വിശ്വാസം.

ഈ ഭാഷാമുഖതല്ലിയുടേയും ശരീരായ സ്വത്തുപം ഇന്നു നമ്മുകൾ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ വളരെ പ്രധാനമുണ്ട്. അവരുടെ ചരായ ആരം ഏകത്തുവെച്ചിട്ടില്ല. അക്കാലത്തു വായ്‌മൊഴി യല്ലാതെ വരമൊഴി ഉണ്ടായിതന്നുവോ എന്നുള്ളടക്കി സംശയി കണ്ണം. അനുതന്നെ അന്യഭാഷകളിൽനിന്നും അനവധി പദങ്ങൾ അതാരുകാലത്തായി ഇതിൽ കല്പിപ്പോയിട്ടുണ്ടായി തന്നെ. അനേകം മലയാളവാക്കേകൾ ഇതിനിടയ്ക്കു ലുഖ്പലുപ്പചാര മായിട്ടുണ്ട്. ആവക പദങ്ങൾ അപൂർവ്വമായി ചില പാട്ടുകളിലും പഴയ ചില ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളിലും മാത്രമേ കാണുകയും ഇതു. ആ പദങ്ങളെല്ലാം ഒരുക്കിവെച്ചുകയും ഇന്നത്തെ മലയാളഭാഷയിൽ തന്നെമന്ത്രായും തങ്കഭവന്ത്രായും വന്നുചേന്ന് കൂടുതൽ അന്യഭാഷാപദങ്ങളെ കഴിയുന്നതു പരിശോധിച്ചു തുട്ടിക്കൊള്കയും ചെയ്യാൻമാത്രം പഴയ മലയാളഭാഷയുടെ ഒരു പുംബ ഉണ്ടാക്കിത്തോടു കഴിയുമോ എന്നെ സംശയമുണ്ട്. അതിനും എതാണ്ടാൽ മാർഗ്ഗംകൂടി ഇ പിടെ കാണിക്കാം:

1) മലയാളഭാഷയുടെ പ്രാഥമികതയും ഏററുവും പാശ്ചാത്യ ചില പാട്ടുകളിലും തൊററങ്ങളിലും ലഭിച്ചുകൊണ്ട്

‘പുള്ളിതിനാൽ ആവക കഴിയുന്നതു ശേഖരിച്ച്’ അവയിൽ നിന്ന് ശ്രദ്ധാശാപദങ്ങൾ ആററിക്കുകയിരുക്കണം.

2) പഴശശാലുകളിൽ കിടക്കുന്ന പഴയ വാക്കുകൾ തീർഞ്ഞപിടിച്ചാൽ പലതും ശ്രദ്ധമായിക്കിട്ടും.

3) ‘തിരികെമകൾ’ എന്ന് ഇവിടങ്ങളിൽ പറഞ്ഞു വരുന്ന ‘കടക്കാട്’കളിലും കലർപ്പിപ്പാത്ത മലയാളവാക്കുകൾ യാരാളും കാണുന്നതായിരിക്കും.

ഇങ്ങനെ മുന്നാറ്റുവന്നളിൽ ചുഴിഞ്ഞാൽ പ്രാചീനമല യാളഭാഷയുടെ ഒരു അപം കിട്ടവാൻ ന്യായമുണ്ട്. ഒപ്പും കാരായ മലയാളികൾ അവരുടെ രാജ്ഞിയും സാമ്രാജ്യികവുമായ കാർണ്ണാലുചിക്കവാൻ ‘കുടങ്ങൾ’ കുടിയിരുന്നതും, അവർ ദൈവസങ്കേതങ്ങളായി കല്പിച്ചിരുന്ന ‘കാവുവട്ട്’ങ്ങളിലായിരുന്നു. ആവക സ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രാത്മന്നും ഭജന ഷ്ടോ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നവയായും രാഹോതരം പാട്ടുകളും തോറുങ്ങളും. പ്രാഥുരം ശക്തികളെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ശക്തിയും പിണിയായ ഭഗവതിക്കത്തന്നെന്നയാണ് ഇതിൽ പ്രാധാന്യം. നാഗത്താന്നാതം അപ്രധാനമല്ല. ഇങ്ങനെ ഭഗവതി നാഗങ്ങൾ മുതലുതടങ്ങി അയ്യപ്പൻ, വേദാലോകന്മകൾ വരെ അനേകം മുത്തികളും കുമേശാ അനേകം പാട്ടുകൾ പണ്ടംഭായിരുന്നീൻ. ഇതിലെപ്പും പലതും നശിക്കുകയും, ശേഷമുള്ള വയിൽത്തന്നെന്നകാലാന്തരത്തിൽ സംസ്കാരംബന്ധങ്ങൾ തൽഭവങ്ങളായും തത്സമഞ്ഞളായും കലാപനപോകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനാൽ നല്ല വിഭവചനാസാമത്വമുള്ളതും വകേൻ ശ്രദ്ധാശാപദങ്ങൾ കണ്ണപിടികവാൻ കഴിക്കുള്ളതും, പാട്ടുകളുടെ രീതിദേശങ്ങളും തോറുങ്ങൾ.

പഴശശാലുകൾ പരിശോധിക്കവാൻ അനുത്തന്നു പ്രയാസപ്പെടുത്തിവരികയില്ല. പാട്ടുകളിൽനിന്ന് ഒരു പട്ടവു കയറിയ സാഹിത്യം കാണുന്നതും ഇവയിലാണ്. “അട്ടി

പൊട്ടക്കളം” എന്നും “കയറിൽ പുണ്ണിന ക്ലാടി വേണു്” എന്നും മറുമുള്ള ഓരോ ചൊല്ലുകളിൽ കായും വാച്ചുാത്മ തതിലവസാനിക്കാതെ കേൾക്കുന്നവർക്ക് വിശ്രേഷമായ ഒരു ഭാവാത്മംകൂടി ജനിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ ഗൗരവം തീടുന്നു. ഈതിൽ പതിരില്ല. ശ്രദ്ധമലയാളപദങ്ങൾ ധാരാളമായി കാണുകയും ചെയ്യും.

ഈ പറഞ്ഞ രണ്ടിനേക്കാളും വളരെ മേലെ നില്ക്കും കടക്കമകൾ. “എൻറുമു ഒത്തുള്ള തന്നു; ഉണ്ടാലും ഉണ്ടാലും ഒട്ടണ്ണില്ല.” ഇതെന്നതാണെന്നു ചോദിച്ചാൽ നല്ല ആലോചനാരെ കതിച്ചുള്ള വക്കേ “അമ്മിക്കുഫു്”യാണെന്നു പറയുവാൻ കഴിക്കുള്ള വല്ലോ. “ആയിരം കിളികൾ പറന്നപോകുന്നുവും ഒരാശാരിച്ചുകുൻ്ന തട്ടത്തുവെച്ചു്” എന്നുള്ളതിനും “അടപലക്” എന്നത്തരം പറയുവാനും എഴുള്ളപ്പുമല്ല. കടക്കമകളും ഈ തന്റെതിൽ പുറ്റിക്കൊത്തെട ആലോചനാമുതമായ സാഹിത്യമായിരുന്നു എന്ന സംശയം തീടുകാതെ പറയാം. ഈവയിലും ശ്രദ്ധാജ്ഞാപദങ്ങൾ സുലഭമായിട്ടുള്ളതിനാൽ ശ്രദ്ധിച്ചത്സാഹാച്ചും കായും സാധിക്കും.

മേൽപ്പറ്റും വിച്ചപ്പുകാരം ഇതുയധികം പ്രയാസമെടുട്ടു് ഒരു ശ്രദ്ധാജ്ഞാസപത്രം കണ്ണപിടിച്ചിട്ടു് ഈനു നമ്മുക്ക് പറയുന്നതുകൂടി പ്രയോജനഗമനമില്ലെങ്കിലും ഇതിൽനിന്നുണ്ടെന്നു ഒരു പുറ്റിക്കൊത്തെട ആചാരമന്ത്യാദകളും ശരീരായ കേരളചരിത്രംപോലും നിന്മിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നാണു തോന്നുന്നതു്. പാട്ടുകളും തോറന്നെളും പഴങ്ങുവുകളും കടക്കമകളും ഏറ്റവും കുറവും ശബ്ദാത്മകങ്ങൾ തീക്കണ്ണ നഷ്ടിക്കുവെച്ചു സാഹിത്യസമ്പത്താണു്. ഈവയിൽ പലതും നശിച്ചുപോവുകതെന്നു ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈനെത്തെന്നും വിദ്യാഭ്യാസരീതിയും സാഹിത്യങ്ങളും പഴയതിനെന്നെല്ലാം പുറംതെററായിത്തുള്ളുന്നതുകൊണ്ടും ശ്രദ്ധിച്ചതും നാശാനും വമായിട്ടാണീരിക്കുന്നതു്. ഈ ലഘു-

ലേവനം വായിക്കുന്ന ചീലക്ക് ബാല്യകാലത്തിൽ കഴിഞ്ഞ കടക്കമാവിനോദ്ധരിക്കേണ്ട ഒരു സംസ്കൂരണങ്ങളെക്കിലും ഉണ്ടാക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നാണെന്നുറ വിശ്വാസം.

മലയാളഭാഷ ഈ ഘട്ടത്തിലിരിക്കുന്നോമല്ലോ ഉത്തരഭാരതത്തിലുണ്ടാണ് ആയ്ക്കാരായ നമ്പുതിരിഖ്രാഹമണ്ണങ്ങൾ വരവുണ്ടായതു്. ഇതേക്കേണ്ടും കു. മു. ആയിരത്തിന്നുംപരം സംഖ്യയിൽ തമ്മിൽ ആദ്യകാലത്തു് അനവധി സംഘട്ടനങ്ങൾ നടന്നശേഷമാണ് ഖ്രാഹമണ്ണക്കിവിടെ സ്ഥിരപ്പിച്ചു കുടിയിതു്. പിന്നീടു് ഇവർ തമ്മിൽ രണ്ടിപ്പോടുകൂടി കരേക്കാലം കഴിഞ്ഞതശേഷമേ നമ്പുതിരിമാക്ക് പ്രാബല്യം സിഖിക്കുവാനിടവനിരിക്കയുള്ളൂ. അതിൽ പിന്നീടാവണ്ണം നമ്പുതിരിമാരിൽ പ്രബലമാർ ‘രക്ഷാപൂര്ണഃ’ കാരായി അവരോധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. കേരളത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന അശ്വാക്രാന്തിന്റെ ഏററവും പഴക്കമുള്ളതിൽ ഈ രാജ്യത്തെ ഭരണാധികാരികളായി പരഞ്ഞതിട്ടുള്ളതു് ഈ രക്ഷാപൂര്ണഃയാരെയാണ്. ഇവരുടെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചു് ആദ്യത്തെ പെത്രമാളവരോധിക്കായതു് ‘ദ്രുർഭവരാം’ എന്ന കല്പിവർഷത്തിലായിരുന്നു. കുഞ്ഞുവഷം ആരംഭിച്ചതു് പിന്നെയും രണ്ട് നൂറാണ്ടിലധികം കഴിഞ്ഞിട്ടാക്കയാൽ മെല്ലാണതെ സംഭവന്നുംകൊല്ലാംകൂടി ചുത്തണ്ണിയതു് 1500 സംവിശ്വാസം കണ്ണുവെച്ചാൽ ഒട്ടും അധികമാകയില്ലെന്നാണ് ദ്രാവണത്തു്. അതു് ഏറ്റവിധിയായാലും നമ്പുതിരിമാരുടെ വരവാണ് മലയാളരാജ്യം നവീകരിച്ചു് കേരളമാക്കിത്തീർത്ത തന്നെള്ളതിനും സംശയമില്ല.

നമ്പുതിരിമാരുടെ ഭാഷ സംസ്കൂരമായിരുന്നു. അവക്ക് മലയാളികളുടു് നിത്യഗതൈനമിത്തിക്കണ്ണളായ ഓരോ കാൽപ്പനിക്കും ഇടപെടുവാൻപോലീ രണ്ടുംതന്നേയും ഭാഷകൾ

തക്കിലുള്ള സന്ധക്കവും ശൈച്ചുക്കാത്തതായിരുന്നീൻ. പരിജ്ഞ തമായ സംസ്കൃതത്തിന്റെ ഈ സംഖ്യയാം മലയാളഭാഷയും എന്നതനില്ലാത്ത കാറ്റമണ്ഡാക്കിത്തീരും, ഈക്കാലത്തു മലയാള സ്കീകൾ ദന്തരയും മണ്ഡം തോടയും ഏലും ഉപേക്ഷിച്ചു് സാരിയും ബുംസും, കമ്മലും ചണ്ണലയും സ്പീകരിച്ചു വത്തന്ത്രപോലെ, അവത്തെ ഭാഷ അതിന്റെ പഴയ പദങ്ങളും ശൈലികളും കൈവരിച്ചു് പുതിയതെടുക്കുവാൻ തുടങ്ങി. മുമ്പുള്ള പലവാക്കകളും പ്രയോഗങ്ങളും അഭംഗിഥയാ അനാവദ്യമോ എന്നകത്തി തീരെ തള്ളിക്കൊള്ളുകയും പ്രകരം സംസ്കൃതത്തിലുള്ള ഓരോ പദങ്ങൾ അല്ലോ മിനസപ്പുട്ടത്തി തൽഭവങ്ങളായും ചിലതു് അതേരുപത്തിൽ തന്മനങ്ങളായിട്ടും ഉപയോഗിക്കുകയും ചെപ്പു. ഈതിനുള്ള എത്രയോ ഉദാഹരണങ്ങൾ നമ്മുടെ വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് ഈതയികം വിസ്തൃതിക്കൊണ്ടില്ല. ഭാഷയുടെ കോലവും ശീലവും തീരെ മാറരീയ ഈ ഒരു സാധ്യംനിന്മിത്തം നബം, മുഖം മുതലായ ചില പദങ്ങൾക്കുപകരം മുമ്പ്‌പയ്യാഗിച്ചിരുന്ന വാക്കകൾ എന്തായിരുന്നു എന്നതുടർന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ നില്പുത്തിയില്ലോ തായിരിക്കുന്നു. മുഖത്തിനു 'മുന്താറി' എന്നാൽ വാക്കു് കാണാനണ്ടു്. "എവർല്ലക്കു മുന്താറി കൂട്ടതു്" എന്ന തുള്ളലിലുണ്ടോ. നബത്തിനോടു ആ അത്മത്തിൽ പഴയ ഒരു വാക്കു കാണാനാണു്. ഈങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ കേരളത്തിൽ നന്ദിതിരിമാത്രം സംഖ്യാബന്ധങ്ങളും ഭാഷയും ഒരു വലിയ മാറ്റം വന്നിട്ടുണ്ടെന്ന കൂണാം.

ഈ ഭാഷാപരിജ്ഞാരം മലയാളത്തിൽ സാമ്പത്രികഭമാ സാമ്പ്രദായിനമോ ആയിരുന്നില്ല. ക്ലിന്റാടകകമൊഴിച്ചുള്ള കേരളത്തിൽ നന്ദിതിരിമാരോടു് അധികമചുതു് പെത്തമാറുന്നവരും ഇടയിലും, അവത്തെ ഗതാഗതമായ്ക്കുളിൽപ്പുട്ടനു കേൾ

ആരംഭിച്ച രാജഗേഹങ്ങൾ, പ്രഭുക്കുംബവന്നർ ഇവയിലും മാൻസ് മലയാളം പ്രത്യേകം നവീകരിക്കപ്പെട്ടു. മറ്റൊരു സ്ഥലങ്ങളിൽ തൊട്ടതിനേക്കും തൊട്ടവഴിക്കും കിട്ടിയതെയുള്ളൂ. മദ്ദുമലയാളത്തിലുണ്ട് ഇത്യെന്നും ഷുഠിയായിക്കാണുന്നതും അഭ്യന്തരം കേരളഭ്യാമണക്കാണാല്ലോ അനും ഇന്നും അധികം പ്രാബല്യവും പ്രാഭാസ്യവും. അഞ്ചുറുകൊല്ലുത്തിനു മുമ്പ് ഉദ്ദിഷ്ടാന്തുകൾ കോകിലസന്ദേശത്തിൽ പറഞ്ഞാട്ടിട്ടിള്ളതു നോക്കു;

*“സഭ്യാത്”കൂഷാ ജഗതി വിദിതാഃ

കേരളൈഷ്യ പിജേറ്റ്:-

വല്ലീകരണ്യാസ്ത്വപി മഹിമാ

കാപി മല്ലാര്യതിനാം

തത്രാച്ചുസ്യാഃ സലിലപവനാ

യത്യത്യ പുസ്തക

തേവാം തേവാമതിശയങ്ങൾ വാഹി

ရွှေလသိဒ္ဓရာဇ်အပေါ်

ഇതുപ്രകാരം ചാലിയാറിനും പാഴർപ്പുശയ്യും മലവരതിൽ, അതിലും വിശ്രേഷിച്ച് ഭാരതപ്പുശയുടെ കാരണത്തുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്ന നന്ദതിരിയാക്ക് എല്ലാംകൊണ്ടും ഉല്ലിപ്പം തുട്ടമെന്നും, അവക്കാണു് ശൈലവിദ്യാരാഭവങ്ങളായി

* * * എല്ലാംകൊണ്ടും വലിയും പരിജർക്കളിൽ മല—

യാളിത്തുനസ്വരിമാക്സ്

என்புருஸால் வழிக்காணியூஷகலையீலு—

കേരളത്തിൽത്തന്നെ മെച്ചം

ചൊല്ലാൻ്റിബുദ്ധരതാവ്യഖ്യാജയിലുടയാളം കാ—

റൂറിച്ച് ടിക്കാല്പദ്ധതി

കെല്ലോ。സൗഖ്യില്യവും വിദ്യയുമയിക്കുമ്പോൾ—

ଶର୍କୁଚୁ କୁଟୁମ୍ବୁ.

[காலத்தைக் கண்டதனுரை—வெளி]

കൂദളും തെന്നം ശാസ്ത്രീകർ അനുഭവംകൊണ്ട് പറഞ്ഞതാണ്. ഇവിടെന്നെന്നയാണ് മലയാളഭാഷ എററവുംയികും പരിപ്പരിക്കുമ്പോൾ. ഇതിന്റെ നടക്കക്കിടക്കുന്ന വള്ളുവനാട്ടിലെ ഭാഷയാണ് ഇന്നോറവും നല്ലതെന്ന് സർവ്വസ്ഥാനം ആണു. ഇതിൽ ആക്കൈലും വിപ്രതിപത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ അവർ വള്ളുവനാട്ടിലെ പട്ടണങ്ങൾ വിട്ട് കുറാമങ്ങളിൽ പോയി പാമരജനങ്ങളോട് സംസാരിച്ചാൽ തീർച്ചയാക്കുമെന്ന് ഇംഗ്ലേഷ് അനുഭവംകൊണ്ട് സംശയമുണ്ട്. പരയുവാൻ കഴിയും.

ഈ ഭാഷയും പരിപ്പാരം തിരുവിതാംകൂരിൽ തെക്കോട്ടു കടക്കാനതോറും കുമാൻ കാരണത്തുകൂടണ്ടതുകാണാം. അബിജുത നാരായ നമ്പുതിരിമാർ അടുത്തകാലംവരെ തിരുവിതാംകൂരിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതയില്ല. ആ രാജ്യത്തിന്റെ അധികാഭാഗവും തമിഴിന്റെ ചൊല്ലടിയിലാണിരുന്നിട്ടുള്ളത്. പടക്കേ മലയാളഭാഷയിലും നമ്പുതിരിമാർക്ക് ഇതരജാതിസ്വന്ധം കുറവായതിനാൽ ഭാഷയ്ക്ക് തീക്കച്ചും കൂറും വന്നിട്ടില്ല. പഴയ മലയാളഭാഷ ഇന്നും അവിടെന്നയാണ് കൂടുച്ചയികും പ്രചരിക്കുന്നത്. വടക്കൻപാട്ടുകളും മറ്റും പരിശോധിച്ചാൽ ഇതു സ്പേഷ്മാവുകയും ചെയ്യും.

പഴയ ഭാഷയ്ക്ക് കുമതകിൽ വന്നിട്ടുള്ള മാറ്റങ്ങൾക്ക് ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിക്കാം:

“പുക്കലമാല മാനെതളുനീത മാന്തളീർ ചെന്പത്തെ
പുമലൽ കുത്തെത്തുഫോല വസ്തുള്ള ചെന്പഴക്ക
മുടിപ്പതാട്ടജടിയോളും ഉടൽ കണ്ട തൊഴുന്നേൻ.”
മഹാബാനാം,

“ചണ്ഡാചുരൻ തല തുണ്ടെമെട്ടുവർ,
ചാമുഖിയെന്നുള്ള നാമം ധരിച്ചുവർ,
കണ്ടലം കാതിനു വാരണം പുണ്ടുവർ,
കൂളിപ്പുതംപട ചുഴുതുപ്പുവർ.”

ഇതിലാദ്യരേതതിൽ സംസ്കർത്ഥത്തിന്റെ കലപ്പിലും, രണ്ടാമ ഭേദഗതിൽ ചണിയാസുരൻ ചണിക്കചുരനായും, ചാമിണി ചാമി ണടിയായും, കണിയലാ കണിലമായും തർച്ചവരൈതിയിൽ മാറ്റ കയും, നാമം, വാരണം എന്നീ ശബ്ദങ്ങൾ തത്സമന്നിളായി (അഭ്യർത്ഥനപ്പെട്ടിൽ) താനെന ഇരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു നോക്കണം.

ഈ കാണിച്ചതരത്തിൽ ഭവിപരന്നിളായി അനവധി സേഖാത്രങ്ങൾ ശ്രദ്ധമലയാളഭാഷയിലും അല്പാല്പും സംസ്കർത്ഥബന്ധങ്ങൾ കലന്ന് മുപ്പത്തിലും കാണാനണ്ട്. അതുപോലെ അഞ്ചുപ്പൻ, വേദജ്ഞാതമകൻ മുതലായ മലബരവന്നാളുക്കൊ ചുള്ളി പാട്ടുകളും കിരശ്ചാന്മല്ല. മേൽപ്പറ്റാവിച്ചപ്രകാരം മലഭാംഗാട്ടിൽ കടന്ന പ്രതിഷ്ഠ സഹാദിച്ച മുലക്രാവിഡാശ ക്രമേണ ‘മലനാട്ടതമിഴേന’ പേരിൽ സ്വന്തത്രായാവുകയും, പിന്നീട് സംസ്കർത്ഥസന്ധാർക്കാണ്ട് സാമാന്യം സംസ്കാര സന്ധനയാവുകയും ചെയ്തോടുകൂടി സാഹിത്യപദ്ധതിയിലേക്കു കയറുവാൻ സന്നദ്ധയായിതന സന്ദർഭാശാഖ പേരു മാറ്റവരോധുണ്ടായതു്.

‘ദ്രുംഭാം’ എന്ന 2988 മുതലയ്യു് ‘ഭവിഭാഗഃ’ എന്ന 3444-ാം കലിവർഷംവരെ 456 സംവത്സരകാലമായുള്ള കേരള തത്തിൽ പെത്തമാർഖരണം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. പെത്തമാക്കാണു രെല്ലാം പരാദഗ്രീകരായിതനതിനാൽ അവത്തെ ഭാഷ പരദേശത്തമിഴായിതന. തമിഴേനമെച്ചാൽ മുലക്രാവിഡാശ പരിഷ്കരിച്ചതായ ചൊത്തമിഴേന പറയാം. മലയാളി കള്ളഭേദയും പരാദഗ്രീകള്ളഭേദയും മുലഗ്യമാനം നന്നായിതനതിനാൽ ആദികാലത്തു് ഭാഷയും നന്നായിതന എക്കിലും മലയാം നാട്ടിലുണ്ടായതുപോലെ അവിഭേദയും ഭാഷയ്ക്കു വലിയ മാറ്റം വന്നുകൂടി. പരിത്സംസ്ഥിതികളുടെ ഭേദങ്ങളാലും പല ‘സംഘ’ അള്ളഭേദയും പരിഗ്രൂമംകൊണ്ടുമാണു മുലക്രാവിഡാശ ഏപ്ര

മീഴായതു്. പ്രത്യുമാക്കണാർ കേരളത്തിൽ തിരവശ്വിക്കും തലസ്ഥാനമാക്കി. നാട്ടവാഴവാൻ തുടങ്ങിയതോടുള്ളിട അവ തടെ ആസ്ഥാനസദ്ധ്യകളുംലില്ലോ ഭരണകാംപ്രസ്തുതിയെന്നും വ്യവഹാരഭാഷ തമിഴായിത്തീന്. അക്കാദിപ്പള്ളിയിൽ പല തമിഴ്‌പാഠിക്കുന്നതും കേരളത്തിൽ വന്ന പെത്രമാക്കണാരെ കണ്ണട സേവനാരാധിക്കുട്ടകയും, അവരുടെ അപദാനങ്ങളും പാടിപ്പുകളും ചെയ്തിട്ടുള്ളതായിസംഘംവക മുതികളും കാണുന്നണ്ട്. “യാഗം രാജാ തമാ പ്രജാഃ”എന്ന നൃയത്തിൽ ഇന്ന നാം രാജഭാഷയായ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കുന്നതുപോലെ അ ക്കാലത്തു പല കേരളീയങ്ങൾ തമിഴ് പഠിച്ച പാണസിത്യം നേ ചുകപോലും പതിവായിത്തുണ്ട്. എക്കില്ലോ ജനസാമാന്യം ഇതി ലെബനില്ലോ ഭൂമിച്ചിതനില്ലോ. പെത്രമാർഭരണംതന്നെ ഇട ക്കുട്ടിക്കുട്ടി മുറിമാറിണ്ടും വന്നിൽനന്നതു തുടക്കതെ അതു രാജ്യത്തിൻറെ ഒരു മേര്സക്കായു മാത്രമായിതന്നുതുക്കാണ്ടും നാട്ടകളും ദേശങ്ങളുമെല്ലാം അതായും ദിക്കക്കാരുടെ ‘ക്കുട്ടികൾ’ മുഖാന്തരം സ്വതന്ത്രഭരണം നടത്തിയിതന്നതിനാലും തമിഴി ന തലസ്ഥാനഗൾ വിട്ടു് നാട്ടന്മുറങ്ങളിലെവജ്ഞാം നടമാട്ട വാൻ സംശയിച്ചിതനില്ലോ. ആരാമത്തെ പെത്രമാളും പള്ളി വാണേസ്ത്വത്മാർ ബുദ്ധമതം സ്വീകരിച്ചു ബൗദ്ധത്വാരെ സ ഹായിക്കവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ തന്നിപ്പുത്തിക്കായി പ്രാഹ സന്താം മറ്റു കേരളീയങ്ങൾ യോജിച്ചു തുക്കാരിയുർക്കേഷത്തിൽ പോയി ‘കണമിരിക്ക’കയും അവരുടെ ഇംഗ്ലീഷപരാശ്വവാഹല മായി ഒരു മഹംപുണ്ണിയിൽനിന്ന കിട്ടിയ ‘നാലു പാദ’മുള്ള ഒരു മന്ത്രത്തിൻറെ ഉപദേശംകൊണ്ടു ബൗദ്ധത്വാരെ ജയിക്ക കയും ചെയ്തായി കേരളചരിത്രത്തിൽ ഒരു കമ്പയണിക്കും. ഒരു കമ്പയണിക്കും അനാസരണമും അനകരണമും ആയിട്ടുണ്ടായതു ഫേരു ‘ശ്രൂക്കളും’ അബ്ലൂക്കിൽ ‘പാനേകളും.’ ഇംഗ്ലീഷരും ഒരാവരും തനിന് അന്നമുത്താർക്കിനേന്നവരു പാനേകളുംജുടെ പ്രധാന

ചടങ്ങായ 'നാലുപാദ' ത്രിനേ നൃത്തിരിമാർ സന്ധ്യാവാന ത്രിനേഹേഷം ഒരു നിലവിളക്ക് കൊള്ളൽത്തിവച്ചു്. അതിനു ചുറ്റും പ്രദക്ഷിണംവെച്ചു ചൊല്ലുന്നതത്രെ താഴെക്കാണിച്ചു നാലു വരികൾ:

“കണ്ണമിരണ്ടു നടംചെയ്യേൻ ചേവടിയെ
എന്നുമരണ്ണിൽ നിന്നു വിശ്വോർന്നായകനെ
വഞ്ഞനചെയ്യും യമരുതകർ വന്നണ്ണയും മാലുബിയാൻ
കേണികൾചുഴും തിരികാരിയുർ വാൺ രൂക്ഷാഭ്യരേ.”

ഈതിനേൻ്റെ ശ്രദ്ധയും പാഠവും അത്മവും എന്നതാണെന്നു പറയുവാൻ സാധ്യമല്ല. ‘സംഘക്കളി’യായ ഈ ഒരു വിഷയ ത്രിൽത്തെന്നു പല തരത്തിലായി വിപൂലമായ ഒരു സാഹിത്യം അനുസ്ഥിതമല്ല ഭാഷയിൽ വളരുവന്നിട്ടുണ്ട്. നൗരണ്ടും മഹരണ്ടും മാത്രം കാണിക്കാം:

“മാടൊനേ കുടയാക്കിപ്പീടിച്ചാനോരിവനേ
മാതാവേപ്പുരിഞ്ഞാനോയു്” വളരുന്നാനോരിവനേ
ചാടൊനേ ചവിട്ടിട്ടു തക്കതാനോരിവനേ
ചായൽപ്പുണ്ണിതുപമായു് തുമഞ്ഞാനോരിവനേ
ആട്ടനോരന്നതനേൻ്റെ കിടന്നാങ്ങോരിവനേ
അന്നായത്തികളുടെ തുകൽ വാരിയതിവനേ
കോലുാനേ കുഴലുതിനടന്നാനോരിവനേ
ഗോവിന്ദപുരമെന്നു നിലവെച്ചൻ്റെ മനമേ.”

നിലവു്, നിന്നവായിരിക്കുമോ എന്ന നിശ്ചയമില്ല.

“കായാസുമെനി നീരമൊത്താത പെപ്തലെന്നും
കാർത്തിന്തൽക്കെട്ടിയശക്കോടൊരു പീലി കാത്താി
ചോർക്കൊണ്ണാതനു വഴിയേ മണിയും കുലക്കീ—
കാർവ്വല്ലൻ വന്ന വിളയാട്ടക പ്രതിരോഗം
ചുക്കു ചെറുച്ചീരക്കരംചുക്കരി തേനോ—
ചിക്കൊന്നകരചു വടിവോടിക്കു നീരത്തി

മുക്കിയൊരു കോരിക നീറച്ചുംയിലുക്കും
പ്രക്രമയുടെക്കുറി മാസത്തെത്തനിക്ക്.”

ഈവക സാഹിത്യസന്ധാനങ്ങൾ കുറിപ്പുവർഷാരാഭകാലത്തു
മലയാളഭാഷയിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പെത്തമാക്കണ്ണാതുടെ അവ
സാനകാലമായദ്ദുശേഷം² അവർത്തനെ മലയാളികളാക്കവാ
നും മലയാംഭാഷയെ താലോലിക്കവാനും തുടങ്ങി. മലയാളി
കർക്കു കഴുപ്പുംപുണ്ണിയായി ഒട്ടവിൽ 36 വർഷം തുടർച്ചയാ
യി കേരളം ഭരിച്ച ചേരമാൻപെത്തമാളുടെ നമ്മസചിവനായ
‘തോലൻ’ എന്ന മഹാത്മസിക്കൻ തുണ്ണം തുടിയാട്ടവും പരിപ്പി
രിച്ചതോട്ടുടർന്നിട്ടാശാസാഹിത്യം സ്വത്രുമായി ഉന്നതപദ
വിയിരെല്ലത്തി. തോലൻറെ ചീല കവിതകൾ ഈവിടെ കാ
ണിക്കാതെ നീഡുത്തിയില്ല.

“അനുനാതത പോക്കീ, കയിലേബാത്ത പാട്ടി
തേനൊത്ത വാക്കീ, തിലപ്പുഷ്ടുക്കീ,
ഒരീറയില്ലത്തെ യവാഗ്രഹപോലെ
നീണടിച്ചിരിക്കും നയനദ്ദേശത്തി.”

“മുള്ളത്താസനസ്ത്രീകർ
പിള്ളും ചേർപ്പജ്ഞലോചനേ
പൊതിപ്പുണ്ണിക്കുനോടൊത്ത
മാർപ്പജ്ഞദാപം വിരാജതേ.”

ആദ്യകാലത്തു³ ഇത്തരം പരിചാസകവനങ്ങൾ നീക്കിച്ചിര
നു പ്രസ്തുത കവി തുടിയാട്ടത്തിൽ അശേനും മുതലായതിനുണ്ടാ
ക്കിക്കൊട്ടത്തും, ചാക്കുംഞാർ ഇനും ചൊല്ലിവരുന്നതുമായ
ചീല ദ്രോക്കങ്ങൾ നോക്കുക:

1) ഉണ്ണിനേൻറ രസം:

ഉച്ചുച്ചുമ്പുതൻ കൈക്കംഞാർ
തരവോത്തുള്ളൂ താഃ

വിരക്കിച്ചുൻ വിശദിച്ചു
ചെറുപും പോയതാകില്ലോ.”

“കല്ലീമാനം കരികാളൻ” എന്നും “എണ്ണാകമണ്ഡലംപോ
ലെ ചേണാന്തിടിന് പപ്പടം” എന്നും മറുമുള്ള സുപ്രസിദ്ധ
പദ്യങ്ങൾ തോലകുതികളാണ്.

2) കൂളവും കടവും:

“കല്ലോലങ്ങളടിച്ചുറരു
വെൽവതായുള്ള വെള്ളവും
നല്ലാത കല്ലും കടവു—
മില്ലുകിൽ കൂളിയില്ല മേ.”

“നെന്തേനിവാകപ്പുടികൊണ്ടുവേണു
നെന്തീ വേണ്ടുനവർ തേച്ചുകൊർവ്വാൻ
ഇന്തേനിമേലിട്ടതു തേച്ചുകൊണ്ടാൽ
പോന്തേനിപോലുള്ളതു ശ്രാം കാണാം.”

ഇതൊക്കെ പില്ലാലത്തുണ്ടായതാണെന്നു വല്ലവതും പറയുന്ന
താണങ്കിൽ സുഭ്രാധാനജ്ഞയും, തപതീസംവരണം ഇം വക
പെതമാർത്തുതികൾ അടിനയിക്കുന്നോൾ വിഴുഷകൾ ചൊ
ല്ലെന്ന ഭാഷാദ്ദോക്ഷാദ്ദേശാം “നേപത്യേ അഖ്യാഹണ്യം”എ
നീട്ടു,

“ബ്രാഹ്മം വേദം പഠിക്കും ജനമിഹ ജഗതി—
ബ്രാഹ്മണന്നാ, രമീഷാം
ബ്രഹ്മസ്പം കൈക്കലാക്കും നരനൊത—
നരക്കണ്ണം സ്തുപേ പതിക്കും.
നമ്മുപേഷിക്കു നന്നല്ലാതവതമന്നല്ല—
ബ്രാഹ്മണന്ന താൻ വിശ്രൂതൻ,
നിമ്മത്തുാദണ്ഡർ നമ്മാടത്തുത്തതു മഹാ—
ലോകരേ, കേടുകൊർവ്വിൻ.”

സുഭദ്രയെ കുടകൊണ്ടപോകുന്ന് ഭരതൻ തീരോട് വിസ്തൃഷ്ടകർ വീരവാദം:

“പോടാ ഭരതതടിയാ
തുടാ നമ്മോടു നിന്നെന്ന് ദുമേഖാഹം;
വടികൊണ്ടടികൊണ്ടടനെ
തടി തവ പൊടിയാകമേഷ കൗൺസിന്യുന്.”

ങ്ങ മദ്യാഹനവള്ളുന:

“അടച്ചതു മദ്യാഹനം തവ മദനസന്നാഹമയികം
കടച്ചതു കാന്താരേ തയലതകൾ വാടിയു തരസാ
തുടങ്ങേണം മാല്യുനിനസവനകമ്മാദികൾ ഭവാ-
നടഹോദണം മറുള്ളഭിമതവിനോദാദി സകലം.”

ഈവക മുതികൾ കണ്ണിട്ട് ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്ര കത്താവായ ശ്രീ. ആർ. നാരാഥാപുണികൾ ബി. എ., എൽ. റീ. എഴുതിയിരിക്കുന്നതുടിനോക്കണം.

“ഈ മാതിരി നല്ല ഭാഷാപദ്യങ്ങൾ കണ്ണാൽ തോലുക വി ആധ്യനികനാണെന്നും, കുലശേവരകവിജുട്ടെ സമകാലി കനല്ലുനും തോന്തിപ്പോകും. എന്നാൽ മലയാളം കുറേക്കാല തേരണ്ണു തമിഴിന്നുരും പിന്നീട് സംസ്കൃതത്തിന്നുരും ആകുമ സന്തതാൽ വിപ്രമസംഖ്യാരം ചെയ്താണെന്നു വന്നുകൂടായു അല്ല.” (ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം നോംഭാഗം പേജ് 67)

വിപ്രമസംഖ്യാരം ചെയ്തിരിക്കാമെന്ന ശ്രീ. പണിക്കര ദ്രോഡിക്കുന്നതും തായാലും ശരിയല്ല. വാസ്തവത്തിൽ ത്രിപ്പാ സംഖ്യാരമാണുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. തോലൻ്നു കാലഞ്ഞല്ല, അതിനും കുറെ മുന്തു മുത്തി ഭാഷാഗംഗ മുന്നു കൈവഴികളിൽക്കൂട്ടി എത്താനും ശത്രവർഷങ്ങളുാളും പ്രവഹിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നുണ്ട് ഈ ലേവകൻ്നു അടിപ്പായം. അതിൽ പ്രധാനമായതു പരിപ്പുത്തമലയാളം അല്ലെങ്കിൽ നസുതിരിമലയാളംതനും. ഇതാണ് തോലൻ്നു കവിതാകളിലും മറും കാണാനും.

രണ്ടാമതൊന്ന്, രണ്ടാം നാലോ ഭാഷാപദ്ധതിയും മറററല്ലോ സംസ്കാരശബ്ദങ്ങളുമായിട്ടുള്ള ഒരു ഏകവഴി പഴയ ചന്ദ്രക്കൈ ഉല്ലോ ചന്ദ്രാസവത്തിലും മററും കാണാനും ഈ ഭാഷയാണെന്നു സാമാന്യമായിരോന്നു പറയാം. മുന്നാമതേത ഏക വഴി തമിൽപദ്ധതിയാണും തുടിക്കലൻ തെക്കൻ ഭാഷാണം.

‘മല്യമലയാളമാതൃക’കളായി ഉള്ളിൾ മഹാകവി കാണിച്ചവയും, ദക്ഷിണക്കേരളത്തിലെ മററനേകം കവികളുടെ കൂതികളും ഈ ഒരു വകുപ്പിൽ പെട്ടവയാണ്—ഉള്ളനീലിസ രേഖംതന്നെ ഈ ഒരുവിൽ പറത്തതിലേക്കാണെങ്കികം അടുത്തിരിക്കുന്നതു്. ഇടക്കുടിയ്ക്കു പരസ്യം റൂഡർച്ചും എക്കില്ലും സ്പന്ദം വിടാതെയും പ്രവഹിച്ചിരുന്ന ഈ മുന്നു ചാലുകളും തുടി ചെന്നചേന്നതു തുഞ്ഞുതുണ്ടാക്കി കാലമായ ‘പ്രയാഗ’യിലാണ്.

തോലനിൽനിന്നും വിട്ടശേഷം തുഞ്ഞുതെന്തുന്നതിനിനി ദയു് എതാണ്ടു് മല്യകാലാലട്ടത്തിലെ പരിജ്ഞതമലയാള ഭാഷയുടെ ക്രമവാഹനമന്ത്രത്തിലെ കൂൺഗാമയിൽ പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുള്ളതു്. കവി വടക്കെന്നായിങ്ങന്തിനാൽ ആ പ്രദേശത്തെ ഭാഷാരീതിക്കുടി അല്ലാലും കലൻംപായിട്ടേണ്ണേയുള്ളൂ. ആ തുഞ്ഞുവേണ്ടിനംഗമം തെക്കിൽനിന്നും പിന്നെ പ്രവഹിച്ച തുഡങ്ങിയ പാഠിക്കുമ്പാശാഗംഗയിലാണ് കാലവന്നനുബ്യാർ, ഉള്ളായിവാൻ്റും, കോട്ടയത്തു കേരളവക്കരാജാ മതലായ സൗത്തികൾ മൂന്നും ചെങ്കുട്ടിക്കുള്ളതു്. വാദഗ്രന്ഥമാക്കവാനിടയുള്ള ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റിസ്പന്നം ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ വിസ്തൃതിക്കുവാനേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ഈ ഒരു ശാഖാചംക്രമണം വായനക്കാർ സദയം ക്ഷമിക്കണം,

തോലനാണു് ആയുനിക ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ആദികർത്താവു് എന്ന അഭിപ്രായം എന്നും സ്വന്നമല്ല. മഹാ

കവി ക്രിസ്തുമരണവരാൻ ‘കേരളകാവ്യ’ത്തിൽ കാണാി
ചീട്ടുള്ള ഗോക്കക:

“അവിടെയ്യോതെനമ്മിതുമാം
കവിട്ടേബൾനു കളിയായുമുചുവ
ഇവിടെപ്പുതുമട്ടു ഭാഷയിൽ
കവിതകാക്ക് വഴിക്കറിപ്പുകൾ
പഴതും പുതുതും നടപ്പുതി—
നാശകേരിക്കവിചൊല്ലി നാടകം
വഴിയേ വിരചിച്ച തോലനീ
മിചിക്കുള്ളീ മലയാള ഭാഷയിൽ
ഭഗദംഗിയൊടിന്നു ചാക്കിയാ—
രഹനം ചൊൽവതു തുട്ടിയാട്ടുവും
രസമാക്കി വരുന്നതൊക്കെയാ—
രസവിൽത്തേബലകവിപ്രഭാവമാം.”

അവിടെയ്യും അതായതു ചേരമാൻപെതമാർക്ക് നമ്മിതുമാ
യിരുന്ന തോലൻറു കവിതാരീതിയെ അഞ്ചുകിച്ചാണു് എ
ഴുത്തുപുന്ന്, കണ്ണുകൂടനുപ്പാർ മുതലായവർ ഭാഷാകവിതകളും
ബാക്കിട്ടുള്ളതെന്നു് ഒരു കരിപ്പും തന്മുരാൻ എഴുതിട്ടുണ്ട്.
ചാക്യാനാതട നാടകാഭിനയത്തിനവേണ്ടി ‘ആട്ടപ്രകാര’
മെന്നും, ‘കുമദിപിക’ എന്നും രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഈ മഹാ
കവിമൃദ്ദലന്റു ഏഴുതിവച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു ഭാഷയ്ക്കു് ഒരു ദ
ദ്യരീതിയും അനുമതത്തേക്കു ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന കാണാവുന്നതാ
ണു്. ഒരുക്കത്തെ പെതമാളുടെ കാലം കു. 1. പ.1. 4-ാംനുറാ
ണ്ടിന്റെ നടവിൽനിന്നു തുടങ്ങി 9-ാം നൂറ്റാണ്ടിലേക്കും, പ
രമാവധി 10-ാംനുറാണ്ടുവരെയും വലിച്ചിഴ്ചയ്ക്കുന്ന നവീന
ചരിത്രകാരനാതട പക്ഷത്തിൽത്തുംനുണ്ടും തോലൻറു കാ
ചത്തിനു് ആയിരംകൊല്ലുത്തെ പഴക്കം തീർച്ചയാണല്ലോ.

നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു മലയാളം എന്നല്ല പണ്ടത്തെ പേര്.

കണ്ണാടകകാരിടട ഭാഷയു കണ്ണാകേം എന്ന പറയാറെങ്കിൽ പോലെ മലയാളത്തുകാരിടട ഭാഷയു ‘മലയാളം’ എന്ന പറഞ്ഞാൽ എതരാറില്ലെങ്കിലും വളരെ അടുത്ത കാലം മുമ്പുവരെ ഈ ഭാഷയു ‘തമിൽ’ എന്നാണ് പേരു പറഞ്ഞിരുന്നത്. ‘അമരം തമിഴ്‌ക്കണ്ണത്തു’ എന്ന പറഞ്ഞാൽ അമരകോശത്തിനു മലയാളഭാഷയിലുള്ള വ്യാവ്യാനമെന്നാണത്തം. ചാക്യാക്രാന്തിയായി പഴയ ഗ്രാമങ്ങളിലും മറ്റും “തമിഴായിപ്പറയുന്ന” എന്ന കാണന്നതിനു മലയാളഭാഷയിലേഴ്ത്തുന്ന എന്നേ അത്മക്രമമുണ്ട്. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിനു ഏകാധാരമായുണ്ടായ ‘ലീലാതിലകം’ പറയുന്നതു നോക്കു:

“തമിൽ മണിത്യാദാ തമിഴിതി കേരളഭാഷാ ഗ്രഹ്യ തേ; ന ചോളാദിഭാഷാ.” ഇവിടെ തമിഴ് എന്നതുകാണ്ടു കേരളഭാഷയാണ് ഗ്രാഹകന്നതു, ചോളപാണ്ഡ്യാദിദേശ ഭാഷയല്ല എന്നാരംഭിച്ചിട്ടും മണിപ്രവാളം എന്നുന്നു എന്നു വിശദമാക്കിട്ടുണ്ട്. മണിപ്രവാളത്തിലെ സംസ്കാരം ഭാഷപോലെ പ്രസിദ്ധവും സുകമാരവുമായിരിക്കുന്നു. ഭാഷയും മിക്കവാറും സാമാന്യങ്ങളും അറിയാവുന്ന തായിരിക്കുന്നു... ഒരേ നുലിൽ കോത്തിട്ടുള്ള മാന്മിക്ക്യവും പവിഴവും ഒരേ നിറത്തിലായതുകാണ്ടും ഒരേ ജാതിയിലേ തോനുകയുള്ളൂ. അങ്ങനെ ഒരേ തരത്തിലുള്ള പദ്ധതികൾക്കും നിക്ഷേപങ്ങൾക്കും പ്രഖ്യാപിക്കാനും സംസ്കാരം സംസ്കാരം എന്നല്ല ഭാഷ എന്നേ തോനുകയുള്ളൂ.

നാലപ്പാട്ടൻറെ ചെരപ്പുത്തിലെ വില കവിതകൾ

‘കൗമുദി’ക്കെ നല്ല തെളിവുണ്ടായപ്പോഴാണ് ‘നാലപ്പാട്ടൻറെ ശ്രദ്ധം ഞാനാദ്യം കണ്ടതു’. അന്ന നാലാംപക്ഷത്തിലെ അതിയിതന കൗമുദി’ക്കെ ശൈത്യിയും പ്രകാശവും മുടിയിതന തീരാർക്കുന്ന അട്ടത്തുറവകന്നത്തല്ലോ നോക്കിക്കാണും അധികം സൗകര്യങ്ങായിതന. അതിനു മുമ്പൻനാം നാലപ്പാട്ടൻ കൗമുദിയുള്ള പ്രോഡി പുറത്തു വന്നിട്ടുണ്ടായിതനാലും ഞാൻ കണ്ടിതനില്ല. ചാമ്പയില്ല, നിശ്ചയം.

നാലപ്പാട്ടൻറെ ‘കൈതപ്പ്’വാണി ‘ആദ്യം എന്നെന്ന അഭ്യാസാക്കണ്ണിച്ചതു’. അട്ടത്തെപ്പാർക്കുന്ന അതിനേൻറെ ‘വാസന’ രസ കരമായിതോന്നിയതിനാൽ എട്ടത്തു കൈകയിൽ വെള്ളുകത നന്ന ചെയ്യു. സ്വന്തേ കൈതപ്പ് ചു. കൈക്കലാക്കണമെക്കിൽ ‘കണ്ടക്കബാധ’ എക്കുക്കണം. അതെട്ടത്തു വാസന നോക്കി സഭോട്ടുള്ളടക്കാണ് എനിക്കെ സർവ്വാംഗം ‘കണ്ടക്’ഞാളേററതെ നു കവിതകാർക്കു വേണമെക്കിൽ ദ്രോഷംഗിയിൽ പറയാം. ഓരോന്നിനു നന്നാലു പിരിവുകളുള്ളതു ആ കൈതപ്പുവിൻറെ വാസനാവിശ്വാസം കുറച്ചും വായനക്കാരരഹ്സ്യം അന്നു വിപ്പിക്കുന്നു.

“കാണന്നവർക്ക് കരളിൽക്കുത്തുകം വള്ളത്തി,
പ്രാണൻ മയ്യുമൊരു മുമ്പനും പരത്തി
വാണിജ്ഞ നീ പ്രകൃതിദേവതയും കണക്കാ—
ലാണാനു കൈതമലരേ! ഭവി കേളി കേൾക്കു.

നീല്ലാതെ നീൻ പരിമലക്കാതീകൊണ്ടു നീനെ
നല്ലാരെട്ടതു കളർക്കുന്നലെപ്പിൽ വാച്ചിട്ടേം

അല്ലായിട്ടെങ്കു മുകിൽ പുക്കളുമിന്നുലേവെ—

യല്ലാതെക്കണ്ണഫകിൽ നിസ്കിട നില്ലുയില്ല.”

പിന്നെന്തും ‘കൗരുദി’യിൽത്തന്നെന്ന ‘നക്ഷത്രങ്ങൾ’ കാട്ടിംതര ന നിലയിലാണ് നാലപ്പാടുനെ ഞാൻ കണ്ടതു്. അനെന്നനി ക്കു ജോതില്ലാസ്തുഭുമം അശ്വേഷം ബാധിച്ചിരുന്നില്ലുകില്ലും നക്ഷത്രങ്ങൾ നോക്കവാൻ പ്രത്യേകം ഒരു കൗതുകം തോന്നി തിരുന്നു. അനന്നമായ ആകാശത്തിൽ അചിന്ത്യപ്രഭാവത്തോ കൂട്ടി പ്രകാശിക്കുന്ന ആ തേജ്വാഗ്രഹാളിങ്ങൾ ഒരു തത്പാനേപ ഷിയുടെ ദേഖിയിൽപ്പെട്ടുനോഡി സ്വാഭാവികമായി ജനിക്ക ന ചിന്തകളുന്നായിരിക്കുമെന്നു നോക്കു:

“ആരാക്കനിതു ലോകനാടകസമാജാല്യക്കുന്നദ്ദേഘമാ—
നീരാവിൽപ്പുത്രമോടിയോട്ടിനയില്ലാന്നയ് നിന്നുംനബോഡി
താരാപദം ഹതികളായ പുള്ളികളുള്ളം നീലാംബവരപ്പെട്ടിനാണ്
പാരാക്കന്നാൽ നല്ലുങ്ങളിൽ വിതാനിച്ചിനു മിന്നുന്നതേ.

വാനാക്കന്ന മനോജ്ഞനാമാം മരതകന്ത്രിയാണു നീരാഴിയിൽ—
ഞാനാക്കെ ചുിതറിതെതളിന്തു പുതുരാം തുവെണ്ണുരക്കുന്നേയോഡി
ഈനാട്ടിൽപ്പെട്ടവോക്കുംപലതരംപുണ്യാപ്രകാശിപ്പുതോ!
ഞാനാനന്ദമൊടിഞ്ഞു കാശ്യതു മഹാനക്ഷത്രസദ്വാഹമോഡി

ആക്കംപുണു നീരാംഗന്നുണ്ടിയലാം മുക്കാകലാപങ്ങളും
നോക്കുന്നോ! മിഴികൾക്കു മോദമതള്ളം പീഡ്യപ്പബിന്നുക്കളും
നീക്കംവിട്ടു വിളങ്ങിട്ടും പ്രത്തിയാലാകാശമേക്കുടിയിൽ—
ഈക്കപ്പെട്ട റസക്കട്ടക്കുള്ളമായ “താരങ്ങൾ മിന്നുന്നതാം.”

സമകാലികകവികൾക്കു സാമാജ.റ്റു അസൂയ ജനിപ്പി
ക്കുന്ന ഉല്ലേഖചാതുരികളുള്ള ഈ കവിയുടെ പിന്നെത്തു വി
ഷയം ആ ‘അസൂയ’തന്നെന്നായിരുന്നു. അതിന്റെ സാമാന്യ
(അപം കാണേണ്ടതുതന്നെന്നാണ്).

“ക്രാനുവമാതനേരമില്ല; മറ്റ്—
ഈളാതവനനാടകങ്ങൾ കമ്പിച്ചുകൂടാ;
ഉതക്കമക; മനുഷ്യപെട്ടുപോയാ—
ലങ്കചിന്ദ്യാരേവിയമെന്തില്ലോ പിടിച്ച്.”

ഈങ്ങനെ തുടങ്ങി അസുയ്യുടെ പല ശ്രദ്ധാളയും, അതിൻറെ നാനാവിധ ദൃശ്യപ്രലഭാളയും കവി തന്ത്യപരമെന്താട്ടുകൂടി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ദൃശ്യപ്രഭാവം അതിൻറെ പരമകാഴ്ചയിലെത്തിയാലുള്ള പ്രലഭിക്കേണ്ട രണ്ട് മാതൃകകൂടി കാണിക്കാം:

നിതപരമതമമാമസുയ പണ്ട്—
ഈളാതുരിതക്കടലായ ദൃശ്യമത്തുന്തു—
കുത്തുക നിജ മുക്ക ചെത്തി മറ്റ്—
ഈളാതവന ദൃശ്യക്കാം വരുത്തുമത്രേ.”

ഈതൊരു പഴഞ്ചാല്ലാണെല്ലാ. ഇതുപോലെതന്നെ,
“പരന്നെട മിച്ചിരേയാണ ഷോപാക്കവാനായ”

കരളൈബു തന്നെട കണ്ണുരണ്ടുമൊപ്പും
ഹര ഹരി മടിവിട്ട ചുന്നുചുക്കം
നന്നെട ദൃശ്യതയെത്തുചൊല്ലിടേണ്ടു.”

ഈപത്ര ദ്രോക്കങ്ങളുള്ള ഈ സ്ത്രീ എഴുതിയപ്പോഴും ഈ ചെറുപ്പക്കാരൻ പിന്നെ തുടങ്ങാൻ ‘മടി’യായി.

“ചതുരതയെം മറ്റു നാട്ടുകാർ മരി—
ക്രതുമൊരു മാനുപദം പിടിച്ചിരിക്കേ
ഈതുവരെയൊരു ചു നോക്കു കാണു—
ലത്തു ജന്നേ! ‘മടി’തന്നെ വിദ്യയെല്ലാ.

വള്ളര വള്ളര ലേശേഫല്ലിലായാൽ
തളത്തുടുക്ക നര, നുർജ്ജിതം നശിക്കം,
വള്ളത്തമഴചനാത, മോത്തുക ശാ—
ലിളയിലവേം മടിയാണ കാടക്കുടം.

ഇലക്കിന പരമോപകാരരഹമനം
 പലവിധമങ്ങനെ ചെയ്തു യോഗ്യരില്ലോ?
 അലസതയവർ പുണിതനാവെന്നാൽ
 നിലയിൽ പാരിന കിട്ടുമായിരുന്നോ?"

ഇങ്ങനെ ചോദിക്കുന്ന കവി ഈ നാട്കാത്തെടയിടയിൽ നിർഭാഗ്യവാംശാൽ കാണുന്ന അസൗഖ്യം മത്സരവും മാത്രമല്ല, മട്ടി മുടി ഓരോ വ്യക്തിയും ഉപേക്ഷിച്ചു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണു നും എല്ലാവരേയും ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നു. കൂടുതിയിൽ പ്രച വലേവന്നങ്ങളായിട്ടാണു് ഈ രംഗ മുതികളും ചേത്തിട്ടുള്ള തു്. ഇതിന്റെ അവസാനം പ്രത്യേകം ഭോക്ഷണങ്ങൾക്കാണു്:

"മടിയും തലപ്പുമൊരാനീ നമ്മക്കന്തിക്കു—
 ഒട്ടിവധികമണ്ണും ദ്രുതം നീരെ നീക്കു
 വടിവൊട്ടു ഭവനത്തിൽക്കാണിന്തിപ്പും പരക്കു—
 പടിയിനി മലയാളം മേലിലെനും ജൂഡിക്ക."

മെൽക്കാണിച്ചപ്പുകാരം മററുള്ളവരോടഭേദമിച്ചതിനുസരിച്ചു് താൻതനെന മടിവിട്ടു് 'മാത്രമേം' യെ ജേക്കകയാണു ക വിയുടെ പിന്നെത്ത തുത്യം. അതിന്നുണ്ടെന ആരംഭിക്കുന്നു:

"അനീമൽശൈതാചലാദി പ്രകൃതിവരവിലു—
 സാധ്യയായു്, വിശ്രപ്പുണ്ണു—
 സ്നേഹം മുത്തിവെച്ചുള്ളൂനവധി മനിവി—
 രക്ഷ പെററുമയായി,
 കാമം ശ്രൂഹമാത്തത്തപാതുലവിളനിലമായു്,
 ശ്രൂദയായു്, 'പുണ്യഭൂമി'—
 നാമം പേരുന്നൊരിന്തു! ഭവതിയോടണായാ—
 പുന്നതോ നാശമെന്നും?"

തന്റെ മാത്രമേഖല ചരിത്രമാഹാത്മ്യം മനസ്സിലുംകാത്ത വർ മാത്രമേ ഇതിനെ ദ്രുജിക്കുള്ളിച്ചു എന്ന കവി കാണിച്ചു തന്നെ:

“ലോകരാജിനോക്കേയുന്നാകിന് തവ മഹിമാ—
 വല്ലമോക്കാതെയേഹോ
 മുക്കമാർ ഭാരതഗ്രീമഹി! ഭവതിയൈ ഏ—
 ചുണ്ണ പുഞ്ചിച്ചിട്ടുണ്ട്;
 അകപ്പാടേ ചരിത്രക്കടലവർ മുഴവൻ
 തപ്പിനോക്കെട്ട്, യെദ്ദേ—
 ണാർ കണ്ണ ചിത്രമീമട്ടന്പമിതല്ലാ—
 പ്രാജ്യമാം രാജ്യരത്നം.”

അക്കാലത്തെ സുപ്രസിദ്ധ നേതാക്കന്നാരുടെ പേരുകൾ അല്ല
 കാരഭംഗയിൽ ഒളിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു കവി തന്റെ മാതൃഭൂമിയെ
 നമസ്കരിക്കുന്നതിനുനുന്നുണ്ട്:

“എറി ‘ലാലാ’പാത്തിനാൽ ‘ഗോക്കൽ’ ‘മദന’ ‘നന—
 നാ’ദി ‘വൈക്കണ്ണനാമൻ’
 നീലാബ് ‘ജാക്ഷൻ’ ‘സുരേന്ദ്രാ’എത്തവ്യ ‘തിലകൻ’
 ലോക ‘പാല’ പ്രസന്നൻ
 ലാലാ ‘കൂളൻ’ തുടങ്ങിപ്പുലജ്ജരു ജനിഭ്ര—
 വാക്കുമെന്നിന്ത്യ നീയേ
 മാലാററാനുള്ള ഞണ്ണദിക്കുന്നദിനമവിട—
 ഫ്ലായ് നമസ്കാരമുണ്ടോ!”

കൗരുജി ഒന്നാം പുസ്തകത്തിൽ ഞണ്ണ പ്രാബല്യമേ നന്ദിടെ കവി
 യെ പുറത്തു കണ്ടിട്ടുള്ളൂ. ഹൃതിലാദ്യഫേതത്രു “രാജസിംഹൻ”
 അണം. ഇതോരും കമയായിട്ടാണു ഇന്നും കിടക്കുന്നതെ
 കിലും, കാവ്യഗ്രന്ഥം നോക്കേണ്ടി പുണ്ണംതന്നെന്നയാണുന്ന
 പറയണം. പിന്നെ പലതവണ നിർമ്മാണിച്ചിട്ടും ഇതു പു
 ഞ്തിയാക്കിക്കാണിക്കുവാൻ കവി കൂട്ടാക്കിയില്ല. ശ്രൂഗാരാസം
 തുളസ്യം ഇം കുതി കവിതനെ മുഴക്കുന്നതു സ്ഥിതിക്കു
 ഇം ലേവകൾ അതിൽനിന്നൊന്നും ഇപ്പോൾ പുറത്തുകാണി
 ക്കുവാനോടുന്നുനില്ല.

മരുബാത സുതി ഇതിനാ നേരെ വിച്ചറിതമായ ‘വാന പ്രസ്തുതികൾ വിരക്കിയാണ്’. ശ്രീവരിണ്ടിപ്പുത്രത്തിൽ 18 പദ്യങ്ങളുള്ള ഒരു സുതി കവിക്കത്തോ ഒരു തീപ്പുവൈരാ ഗ്രം വന്ന അവസരത്തിലെഴുതിയതാണെന്നു തോന്നം ഇതു വായിച്ചാൽ. നോക്കണം,

“കിഴിപ്പാരിട്ടും കണ്ണഭാരതെ കഴലുഴിജ്ഞാനിട്ടുമിളകാൻ—
മിഴിയ്യിക്കായ്യോടുള്ള ടിക്ക കഴിച്ചിട്ടുമിനിമേൽ
കഴിഞ്ഞതാലുണ്ട് കൂടും സുവർമിച്ചരു കിട്ടേണ്ട, വെള്ളിവായ്—
കഴിഞ്ഞ മായേ! നിന്നുകളിയുടെ തരിപ്പും തരവുമേ.

ഉടൻത്തന്നോ പോകുന്നടലിതിനവേണ്ടിക്കംടിനരെ—
കടന്നോ കൂടാനിച്ചും തൊഫുളുഷലാനെന്തു വെറുതേരു
കിടക്കുന്ന കുറവിൽ കടലെതിർപ്പരപ്പാം വന; മതിൽ—
കടന്നാൽ ക്കായും നൽകന്നിയതവിനീതം സുലഭമായ്.”

മാത്രമല്ല, അവിടെയുള്ള ശാഖപതസുവാനാനാന്ത്രിക നോക്ക:

“മരേഞ്ഞാലോ മരോ വസന, മശനം വല്ല കനിയോ
പരം ധാച്ചിച്ചും മരിയരിയരിയനോ ഹാഥി! ശയനം
മൊരം കനിയേലും മൊത്ത സമയമേതോ ഗ്രഹാശിലി—
തുരഞ്ഞിൽക്കൂട്ടും ഞാൻ വിഷയനിരയെത്തുസിടണമോറ
ഗ്രഹത്തിൽപ്പുമച്ചിൽ പ്രധിജനവുമായ് മേവുകിലെഴും
മഹത്താം സാവധാനത്തുണനനിലയിലോത്താട്ടവിയിൽ
ഗ്രഹങ്ങളുള്ളിൽക്കണ്ണീരവനൊട്ടു സമം വാഴ് വനിവനൈ—
നാഹകാരം മാറ്റാനിജാലുമധ്യികം നാല്പും വഴിഞ്ഞില്ല
കവിയുടെ ഉള്ളിലുറച്ചുകൊട്ടുകുന്ന ചില വൈരാഗ്യചീനക-
ജ്ഞാനാനിവയനും ആക്കം തോന്നാതിരിക്കയില്ല.

കവനക്കൗമ്പരിയുടെ ദോം ചുന്നുകത്തിൽ നാലപ്പും നേരാറ്റ സുതിയേ പ്രസിദ്ധപ്പുക്കത്തിട്ടുള്ളൂ. അതോന്നു മതിയല്ലോ അഞ്ചുഹത്തിന്നു യഞ്ചുന്നുനു ശാഖപതസുത്തിംശ ലഭി

ക്കവാൻ. 9, 10, 12 എന്നീ മുന്ന ലക്ഷ്ണങ്ങളിലായി പ്രസി മുപ്പേട്ടതിയ 'സുലോചന' എന്ന വണ്ണത്തിയാണിവിടെ സൃച്ചിപ്പിച്ചത്. ഇരുജിത്തിന്റെ ഭാംഗ്യായ സുലോചന ഒ ത്താവു മരിച്ചതറിഞ്ഞു സതീപ്രത്തിനാനന്നരിച്ചു തിള്ളിൽ ചാടി മരിക്കുന്നതിനാമുന്നു ഭേദ്രുമുഖമാന കാണുംതൊയ കടക കരുതി അതിനു ശപ്രഹരനായ രാവണനോടഭൂതമിക്ക നന്ത്രം, രാവണൻ കോപാവിഷ്ണുനായി ആരു നിരസിക്കുന്നത്രും, പിനെ ആ ദേവിത്തെന ശ്രീരാമനോടപേക്ഷിച്ചു തന്റെ അ ഭീഷം സാധിക്കുന്നതുമായ ഇതിപുത്രം പ്രസിഭമാണില്ലോ. ഇതിനെ ആസ്യുദ്ധമാക്കി കത്തണരസവും വീരരസവും സന്ദംഭം സംസാരണം മറ്റു രസങ്ങളും പ്രകടമായി പ്രകാശിക്കുന്ന ഈ ത്തതിനാലുപ്പാടെന്നു വിജയവെവജയന്തിയായി ഗണിക്കുപ്പു ദേശത്താണ്. മകൻ മരിച്ച വത്തമാനം കേട്ട് ആരുദ്യം അന്വ രന്ന നിന്നപോയ രാവണൻ പിനെ പറയുന്ന വാക്കുകൾ ദേനാക്കുക:

“അതികുമംതനെ! മദിച്ച ഹസ്തിമേൽ
കാതിച്ചുചാടി തല തച്ചടച്ചിടാൻ
മുതിന്റെനില്ലോ മുഗരാജനെക്കുട—
നെന്തിത്ര തോല്പിപ്പുത മാക്കിടാങ്ങേണാ!

യമൻ ദേപ്പേട്ട വിരച്ച നിത്യവും
നമസ്കരിക്കുന്ന മദീയപുത്രനെ,
അമർത്യലോകത്തെയമത്ത ശക്തനെ,—
ക്കമർത്യനേകൻ കൊലപചയ്യേയെന്നതോ!

എടുക്കുക്കുന്നുണ്ട ചയ്യഹാസ, മീ—
ക്കെട്ടത്തുത്യത്തിനിവാരിനിപ്പുാഴ
കൊട്ടത്തിടാം തുലി; യതല്ലെയകിലെല്ലൻ
മീച്ചക്ക തുല്ലും, ഉശകണ്ണല്ല താൻ.”

യീരോഡ്യതനായ രാവണനെക്കാണ്ട്” ഈ സാദംത്തിൽ ഈ പ്ലാറ്റ് മരറിയു പായിക്കുവാൻ ഒരു കവിക്കണ്ണാകും? അണ്ട് നെ രാവണൻ പുരപ്പുരുഷവോളാണ്, “കരണ്ടു തന്നെ നെന്നതി ലാഞ്ഞതരണ്ടുവകാണ്ഡാരംഗാരത്വം”മുമ്പിലണാനാതു. ഈ സ്‌നഷ്യയെ കണ്ണ സമയത്തു, “ഉശാമയങ്കായവരണ്ടിലാണ് തന്നു ദശാന്തരരഹതകരളാണ് ശവിച്ചുകൊണ്ട്” ദശക സ്രൂണ്ട് വേഗം ഉടനടക്കി പോകാൻ അവർക്കു കല്പന കൊടു ത്തു എങ്കിലും ആ സാധ്യപീരണം സഹജമായ ഗാംഭീര്യത്തോടു കൂടി ഇങ്ങനെ പരഞ്ഞു:

“മരിച്ച തന്നെ കാന്തനതോത്തു കല്ലുന്നീർ
ചൊരിഞ്ഞുനിഛ്വുനോത ഭീതവല്ല താൻ;
എരിഞ്ഞ ചെന്തിയമുതല്ലേയോ പ്രിയൻ
പരിഞ്ഞതകം ചുട്ട സതിക്ക സാന്നിതം?
എനിക്കു ജീവൻ വരനാ മഹാൻ പീഠി—
സ്ഥിനിക്കണ്ണംപോലുമിരിക്കൈല്ലു താൻ;
തനിച്ച വേദ്യയ്ക്കു ചേത, മെന്തുതാൻ
ജനിച്ച വംശജനിന്തുഖലി ചേക്കേയോ?
പതിപ്രതാധനംനിവിഷ്ടയായ താൻ
പതിക്കൈഴും പാർപ്പമനാന്തരിട്ടം ക്ഷണം,
അതിനാമുപാ മുവമൊന്നു കാണുവാൻ
കൊതിച്ചിട്ടുന്നനരിബാണപാതിതം
• നയജനനാം രാമനൊടായതൊന്നു നൽ—
ഉയ്യു വീടാമവിട്ടുന്ന വാദിണാം.”

അതിസകടത്തിലുകപ്പെട്ട ആ സാധ്യപി അത്യുതം മയത്തിലിരിത്തു മാത്രം അപേക്ഷിച്ചപ്പോഴും, “മഹാഭയങ്കരാകാരത പൂണ്ട് രാവണൻ.”

“തുടിച്ച രക്തത്തൊടരക്കനാളു പൽ—
കടിച്ച തിക്കട തെരിച്ച കല്ലുമായ”

ചൊടിച്ചുനില്ലെങ്കാളുതാമൊതൻഡയം
പീടിച്ചു വോക്കുങ്ങൾ പരിഗ്രമിച്ചപോയും”

ഈ ഭയക്കരച്ചിറ്റും കണക്കേപ്പാർ,

“മരിച്ച കാന്തശ്ശേരി അട്ടക്കലേക്കും—

കരിശമ തന്നെപ്പുത കൊണ്ടപോകവാൻ

സരിക്കവന്നനുക്” എന്നും അട്ടത്തുനില്ലെന്ന ആ പതി മുതാരയ്യത്തിനാൽതന്നെ തോന്നിയയക്കിലും അവർ ഭയപ്പെട്ടി ല്ലെ. ആ അതികഷ്ടാവസ്ഥയിൽപ്പോലും മുഴുനായ രാവണാന്തു കംനവാക്ക് എത്രമാത്രം കടന്നപോകുന്ന എന്ന കേൾക്കുക തന്നെ വേണം.

“അരിഞ്ഞുടൻ മുഖ്യചന്ദ്രൾ മെല്ലുമേർ

ചൊറിഞ്ഞ നിന്ന് നാക്കിയു നാഡ്യു നല്ലുണ്ടാം.

കെടാശത തീക്കാല്ലും ഇശ്വരാകവും

ചുടാവുമാള്ളാളുമയാച്ചിത്തുരുതം

വിടാതവൻ താൻ ഒരുക്കുന്നുനുനീ—

ജാംടാതെപോയോടു കഴു! ചാക്കുംത നീ.

എതിന്ത മാറ്റാതട പാഴ് കഴുത്തുറു—

ഇന്തിന്തിച്ചും കയ്യിതിനുനീടാൻ ശേണോ!

മുതിന്നപോമെനു നിന്നു നിന്നു താ—

നതിനു വെച്ചിക്കാഷണിച്ചിടേണായോ?

കടന്നപോഞ്ഞു മറയ്ക്കു കഴുവേ!

കടന്നവാക്കിഞ്ഞെന വീണ്ടുമോതുകിൽ

സ് പ്രദം മറങ്ങു കമ; പെൺകൊല്ലു കൈ

നടക്കമീ രാവണാനുന്നതാക്കാല്ലു.”

ഈതുരത്തിലുള്ള ശകാരങ്ങൾക്കുതന്നുഹായി പ്രസ്തുത സതീ രതാം താണ്ണേക്കണ പറയുന്ന തിരുമാത്രമാണു്:

“അടക്കി തുപ്പനവശരാടമഹ്മി—

പുടിക്ക കാടുന്നതു കണ്ണുമല്ലയോ?

ഇടിച്ചുല്ലോ പുകളിനാിതെൻ പ്രദോ!
വെടിഞ്ഞിടാങ്കിപ്പുതികെട്ടാരെനെ നീ.
പ്രിയശൻാ നല്ലോത ശിരസ്സു കാണ്സ്കിലേ
സാധം ചിതാനിക്കിരയായിടാവുമേ;
അയയ്യുക, നൃഗം മടിക്കിലെന്നായാ—
നമ്മശ്ശനേംബാധാതിരുന വാഞ്ചിവാൻ.”

ഇതും കേടുപെട്ടഫേറ്റി രാവഞ്ഞൻറെ കോപാഡി ആളികാ
ആക്കതനെ ചെയ്തു.

“നയജിത്തേനാ രാഹുവ, എന്തു സന്ദതി—
ചുയയ്യുഡോ നിബന്ധവാന്നടക്കാർ തൊൻഡു
വലൻ മദിച്ചെയക സദോദരിക്കിഡേ
നിലയ്ക്ക് വൈത്രുപ്യമണ്ണച്ച ദുന്നായൻ
അലം സുശീല. ത്രമതേതു കാട്ടിലാ—
ബലഞ്ഞരിംതുള്ളതു ചൊല്ലു ദുംഗേ!”

എന്നും മറ്റും രാവഞ്ഞൻ ശ്രീരാമചല്ലാ ദുന്നാക്കണ്ണപുരാഡി ന്യാ
യവാദംകൊണ്ടാക്കപിച്ചുമേശം, താൻ ആദ്യം പാശാതാരി
നെ ഒന്നുടി സമർപ്പിക്കുക്കതെനു ചെച്ചുനു:

“അനന്തദോഷ്ടിക്രഷ്ണനിന്നുജി—
തനകൾക്കുരാഗത്തൊട്ട് വേദ തയുലാർ,
പുനർദ്ദിശാസ്യസ്തനശ, ചെന്ന വൈരിയാം
ജനത്താടന്താണാ കടന്നിരക്കിയോ?”

മാത്രമല്ലോ,

ജയം ലഭിക്കാണാട്ടവിൽദിശാനന്നൻ
മയണ്ണിമാറ്റാനോടിണ്ണക്കമാകവാൻ
അയപ്പു തൻ സ്തീകരായെന്ന ദുര്യശ—
സ്ത്രയത്തുവാനോ! കുലഭേ തവ ശ്രമം!”

‘കുലഭേ’ എന്നും മറ്റും വിളിച്ച തനിക്കണിമാനക്ഷതി വരു
മ്പുന ആ പരമദുഷ്ടൻ ശ്രദ്ധരനാണെന്നുള്ള കമ്പോല്ലും

മരന്നു പ്രസ്തുത കലാംഗന ഒട്ടവിൽ പറയുന്ന ഭാഗംതുടി ഈ റിടേ പക്ഷത്വാതെ നിപുണത്തിയില്ല—

“നിന്നാച്ചുപോയ” എൻ ഭവശൈനകദ്ദും
നിനക്കുമ്പോം ദയയെ, നന്തിനു നീ
അനല്ലെമെനുപ്പഴിചൊല്ലി ‘ഹരി! മു—
ഞ്ജനത്തിനേന്നും പരപീഡനം രസം.

കട്ടണ വാക്കിന്നുനെ ചൊന്ന നിൻ തല—
ഔച്ചത്തു നാശം രാലുവാംശവീരനാൽ;
മിച്ചകതിൽ കാട്ടുകയൻ വംശമോ—
നോട്ടുക്കവാൻ തീരെന്നാൽ മുഖ്യ! മുന്നതേ!
പിടിച്ചുകൈച്ചേരു സാധുവെനേയ,—
ശ്ലാംചുകേരും രിപുവിരങ്ങാട് നീ
നടിച്ചുരാരിശ്ശുത്ത കാട്ട്, ദംഷ്ട്രയും
കടിച്ചുനില്ലേണ ഗമിക്കയായി എന്ന്.”

രാവണന്നർ ദംഷ്ട്രയും കടിച്ചുപിട്ടുള്ള ആ നില്ല് ഒരു വിദ്യമുന്നുകൾ അഭിനയിച്ചു കാട്ടിത്തുംപോലെ കവി നമ്മക്ക ചിറ്റികൾക്കിട്ടുത്തന്നു.

പ്രസ്തുതത്തിയിലെ ആദ്യഭാഗത്തുനിന്നാണിതുയും ഉദാഹരണമുറ്റുക്കന്നുള്ള രിച്ചത്. ഇതിലധികം രേണുമെന്ന തോന്നും രണ്ടാംഭാഗത്തിൽ കടന്നാൽ. അതു തുടങ്ങുന്നതുതന്നെ,

“മുരത്തുപ്പീലമരിഞ്ഞ രാക്ഷസേ—
ശ്രേരകൽ നിന്നാജ്ജയലക്ഷ്മി പോലുവേ
പിരിഞ്ഞു രാമൻറെയച്ചക്കലേക്ക താൻ
പുരസ്യിമാർമ്മത്വർ യാത്രയായിരുത്തു”

എന്നീ പദ്യംകൊണ്ടാണ്. ഇതിലെ ഉൺപ്രേക്ഷ എത്രമാറ്റം സന്ദരഭാചിത്രവും സരസവുമായിട്ടുണ്ടനു് ആലോച്ചിക്കണം. ഇത്തന്നും അലങ്കാരങ്ങൾ ഇതിൽ പലതും കാണാം.

സുലോചന എത്തുംമുന്പേ ശ്രീരാമൻറെ സന്നിധിയിലെ
സ്ഥിതി എത്താണെന്നു നമ്മുടെ ചെന്നേങ്ങക്ക്:

““ഹതൻ ഹ.ഡൻ രാവണൻ”യെന്ന ത്രിക്കർ—
ട്ടത്രുഹാക്കം കപിവീരൻ ചുഴവേ
ക്ഷതിന്തൾ മേലാസകലം നിറഞ്ഞുവൻ
കിരാപ്പാടായ്ക്കു വന്നെങ്കി ലക്ഷ്മണൻ.

ശരക്ഷതച്ചുാര പുരണ്ണ ട്രിവിയം
പരന്ന തന്ത്രാരിലബന്ധു തന്പിരൈ
ചീരം പുണ്ണന്നേന നിന്ന; പിരന്നയാ—
പ്രീരിയു ചുംബിച്ചുജർച്ചെപ്പു രാഘവൻ.”

ഈ ദ്രോകം രഘുവംശം 13-ാം സ്ഥ്രീതിൽ ഭരതൻ ലക്ഷ്മണ
നെ ആലിംഗനം ചെയ്യുന്നതായി പറയുന്ന “സമിത്രിനാ തദ
നസംസ്പൃജേ” ഇത്യാദി ദ്രോകത്തിലെ ‘അയോദ്ധ്യജിൽപ്പുഹ
രണ്ണപ്രാകക്കംശന സ്ത്രീരൂപനിഖാസ്യ ഭജാമദ്യമുരസ്യലേന്’
എന്നീ സരസപ്രയോഗത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. ആശുപി
ഹരണമില്ലതാണ്. പിരന്ന ശ്രീരാമൻ ലക്ഷ്മണനെ ആശൈ
സിപ്പിച്ചുപറയുന്നതു” എത്ര ഉചിതമായിരിക്കുന്ന എന്ന നേം
ക്കണം:

“സുരാസുരക്കം കഫിയാത്തതാണ നീ
നിരാകളം ചെയ്യുതു വത്സ! സാന്നിദ്ധ്യം;
പരാക്രമത്താലിനി നിന്നെന്ന താഴേയാ—
പ്രഥാരി മുന്നായ പുക്കഴ്ചന വന്നതം.

ചൊറുത്തുക്കടാതുലകാക്രമിച്ചുതു—
കൂത്തു നീ; യെന്തിനിനിനിദ്രാനന്നൻ
മറുത്തുനിന്നാകിലുമില്ലയെങ്കിലും
വെറും വിഷപ്പുല്ലു പറിച്ച പാസ്താൻ.”

“എന്തിനിനിനിദ്രാനന്നൻ” എന്ന പറയുന്നതുകേട്ടാൽ ആ സമ

യത്രു് രാഖണൻറെ മുഖത്തു “ചക്ര കാട്ടുകയാണോ” എന്ന
തോന്തരിപ്പോകം. കഴിഞ്ഞതില്ല,

“അരകാർ തന്നന്തയ, മെൻറൊ ദ്രുതം,—

മുരത്തകാറ്റാവിരഹവ്യമാദം,

സുരക്ഷം ഭീതി, യാതാക്കരെയാനുപോ—

ലരണ്ണാിൽ രാഖണി വീണ വീഴ്ത്തയിൽ.”

ഇതിലധികം കലശലാഭയാൽ വീഴ്ത്തയെല്ലു പറുവാൻണ്ടു്?
എവിൽ ശ്രീരാമൻ ഇങ്ങനെ സമാശ്രസിപ്പിക്കുന്നു:

“ഇനിസ്ഥിവം നീയിഹ നിഛ്വ; പോരിനായ്—

ത്രനിശ്ചിത്തു പാഞ്ചത്തില്ലുമരക്കരോടു ഞാൻ

തനിച്ചുപോകം; ദശകണ്ണനാൽ ഭയം

ജനിച്ചിടാ പാരിന മേലിലോട്ടുമേ.”

ഇങ്ങനെ പലവിധത്തിലും ആശ്രസിപ്പിച്ചു് ലക്ഷ്മണ
നെ ചികിത്സക്കലേപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോള്ളിണാം സുലോച
നയുടെ വരവു്. ആ ദേവി, തൻറെ പ്രിയതമൻ അവസാന
ത്രിൽ തനിക്കൊത കത്തയച്ചു എന്ന പരകയും, ചിതയിൽ
ചാട്ടുന്നതിനുണ്ടു് ആ തലയൊന്നു കാണുവാൻ തനിക്കു കല്ലു
ന തരണമെന്നപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ, വാനരരാത്രെട
ഇനയിലുണ്ടായ ചാപലുണ്ടെല്ലും ഹാസ്യവും കവി ബഹുഭംഗി
യായി വല്ലിക്കുന്നണ്ടു്. ശ്രീരാമൻറൊ കല്പനപ്രകാരം ആ സ
മക്ഷാതിൽ വഞ്ചനിയ ഇന്ത്രജിത്തിന്റെ ശരിസ്ഥനോക്കി ആ
സാധ്യീരണം എത്രതനെ വിലപിച്ചിട്ടും അതിനു ധാതരാത
ഭാവദേശവും ഉണ്ടായിക്കണ്ടില്ല. ഇത്തനിമിത്തം ആദ്യംതന്നെ
ഇതോടു മായമാണെന്നു ശക്തിച്ചിത്തനു കരഞ്ഞുവാൻ പരിഹ
സിച്ചു ബഹുഭംഗാക്കിയപ്പോൾ അതുകേട്ടു സഹിക്കാൻ വയ്ക്കു
തെ സുലോചന എവിൽ ഇങ്ങനെ വിലപിക്കുന്നു:

“അകാരണം മൊച്ചുകളിച്ചിലച്ചിട്ടും

ശകാരവും കേട്ടവമാനവുത്തിരായ്

പ്രകാശമായിനിവർ ശീക്ഷയെല്ലുവാൻ
പ്രകാമമെത്തുണ്ടാൽ തെററനിക്കഹോ!

അയൽമിപ്പാതകൾ വെന്നവൻ ഭവാ.എ
കയ്ത്തുസൗമിത്രിയുമായെതിക്കുവേ
ജയത്തിനേന്നുള്ളെന നിന്നുക്കലേ—
ക്കൈചുതില്ലുയതിനോ മുഴിഞ്ഞ നീറി”

ഈ സന്ദർഭത്തിലുണ്ടായ ഒരു സംഗതിയാണ് ഈ കൃതിയിലെ
എററവും സാരവത്തായ ഭാഗം:

“സുമഞ്ചുവായ്” സാധ്യപിയിതിനു ചൊന്നവാ—
റമഞ്ചമാദ്ദിവ്യ മുവത്തിലേവതം
അമുഖലഘജാതുലരാഗസങ്കലം
കിമപ്പവല്ലിന്തമാന കണ്ടതേ.”

ഈതിനേത്തുടന്ന്,

“അനന്ദംലഗ്രീലേ! മതി ശീക്ഷ, നിയുതാൻ
നിന്നു മജ്ജിവനം.”

എന്ന് അതിസർവ്വടമായ ഒരു വാക്യം ആ ‘ഈന്റ്രാരിഗ്രീരിസ്റ്റ്’
രജുകയും അതു കേട്ട് രാവണൻ സ്ഥംഭിച്ചുനില്ലെങ്കയും ചെ
യുന്നു.

പരിണാമഗ്രംഗികാണ്ട് നോവലിലെപ്പോലെ വായന
ക്കാക്ക് അടിക്കടി ഉൽക്കണ്ണു വല്ലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് കവി
ഈ കമ കൊണ്ടപോയിട്ടുള്ളത്. ഈ ഇതിപുത്തം മുമ്പു കേ
ടിട്ടില്ലെത്തപക്ഷം ഇന്റ്രാരിഗ്രീനീനു സഹായിക്കാൻ ശക്തനാ
യ ഒരുപ്പെട്ട മകളാണു നായികയെനോ, ആ അപ്പുന്ന് ആരെ
നോ വായനക്കാക്ക് ചടുവിലേ മനസ്സിലാകയുള്ളൂ. നാലപ്പാടൻ
ഒരു ‘ഒന്നാംകുടി കവിയായതു്’ ‘കണ്ണുനീത്തുള്ളു്’ മുതലായ
മറ്റു ചില കൃതികളുടെ നിമ്മാണം കൊണ്ടാണെന്നു സഹാ
യന്മാരിൽ ചിലർ ശാംകുന്നതായാൽത്തനെന യമാത്മകവിത
യുടെ ബീജാവാപും ഇതിലാണു ചെറുിട്ടുള്ളതെന്ന് ആക്കം

സന്തതിക്കാതെ കഴിയില്ല. ഓരോ സന്ദർഭത്തിനനുയോജ്യമായ ഉള്ളേഖനവും, അത്തിനുചീതമായ പദ്ധതിയും, അലങ്കാരങ്ങൾ വിശദീക്ഷിച്ചും രസപൂഷി ഇത്തല്ലാം തീക്കണ്ട ഒരു കാവ്യംതന്നെയാണ് സുലോചന.

ഇതിനശ്ശേഷവും 7-ാം പുസ്തകത്തിൽ ‘ദേവസ്വം കാഞ്ചി സമൻ’ എന്ന ഒരു ചുമ്പൻതുള്ളലും, പിന്നെ ചിലതിൽ ചില അന്യാപദേശങ്കൃതികളും മറ്റൊരു നാലപ്പുടം കൗമുഖിയിൽത്തെ നേര പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആവകാശങ്ങളും കവിയുടെ യോഗ്യതയ്ക്കാവാലക്കുതികളിൽ മെച്ചപ്പെടുത്തിയതു മേലുറതെ കുതിര നേരയാക്കാൻ ശേഷമുള്ള വായപ്പറാബേം ഇവിടെ വിസ്തൃതിക്കവാൻ ഒരു അനുസ്ഥാനില്ല.

വള്ള തേരാളി । തൊനം ।

പുലർത്തിപ്പോതവാനെള്ളു അവസരം ധാരാളം കിട്ടിക്കാണ്ടി തന്നു.

എല്ലാ അധികാരിക്കും എതാണ്ടാത്തപോലെ സൗകര്യമാക്കണമെന്ന കത്തി, നിപ്പാഹകസംഘത്തിന്റെ മാസം തോറുമെള്ളു യോഗങ്ങൾ തിരുത്തെള്ളു കിഴക്കേക്കാവിലകും പത്തായപ്പുംയിൽവെച്ചു മുട്ടവാനായിതന്നു നിശ്ചയം. അതുപു കാരം ചേന്ന് ആദ്യത്തെ യോഗത്തിൽത്തെന്നു വള്ളുതോർക്കുന്ന സന്നിഹിതനായിതന്നു. സഭാകാര്യങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാശേഷം സാഹിത്യഭൂമാരായ തന്ത്രങ്ങൾ സംഭാഷണം മുഴവനും കവിതയെപ്പറ്റിയായിതന്നു. അതുവരെയെള്ളു തന്ത്രങ്ങൾ കവിതകളിൽ അവരവക്ഷ്യിക്കം തുള്ളിപ്പുമുള്ള പരസ്യരം ചൊല്ലി മുണ്ടോഷച്ചിന്നനും ആദ്യം കഴിച്ചു. പിന്നെ കവിസങ്കേതങ്ങളെ ക്കറിച്ചു പലതും സംസാരിച്ചു. വള്ളുതോരുളിനും അക്കാലത്തു കവിതപ്പയറു ധാരാളമായിതന്നുവെക്കിലും പ്രാസപ്രയോഗത്തിൽ വലിയ നിജീക്കണ്ണായിതന്നില്ല. സജാതിയുപരിയിയാക്കുന്നപ്രാസംതനെ വേണമെന്നും എനിക്കു നിന്മം ഗവും സഭായിതന്നു. മറുതരാ പ്രാസങ്ങളും യദേശാച്ചിതം വേണമെന്നുള്ള കാര്യം രണ്ടുപേക്കും സമ്മതവുമാണും. എൻ്റെ കവിതയിലെ ചില പ്രാസപ്രയോഗങ്ങൾ സംസ്കാരം പോതാതായും താനോക്കുന്നു. ഇന്നുനെ പല സങ്കേതങ്ങളും ഉറപ്പിച്ചു മേലിൽ ഇംഗ്ലീഷീപ്പയോഗത്തിനുള്ളിടുന്ന പരസ്യരം പദ്യക്രമത്തുകളുംയുണ്ടാക്കുന്നും മറ്റും നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടും അനു വൈക്കുന്നും തന്ത്രമുണ്ടാക്കുന്നും തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞതും.

ഈ കാഭന്തിലെ ശൈവരാത്രികഴിഞ്ഞു രണ്ടു മുന്നു ദിവസങ്ങളിൽ വള്ളുതോരുളിന്റെ ഒരു കത്തനിക്കു കിട്ടി. അതായത് പദ്യക്രമത്തായിതന്നു എന്നമാത്രം പറഞ്ഞാൽപോരാ. മലയാളഭാഷയിൽ അതിലെയിക്കു ഭാഗിയായിട്ടുള്ള ഒരു

പദ്യക്കുത്തു വേറെ കണക്കിട്ടുള്ള ഉർബന്റമാണ്. ഈ ക്രമം ഇതിനെന്നും എങ്ങനെയില്ലാണെന്നും കര്ത്തിപ്പാടിൽപ്പെട്ട രണ്ടുനൂസ് ക്രമകളും എൻ്റെ വളരെക്കാലം ഭദ്രമായി സുഷ്ഠിച്ചിരന്നാവകാലിലും, ഒന്നരണ്ട് പ്രാവശ്യമായി അനവധി കടലാസ്സുകൾ സ്ഥലമാറ്റംചെയ്തുടർന്നും അതെല്ലാം എങ്ങനെന്നോ കാണാതായിരിക്കുന്നു. ഈ പാഠം ഒന്നാംകത്തിലൂ കട്ടു രൂപീരണ്ണാട്ട് കഴിച്ചതായ ശിഖരത്തിൽ സജീവമായ ഒരു ചിത്രംതന്നെയാണ് എഴുതിയിരുന്നത്. അതിലോരു മേരുകം കഷ്ണിച്ചും ചുള്ളുതു ഇവിടെ ചേക്കേടു:

“ശ്രീടാട്ടം, ശൈക്ഷാനക്കശൽവിളി, ചതുരം—

ഗഞ്ചർ, ചാർപ്പംഗിമാർ തന്ന്

പാട്ടായന്തു തായവക, വകതിശിവു—

മുള്ളുക്കുട്ടരാത്തുതേളായ സുരസജന—

ക്രിക്കിൾ സല്പു പണ്ണലാഷം

കേട്ടാലാവില്ലിവല്ലും പലതുമവിടേയാ—

രാവിലാവിശ്വവിച്ചു.”

രൂപീരണ്ണാട്ട് ശിഖരത്തിൽ പോവുക പതിവായിരുന്ന പറേതനായ പണ്ണിത്തരാജൻ പുന്നദ്ദേരി നാബി നീലക്കുണ്ണം വിരും സജീവമായ ചിത്രമായിരുന്ന അതിജല ഒരു പദ്യം. രൂപീരണ്ണാട്ടപ്പുന്നം ശ്രീനീലക്കുണ്ണനാകയാൽ രണ്ടു നീലക്കുണ്ണ മരേയും മേരുപ്പും മരനാപോയതിൽ വ്യാസനിക്കയല്ലാതെ മേലുരുഞ്ഞ ചിത്രം എത്തു നിവൃത്തി! അന്ന ഞാനയച്ച മറുപടികൊണ്ട് മേലുരുഞ്ഞ ചിത്രം സംഗതികൾ ദ്രുക്തമാണെങ്കയും ചെയ്തിരുന്നു.

“തിരുരിൽവാച്ചുനോട്ട് ചൊന്നവല്ലും

പ്രത്യുഖവാഗ്മുണ്ടി വരത്തിയേവം

ഭരുനമനേം ശിഖരത്തിലുംതന്നു—

നിരുപാനംചുള്ളു നന്നിരുറും,”

“നിരവധി ‘വിഭൂയാലു’ പ്രീതിചേരുത്താറുമെന്നും മുത്തവിലമുണ്ടായ്ക്കും നിമ്മലൻ ‘നീലക്കുളം’ പരമ്പരാഗത വിളങ്ങുന്നുമെന്നും ‘നാശായണ’നാ— ദരശാവഹാട്ട കാണ്ണാതെന്നും ഒവാഷമ്പ്രമോത്താൽ.”

വള്ളു തോളികൾ പിന്നെത്ത കത്തു കരച്ചുദിവസം താമസി ദ്രിഡാഖ്യാതനം. അഞ്ചിട്ടും” അദ്ദേഹം പേണ്ണപ്പെട്ട ചിലരോടു തുടർന്നു രാമേരു താഴ്വാം മരും പ്രായി വന്നേരേണ്ണം അയച്ചതാ വിത്തം അതു കത്തു്. തന്റെ തിരുമാത്രക്കിൽ ദർശിച്ചതായ ശ്രീരംഗം, മധും, രാമേരുരം, സേതു ഇംവക ഘുണ്ണുബാല അനുഭവയും മരും ചിത്രങ്ങൾ അതിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ളതുനോക്കിയും അതോരോന്നാം ഗോരിട്ടു കണ്ണിട്ടുണ്ടാക്കുന്ന ഫലംനെന്ന അനുഭവപ്പെട്ടും. “മധു കാണാതുവാൻ മാട്ടത്തെന്ന്” എന്നും റൂച്ചുള്ള ലോകേക്കതികൾ അതിൽ വർണ്ണിച്ചാശവരിച്ചും കൊണ്ടു വിശദമാക്കിട്ടുള്ളതു വിശ്രേഷിച്ചും രസപ്രദങ്ങളായി ഉണ്ട്. ഏതും മറ്റപടിക്കാശം അഞ്ചിട്ടുംനെന്ന ഒരു പദ്യ കാര്യത്തിൽ വള്ളുതോളുച്ചിതനം. അതും എന്നും സുക്ഷിച്ചിരിയാതെ കൂട്ടത്തിൽ നഷ്ടപ്പെട്ട ഒന്നുണ്ട്.

ഈദൈന സമാജത്തികൾക്ക് നിശ്ചാരകസംഘയോഗങ്ങളിൽവെച്ചു് തക്കിൽ കാണാം. യഥാവസ്ഥം പദ്ധതിക്കു ഉയ്യുകയും ചെയ്യുകയും നിന്നുന്ന തിനിട്ടുണ്ട് വള്ളുതോൾ മുഴുവിവേഗത്തോടെപായി അവാഗത സ്ഥിരതാമസം തുടങ്ങിയതു്. ഇപ്പോൾ ‘ശംഗദ്രോഗയ’മായിരിക്കുന്ന പദ്ധതിൽ ‘കേരള കല്പദ്രോഗം’ അച്ചുശുട്ടാതിരിക്കുന്ന ഭരണാധികാരം ഇദ്ദേഹം ഏറ്റു. എന്നാൽ സുപ്പൂര്ണതു് സ്വദേശഭായ ‘മംഗലം’ വിട്ടതു്, ആഞ്ചുംബവെ ദ്രാസമാജത്തിനാം, എന്നുള്ളടട സമാഗ്രമങ്ങൾക്കും ‘അമംഗലം’ ചായിത്തെന്ന കലാശിച്ചു ഏന്ന പായത്തു്. ഏകിലും 1079 പുക്ക ചിന്താത്തിലാരംഭിച്ച എന്നുള്ളടട ‘ധനപത്രം’ മാസിക ആദ്യം അച്ചടിച്ചിതനതു് കേരളകല്പദ്രോഗത്തിലും പിന്നീടുണ്ടാരെ

വിലാസത്തിലുമായി തൊന്തരിനാൽ, ഏറ്റവിക്കേ മുട്ടെങ്ങുടെ തൃപ്പി വഹേതുക്ക് പോകേണ്ടി വരിയും അവാംകവരാച്ചു എണ്ണാൻ കു കാണാവാനും സംസാരിക്കുവാനും സാധിക്കുകയും എച്ചാറ്റിൽ നന്നു് ഒരു സമാധാനമുണ്ടാക്കിതന്നു. 1082-ൽ ഭാരവിന്ദ സപ്ര നമായി ‘ലക്ഷ്മീസഹായം’ മുദ്രണാവയം ഗമാപിച്ചതിനാശേ ഷം മുന്നനാലു കൊല്ലേതെന്നു തന്മുൻ കാണ്ണാനോ, കൂത്തുണ്ണു വാനോ സൗകര്യുപ്പടാതെയാണ് കഴിഞ്ഞുള്ളടിയത്.

1085-ാമുണ്ടിൽ കവനക്കുമുടിയുടെ സകല ഭാരവും ഏ ഗൾഗ തല്ലി വന്നേശേഷം വള്ളേഞ്ഞാളിന്നും സഹായസഹ കുരണ്ണാൻമിൽ ഏറ്റവിക്കാഴ്ചിച്ചുള്ളടാക്കാതുയിന്തിന്നു. തീരവി താംക്രിയിൽ പറാളംതു് കേരളവമ്മ തന്നുരാൻ ആരംഭിച്ചതു്,

“എന്നു തിരുത്തി മാന്ത്രി—

ലോന്നിലും പതിനുംബിലും”

എന്ന ക്ഷണക്കിൽ ഒരു പ്രതിപക്ഷപത്രാധി പ്രസിദ്ധേചപ്പട്ടി ത്രി വന്നിതാന്തരമായ കൗമുദി, നാലും കൊല്ലും മുതല്ലു മാസി കയാക്കി വള്ളേഞ്ഞാതാളിന്നും മറ്റും മേഖലോട്ടത്തിൽ തൃപ്പി വഹേതുക്കിൽനിന്നു ത്രിപ്പിബലപ്പട്ടതുകയും, ഒരു വർഷംതീ നശേഷം തന്ത്രാംഗത്വാന വിഭാഗം തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി 6 മാസം നടത്തിയെങ്കിലും, പിരി നായ്ക്കു എപ്പു മുട്ടു നേരിട്ടുകൊണ്ട് എന്നു നിർബന്ധമുകയും തെരുവു വഴിക്കാണ് താനിതേല്ലുവാനിടയാണു്. ഇതും പലിന്തയാ തൃഭാഷം വഹിക്കുവാൻ ആദ്യം ഏറ്റവിക്കന്ന ദൈയന്ത്രംജാഹി തന്നില്ല. വാസ്തവ തനിൽ കേരളവ്യാസനം കേരളവാദീക്കിയു മാണസ് എന്ന ഇതിനു് ദൈയന്ത്രപ്പട്ടത്തില്ലു്. അതുപുകാ രംത്രണനാഥവർ രണ്ടാള്ളും എന്നു സചാരയിക്കാണ്ണും ഒപ്പു കുംഭനു് കൗമുദി വാക്കിച്ചിട്ടുള്ള പരിപ്പും കാക്കന്നനാഥയി രിക്കേഡ്ഡപ്പ.

“വീട്ടുചെവാറുണ്ടാക്കിലേ വിഞ്ഞാചോരുംതു്” എന്ന

ന്യൂയർക്കാസറിച്ച് പത്രാധിപതിരുടെ നിലയിൽ ശാസ്ത്രനാ വല്ലൂമെഴുത്തിരയങ്ങില്ലോരു മറ്റൊള്ളേണ്ട് കൂടി 1 തല്ലൂപേ ക്ഷീകരണത്തു് അയുക്കനമെന്ന കത്തി ആദ്യകാല തു് ശാസ്ത്രനാ ദാരോ ലഭ്യതയിലേക്കും എന്നിലധികം തുടികളെല്ലാത്തിയീ തന്നു. അനും സു : പ്ര ത്യയതെ നധമ്മില്ലാതിരുന്ന എൻ്റെ ഏഴ് ത്രഞ്ഞകൾ വഴിയായും മറ്റും വള്ളേണ്ടാർ ദൈയൽപ്പുറുത്തിരക്കാണെന്നുണ്ട്. അക്കാലത്തിന്റെച്ചു ചുരുക്കേണ്ടവിനെക്കുറിച്ചുള്ള എൻ്റെ ബിംബത്തി, ചക്രവർത്തിയുടെ ചരമന്തതി, ഈ വക തുടികളെ വള്ളേണ്ടാളും ടുവുംകൂടി അഭിനവിച്ചു് എന്ന കവിതാനിമ്മാനത്തിൽ പ്രത്യേകം ആനുസ്വാഹിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് നന്ദിപുംപും ഇവിടെ സൂരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

കൗദ്യി ശാന്നിറാശേഷം എൻ്റെ പ്രിയസുഹിത്തു് ഒന്നാമതായി അ.ഡിനു സന്ന്യാസിച്ചുള്ള് ‘ദണ്ഡകാരണ്യം’ എന്ന തുടിയാണു്. വള്ളേണ്ടാർക്കുടികളിൽവെച്ചു് അതാണു് എററുവും ഉൽക്കുപ്പുമെന്ന ചരിയുവാൻ പാഠില്ലേക്കിൽ, അതുവ തെ അദ്ദേഹം നിമ്മിച്ച മരൊല്ലു കുടിക്കുള്ളേക്കാളും അതാണു മേരു കൂടിയതെന്നു് അനും ഇന്നും എന്നിക്കെടിപ്പായമുണ്ടു്. രചനാഭാഗി, അത്മകല്പനാ പിശേഷം, ഉച്ചിതാലക്കാരപ്പേഡാ ഗം ഈ വകയും, സംഖ്യാപരി രസപൂർണ്ണിച്ചും തികാത്തതാണു് പ്രസ്തുത തുടിയെന്നു് ഇതെറിക്കാലകിലും വായിച്ചുട്ടുള്ളൂവ രോക്കെ സമ്മതിക്കാതിരിക്കായില്ല. പിരുത്തത്തായി ലഭിച്ച തും, വിസ്യാദാദശവലപദ്ധതികൾക്കിടയിൽക്കൊന്നതുമായ രാജ്യം വാണിജന ദണ്ഡം ചണ്ഡിയായ രാജാവു് ഒരു ദിവസം തശ്ശേരി മുത്തവായ ഭാഗ്യവഹംപ്പിയുടെ തപോവന തുടിയും ചുറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നും അവളിൽ ജീനിച്ചു തശ്ശേരി നിച്ചാഡിലാഘത്തിനു് ആ സാധാരണക്കല്ലും വഴി എപ്പടാങ്ങുന്നും അവാള പിടിച്ചു ബലാശംഗം ചെയ്യും,

അതുമത്തിൽ തിരിച്ചു നാഡി, മഹാഷി ദിവ്യദഹ്നികൊണ്ട്
കാൽം മനസ്സിലാക്കി രാജുവിഡാര, പൈച്ചുകാശിന്റെ ഫലമായി
രാജാവും രാജ്യപ്രമോട്ടാകെ എഴു ദിവസത്തിനകം വെള്ളുവാ
ണ്ണീരായി പിന്ന ഒരു ഭാരതജ്ഞമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു
എന്നതാണ് ഈതിലെ കമാവന്നു.

“നടവടികൾ പിഴ ആ ദണ്ഡമേല്ലോ—
നിവതമിത്തിവനെന്ന കണ്ടു ചിത്രേ
സ്ഥംഭരമൈതു ദണ്ഡമാൻ നല്ലോ—
തടയ പിതാവിവനേകി ‘ദണ്ഡ’നാമം.”

എന്ന ദണ്ഡനെന്ന പേരിന്തുടി ഉച്ചപ്പത്തി ഉണ്ടുവനാം അച്ച
ഭിട്ടുള്ള കവി, ആ രാജുവിജയിൽ രാജ്യഭരണരീതിയെ കാ
ണിച്ചുതുടങ്ങുന്നതു് ഈ ഒരോറു ദ്രോഹംകൊണ്ടാണ്:

“അക്കണാ, നയമാപരാധാധാരായി
സ്വകരമഹാബലചണ്ഡമുത്തി ദണ്ഡൻ
പകലവിരവാതപോലെ നാട്ടുകാരു
പ്രശ്നഭ്രഥയാക്കലരാക്കി നാടു കാര്യം,”

പോരെറു എന്തിനാണു നാശനുനാനുചീറ്റു മുത്തുചുരുംകൊണ്ട്
തന്നെ ഈ ദ്രോഹം ചുണ്ടു ചെയ്യുന്നതു് ചെയ്തതാണും വല്ലെന്നേണ്ടു
എന്നാലോചിച്ചുവരു മതി. ഈ രാജാവു് വസ്ത്രകാലത്തു്
ഒരു ദിവസം തന്റെ മുത്തവിന്റെ തപോവനത്തിൽ സഖ്യരി
ക്കണ്ണു യദ്ദുയാ അരജയെ കണ്ടുട്ടിയപ്പോളുള്ളായ ഗുരി
തിയെപ്പറ്റി നമ്മുടെ കവി പറയുന്നതു് നോക്കു:

“മതിമുഖിയുടെ മെള്ളിലേതൊരംഗം
ക്ഷീതിപതിതൻ മിച്ചികൾക്കു ലക്ഷ്യമായി,
അതിലെവകുള്ളിരുത്തുയാൽ ക്ഷീകായ്—
കൊതിയുവന്നുനിന്നരാംഗഭാഗി കാണ്ണാൻ.”

മതിമുഖിയായ കന്ധക സപ്പാംഗസ്ത്രിയാകയാൽ അവളുടെ

ഓരോ അംഗവും ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നു. കൊതിയന്മാർക്ക് മുട്ട തെ കഴിയുകയുള്ളില്ലപ്പോൾ. ഒരംഗന്തിൽ കമ്മ്യൂണിറ്റി പതി നാശാൽ പിരുന്ന അവിടെ നിന്നു വലിച്ചുടക്കുവാൻ പ്രയാസം. ഇടനെ വേറര ഒരംഗം കാണുകയും വേഗം. ഈ വലി യോദ കഴക്കു തന്നെയാണെല്ല? ഇതിലെ കൊതിയൻ എന്നതു പോലെ വിശ്വാസങ്ങൾ സംഭവിപ്പായഞ്ചുയിരുത്തുന്ന പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ വളരെ മുകളിയാണ് അപ്പിതീയനാജനനം. ഈ കൃതിയിൽ മാത്രമല്ല, ഇന്ത്യൻ ജീവിക്കരി ഇന്നിപ്പുറയുന്ന ഓരോ കൃതികളിലും വിശദകാരി കാണാവുന്നതാണ്. രാജാവിശ്വേഷി പിന്നീടുള്ള അവധമരക്ക് വർദ്ധിക്കുന്ന രണ്ടു ദ്രോകംഖ്യാടി ഇവിടെ ഉൾക്കൊതിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

“അവളുടെ കള്ളിക്കാണി സിസ്യുലീച്ചി—
നിവഹനാത്താനക്കിമന്നനാക്കുലും
ജന്മമാട്ട് ഇലഭോഷ്ടിലനാമീ—
യവനി പരാതനങ്ങൾക്ക് പിടിച്ചു.”

“രത്തി തൊഴുമവർ തന്ന് മനോഭിരായ—
ദ്യൂതി തഴുകാ തള്ളിപ്പേരു കണ്ണുചെവന്നാൽ
യതികളുള്ളിലുക്കിട്ടുമെന്നു പിരീന
പ്രതിപദ്ധിന്റെയഥാസ്യമാൻ ദണ്ഡൻ!”

ରାଜ୍ୟାବିଶେଷ ଅନନ୍ତରୁକୁ ଧ୍ୟାନିକିମାଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟବଚନ୍ତରଙ୍ଗାଯ
କବି ଫୁଲ୍‌କୁଟୀ ସମ୍ମାନାଙ୍କ ପରିଷକ୍ୟ-ଶ୍ରୀ ମେଲ୍‌ହରୀ ଶ୍ରୀ

പദ്യംകൊണ്ട് ചെയ്യുന്നതു്. ഈ എട്ടു ഇടിലുടയിച്ചു ഭംഗിയിൽ കലാശിപ്പിക്കുന്നതുണ്ടെന്നു

അതനുജ്ഞരം മുർക്കുംപു സന്നിത്രടിയ രാജാവിന്റെ പിന്നാൽ ചപലപ്രലാപങ്ങളും, അതിനു കന്ദക കൊടുത്ത പ്രത്യേകതികളും ഉത്തമകാവുത്തിനുചുരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പാശുക മാത്രമല്ലാതെ ഇവിടെ ദുരാധരിച്ചുകാണിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ടുവിൽ രാജാവു് റീക്ഷിക്കാവാനാൽനുബന്ധിരീക്കുന്ന പ്രതിക്രിക്ക കുറവെന്നും തന്ത്രാംഖനന്തിനുരത്തിലുണ്ടോ:

“പല ശിതശ്രൂമൈയ്യുതിശ്ശത്തിട്ടു പ—

ററബരരയുമിട്ടു പൊള്ളുക്കുമെന്നു വെൽവാൻ

മലർശരസു തുണച്ചുതിനു നിന്നെന—

ചുലമഴി!! എന്നു വെള്ളതെ വിട്ടുന്നതാണോ?”

ഇതുയും ന്യായം കല്പിച്ചു രാജദ്രോഹിക്കു സാഹായിച്ചുതായ കുറവുത്തിനു തന്നേ തുപ്പിക്കുന്നുണ്ടു് രാജാവു് റീക്ഷിച്ചു ശേഷമുള്ള കന്ദകയുടെ ദയനീയാംബുദ്ധി കുബി ചിത്രീകരിച്ചുതു നോക്കുക:

“ദ്വിരദപതി കലപകിയിട്ടുരോമൻ—

സരസിക്കണക്കു സമാവില്ലാഭ്യായി

അരചപനതിബുലാൻ പുണന്നംവിട്ടോ—

രരജയുമാഗ്രമമാൻ കേണന്നിന്നാൻ.”

ബലാസംഗത്തിനിരയായ ഒരു കന്ദകയുടെ ദുരാധരം മുഖ്യമായും ഇതിലുമധികം ശരിയായി കാണിക്കുവാനില്ലെല്ലോ. മഹാരാജ കാട്ടിലേക്കു പോയിരുന്ന അരജാപരിതാവായ ഔഷ്ഠിവസ്ത്രം വിശ്വാസിക്കുവാനും വിശ്വാസിക്കുവാനും നില്ക്കുന്നതു മടങ്ങിയാൽ വിഷ്ണുവായി നില്ക്കുന്ന പ്രതിചുത്തുരുതിയ കണ്ണിട്ടു് ദിവ്യദശ്മിക്കാണ്ടു കാഞ്ഞും മന മുഖിലാക്കിയശേഷമുള്ള സ്ഥിരതു കുബി ഇങ്ങനെ നയാണംഞ്ഞുപ്പുക്കുക്കുന്നതു്:

“വിട്ടുപതിയിലമർഷ്ണിയാം മഹാവി—

സ്രീയ ഭംഗാക്രൂഷ്ണ പീക്ഷണാഞ്ഞൾ

സ്‌ഹടമിഴികളിലാൻ ചിന്നമത്യും—
അടങ്ങാണിക്കണ്ണൽനാര തോന്നാ.”

ഇതുമേൽ ഭയക്കുത്തിയായ ഭാർത്തവൻ ശാപാരംഭത്തിൽ പറ
യുന്ന വാക്കിന്റെ രീതി അദ്ദേഹത്തിന്റെയും ആ വിഷയ
ത്തിന്റെയും ഗൗരവത്തിനു് എററവും യോജിച്ചിരിക്കുന്നതു
കൂടി നോക്കണം:

“ഉര പെതകിയ കാട്ടതീണ ചൊത്താ—
മരകളണിക്കളെമനറ്റു മോഹാൽ
സഹസ്രാംബിംജി മുന്നിയോരാ—
നരപത്രം വാത്ര കമാവശ്രഷ്ടനാകം.”

“രീതിനാത്മാ സസ്യ” എന്ന പ്രാഥാണികവചനത്തിനു്
ഇക്കിലധികം നഘ്ന്യാദ്വാഹരണം വേണ്ടാമോ?

ഈ ശാപംകാണ്ട് ഏഴു ദിവസത്തിനകം നശിച്ച
പോയ ആ രാജ്യത്തിന്റെ കമ ഒടുവിലെ ദ്രോകംബകാണ്ട്
കവി ഇന്നേനെ ഉപസംഹരിക്കുന്നു:

“യതിവരതട ശാപാൽ ദണ്ഡരാജാവോടൊരാ—
ക്ഷിതിയുടനൃതിപ്പുട്ടാകവേ ശ്രൂന്ധമായി;
അതിവിച്ചുലമതന്ത്രേ തമ്പിയോടൊരു സീതാ—
പതി മതവിന സാക്ഷാൽ ദണ്ഡകാരണ്യദശം.”

ഈ കൂടി കവനക്കുമ്പുറിയുടെ :085 മിച്ചനത്തിലെ 5-ാം
പുസ്തകം 9-ാം ലക്ഷണത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടത്തിക്കഴിഞ്ഞീ
ടു് ഇപ്പോൾ മുന്ന വ്യാഴവട്ടത്തിലധികംകാലം കഴിഞ്ഞ
പോയിരിക്കുന്നു. ഇതിനീട്ടു ഭാഷാകവിതയുടെ ഗതി
എത്ര മാറിപ്പോയിട്ടുണ്ടുണ്ടും, ആ പാവത്തിന്റെ ഇന്നേത്ത
സ്ഥിതി എത്ര പരിതാപകരമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതെന്നു, സ
ഹദയരായ ഒന്നനക്കാണോട് പരഞ്ഞതരിയിക്കേണ്ടതില്ലപ്പോ.

ഈ തിനാംഗങ്ങൾ കൂടുതലിജ്ഞുടെ ഇ ഉത്തമബന്ധു സമ്മാ
നിച്ചീട്ടുള്ള കവിതാക്കളുടെ സംഖ്യ കുറച്ചാണമല്ല. അംബാ
ന്തുവം, ഭാഗവതക്ക് പററിയ ചതി, രണ്ടുമോദനം, ഒരു വിറ

ഹിന്ദിയുടെ വസന്താവാലംഡം, ഒരഭാഗ്യം, കാനനചന്ദ്രൻ, കോഴി, ഗ്രതവായുർവൈ തുടിയുടിയ പണ്ണിത്തസമാജം, ലളിതാ സ്മൃതി, ഒരു ദേശബം, ഒരു രാഷ്ട്രസമുദ്രം, ഒരു വിലാപം, കുറി നമാധ രംഗപത്രം¹, കമ്മുനി സമൂഹം, ഗണപതി, ഒരു കത്തു² (അമീറ്റുടെ പശ്ചാത്യാവം), ഒരു കാട്ട്, മാടരാജ വൈരാഗ്യം, റണ്ടുക്കൾ, വേനൽക്കാലത്തെ മല്യാവം, സമുദ്രം, ഒരിപ്പാവു്, പട്ടിൽപ്പാതിശയ തീക്കാളി³, ഉള്ളുന്നില്ല ഉടപ്പാനില്ല, മാത്രവന്നനം, ഏരെൻ്റ് അമ്മ കാരു കണ്ണ കർഷകൻ, നര കണ്ണിട്ട്, വെടികൊണ്ട പക്ഷി, അപാ ടിയിൽ ചെല്ലുന അങ്കുരൻ, തുക്കമരത്തിനേലും, പൊന്തത സൃഷ്ടാൻ, ക്ഷത്രിയപ്രഭാവം, അരുളുക്കന്ന്, തിരുത്ര പൊന്താ നിപ്പിച്ച, വിജയിപ്പതാക, കവിത, ഏരെൻ്റ് ജോലി നോക്കടു, നരേന്ദ്രൻ പ്രാത്മന മുതലായികവനക്കുമുടിക്കം അതിന്റെ ഭാഷാവിലാസം തുടങ്ങിയ വിശ്വാസപ്രതികൾക്കം എരെൻ്റ് സ്ഥാപിത്തു സഹായിച്ചുതന്നിട്ടുള്ള കുടികൾ സംഖ്യാത്തിനും ഭായിരിക്കുന്നവുംപൊലെതന്നെ സമഗ്രമായ കാവ്യപ്രസംഗവ തുള്ളുവയുമാണെന്നു് മുന്നത്തെ ചെറുപ്പുകാരായ കാവ്യക്കണ ലക്കാൻകുട്ടി അറിയുവാൻ പ്രയാസമില്ല. എന്തുകൊണ്ടു നോൽ മേലുറന്നു കുതികളിൽ ഗണപതിയും, ഒരു കത്തും മറും പ്രത്യേകം പുസ്തകങ്ങളാക്കിയും, മറു മിക്കതും സാഹാര ത്യമഞ്ചരി എന്ന പുസ്തകാവലിയിലുംപ്രസ്തിയും പ്രസിദ്ധ പ്രസ്തിയിരിക്കായാൽ അവയെല്ലാം ലുണം പ്രാപ്തപ്രചാരം തിലിമിക്കുണ്ടാലോ.

വള്ളുതേതാളിക്കുന്ന ബധിരവിലാപം⁴ എന്ന ലഘുകാ വ്യം ഒന്നാമതായി ലുവിടെനിന്നാണു് അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധ പ്രസ്തിയത്രു്. അതുപൊലെതന്നെന്നയാണു് അദ്യം കുമുടി യിൽ വണ്ണശശഃ പ്രസിദ്ധപ്രസ്തിയ ഗണപതിയുടേയും ക്രമം. അലക്കാരയോരണാനിക്കുടാതെ അക്കുത്തിക്കണ്ടിയുള്ളു ഒരു കവിത എഴുതിയയ്യുവാൻ താനപേക്ഷിച്ചിരിയെന്നതിനുസരിച്ചാണു്

എൻ്റെ സ്വരൂപത്ത് ഇതുള്ളതിനുള്ളിൽ. പിന്നീട് ഇതാദ്യം പുസ്തകമാക്കി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതിയപ്പോൾ അതിന്റെ പ്രസാധനയിൽ തൊനിൽ പ്രത്യേകം പറയുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ ഒരു ഭാഗം മാത്രം ഇവിടെ എഴുതുകാണിക്കുന്നു:

“വെള്ള തോല്ലുടകലിൽ സുഗന്ധിയാ—

ମେଘ ଓ ଅର୍ଦ୍ଧରୁକ୍ତିଲୋକରଙ୍ଗଙ୍କିତା

തില്ലമേലമതകാ നടാണി കു-

എണ്ണാങ്ങനക്കി തീഴിക്കുണ്ടെങ്കായെന്നുവാം.”

ഇതരവർത്തിലുള്ള സമ്പ്രദായമരാഗങ്ങൾക്ക് ഏതൊരുവാചക കൂടുന്ന ദോഡ്യാധ്യാക്ഷരമായിരിക്കും.

‘ചിത്രയോഗ’മെന്ന മഹാകാവ്യംതന്നെ ആരഞ്ഞര ഒരു സ്വല്പമുള്ളവാസം എങ്കിൽ ഭാരംവുംടിയും ഇദാപ്രധമമായി ഇവിടെനിന്നാണ പ്രസിദ്ധമ്പൂർവ്വത്തിയതു്. ഒരുവിൽ കല്പ്പന വ്യായോഗം ഏറ്റന ഭാസകൃതിയും ഏരഞ്ഞര അന്വേഷണത്തിൽ ഇവിടെവെച്ചതുന്ന പ്രസിദ്ധമ്പൂർവ്വത്തുകയാണോയിട്ടണ്ടു്.

